Tajemnice Rezerwy Federalnej

Tłumaczenie J K R

THE
SECRETS
OF THE
FEDERAL
RESERVE

by
EUSTACE MULLINS

Eustachy Mullins

Tłum. *JKR*

Spis treści

3 O Autorze ……..…. 3 str.
4. Wstęp ……...…….4
5 Wprowadzenie ……..…10
6 Opinia Jeffersona ……..…11
7 Rozdział 1. Wyspa Jekyll …….12
8 Rozdział 2. Plan Aldrich'a ……...…22
9 Rozdział 3. Ustawa o Rezerwie Federalnej ……29
10 Rozdział 4. Federalna Rada Doradcza ……..…56
11 Rozdział 5. Dom Rotszyld'ów ……..…62
12 Rozdział 6. Połączenie z Londynem ……79
13 Rozdział 7. Związek z Hitlerem …….....85
14 Rozdział 8. Pierwsza Wojna Światowa ……...… 98
15 Rozdział 9. Kryzys w rolnictwie ……116
16 Rozdział 10. Twórcy pieniędzy ……... 121
17 Rozdział 11. Lord Montagu Norman ……...131
18 Rozdział 12. Wielka Depresja ……..143
19 Rozdział 13. Lata 30. XX wieku ……..151
20 Uzupełnienie …….179
21 Dodatek 1. …….180
22 Biografie …….. 186
23 Bibliografia …….. 192
24 Pytania i Odpowiedzi ……195

O Autorze

Eustachy Mullins jest weteranem Sił Powietrznych Stanów Zjednoczonych z trzydziestoma ośmioma miesiącami aktywnej służby podczas II wojny światowej. Pochodzi z Wirginii, kształcił się na Washington and Lee University, New York University, Ohio University, University of North Dakota, Escuelas des Bellas Artes, San Miguel de Allende w Meksyku oraz w Instytucie Sztuki Współczesnej w Waszyngtonie.

Oryginalna książka, opublikowana pod tytułem „Mullins On The Federal Reserve", została zamówiona przez poetę Ezrę Pounda w 1948 roku. Ezra Pound był więźniem politycznym przez 13 i pół roku w szpitalu św. Elżbiety w Waszyngtonie (instytucja federalna dla obłąkanych). Jego uwolnienie nastąpiło w dużej mierze dzięki wysiłkom pana Mullins'a.

Badania w Bibliotece Kongresu były codziennie kierowane i recenzowane przez George'a Stimpsona, założyciela „National Press Club" w Waszyngtonie, którego „The New York Times" nazwał 28 września 1952 r.: „*Wysoce cenione źródło informacji w stolicy. Urzędnicy rządowi, Kongresmeni i dziennikarze udawali się do niego po informacje na każdy temat*".

Opublikowana w 1952r. przez Kaspera i Hortona w stanie Nowy Jork oryginalna książka była pierwszym ogólnokrajowym objawieniem tajnych spotkań międzynarodowych bankierów na Wyspie Jekyll w stanie Georgia w latach 1907-1910, na których został napisany projekt Ustawy o Rezerwie Federalnej z 1913r.

W ciągu następnych lat autor nadal gromadził nowe i bardziej zaskakujące informacje o pochodzeniu ludzi, którzy kierują polityką Rezerwy Federalnej. Nowe informacje zebrane przez lata z setek gazet, czasopism i książek potwierdzają wgląd w powiązania międzynarodowych domów bankowych.*

Podczas badania tego materiału Eustachy Mullins był pracownikiem Biblioteki Kongresu. Później Mullins był konsultantem ds. finansowania autostrad w „American Petroleum Institute", konsultantem ds. rozwoju hoteli w „Institutions Magazine" oraz dyrektorem redakcyjnym czterech publikacji „Chicago Motor Club".

---

* London „Acceptance Council" jest ograniczona do siedemnastu międzynarodowych domów bankowych upoważnionych przez Bank of England do obsługi wymiany walut.

Wstęp

W 1949 roku, kiedy odwiedzałem Ezrę Pounda, który był więźniem politycznym w szpitalu św. Elżbiety w Waszyngtonie (instytucja federalna dla obłąkanych), dr Pound zapytał mnie, czy kiedykolwiek słyszałem o Systemie Rezerwy Federalnej. Odpowiedziałem, że nie, ponieważ miałem 25 lat. Następnie pokazał mi banknot dziesięciodolarowy z napisem „Notatka Rezerwy Federalnej" i zapytał, czy mógłbym przeprowadzić badania w Bibliotece Kongresu na temat Systemu Rezerwy Federalnej, która wydała ten banknot.

Pound nie mógł sam udać się do Biblioteki, ponieważ był przetrzymywany bez procesu jako więzień polityczny przez rząd Stanów Zjednoczonych. Po tym, jak odmówiono mu czasu nadawania w USA, dr Pound nadawał z Włoch, starając się przekonać mieszkańców Stanów Zjednoczonych, by nie brali udziału w II wojnie światowej. Franklin D. Roosevelt osobiście zarządził oskarżenie Pounda, zachęcony żądaniami jego trzech osobistych asystentów, Harry'ego Dextera White'a, Lauchlina Currie i Algera Hissa, z których wszyscy zostali następnie zidentyfikowani jako powiązani z komunistycznym szpiegostwem.

Nie interesowałem się pieniędzmi ani bankowością jako tematem, ponieważ pracowałem nad powieścią. Pound zaproponował, że przez kilka tygodni uzupełni mój dochód o dziesięć dolarów tygodniowo. Moje wstępne badania ujawniły dowody na istnienie międzynarodowej grupy bankowej, która potajemnie zaplanowała napisanie ustawy o Rezerwie Federalnej i wprowadzenie tego planu w życie przez Kongres. Te odkrycia potwierdziły to, co Pound od dawna podejrzewał. Powiedział: *„Musisz nad tym pracować jako dedektyw"*. Miałem szczęście, że moje badania w Bibliotece Kongresu kierował wybitny uczony, George Stimpson, założyciel „National Press Club", którego „The New York Times" z 28 września 1952 r. opisał: „*Ukochany przez waszyngtońskich dziennikarzy jako „nasz Walking Library of Congress*". Pan Stimpson był wysoko cenionym źródłem informacji na Kapitolu. Urzędnicy rządowi, kongresmeni i reporterzy zwracali się do niego po informacje na każdy temat.

Przeszukiwałem cztery godziny dziennie w Bibliotece Kongresu, a po południu udawałem się do szpitala św. Elżbiety. Pound i ja przeglądaliśmy notatki z poprzedniego dnia. Następnie jadłem kolację z Georgem Stimpsonem w Kafeterii Scholla, podczas gdy on przeglądał mój materiał, a potem wracałem do

swojego pokoju, aby przepisać poprawione notatki. Zarówno Stimpson, jak i Pound przedstawili wiele sugestii dotyczących prowadzenia mnie w dziedzinie, w której nie miałem żadnego wcześniejszego doświadczenia. Kiedy zasoby Pounda się wyczerpywały, zwróciłem się do Fundacji Guggenheim'a, Fundacji Huntingtona Hartford'a i innych fundacji o dokończenie moich badań nad Rezerwą Federalną. Mimo że moje aplikacje fundacji były sponsorowane przez trzech czołowych poetów Ameryki, Ezrę Pounda, E.E. Cummingsa i Elizabeth Bishop, wszystkie fundacje odmówiły sponsorowania tych badań. Następnie spisałem swoje dotychczasowe odkrycia i w 1950r. rozpocząłem starania o wprowadzenie tego rękopisu na rynek w Nowym Jorku. Osiemnastu wydawców odrzuciło to bez komentarza, ale dziewiętnasty, Devin Garrity, prezes Devin Adair Publishing Company, udzielił mi przyjacielskiej rady w swoim biurze.

„*Podoba mi się twoja książka, ale nie możemy jej wydrukować*", powiedział mi. „*Tak jak nikt inny w Nowym Jorku. Może przyniesiesz prospekt emisyjny swojej powieści, i myślę, że możemy dać ci zaliczkę. Równie dobrze możesz zapomnieć o publikacji książki Rezerwy Federalnej, kiedykolwiek zostanie wydrukowana."*

To była druzgocąca wiadomość, która nadeszła po dwóch latach intensywnej pracy. Zgłosiłem się do Pounda i próbowaliśmy znaleźć wydawcę w innych częściach kraju. Po dwóch latach bezowocnych poszukiwań, książka została opublikowana w małym nakładzie w 1952 roku przez dwóch uczniów Pounda, - Johna Kaspera i Davida Hortona, korzystając z ich prywatnych funduszy, pod tytułem „Mullins on the Federal Reserve". W 1954 roku w New Jersey ukazało się drugie wydanie, z nieautoryzowanymi zmianami, pod tytułem „Spisek Rezerwy Federalnej". W 1955 Guido Roeder wydał niemieckie wydanie w Oberammergau w Niemczech. Książka została skonfiskowana, a całe wydanie liczące 10 000 egzemplarzy spalili agenci rządowi pod przewodnictwem dr Otto Johna. Spalenie księgi usankcjonował 21 kwietnia 1961r. sędzia Israel Katz z Bawarskiego Sądu Najwyższego. Rząd USA odmówił interwencji, ponieważ Wysoki Komisarz USA w Niemczech James B. Conant (prezydent Uniwersytetu Harvarda w latach 1933-1953) zatwierdził początkowy nakaz palenia książek. To jedyna książka, która spłonęła w Niemczech od czasów II wojny światowej. W 1968 roku w Kalifornii ukazało się pirackie wydanie tej książki. Zarówno FBI, jak i amerykańscy inspektorzy pocztowi odmówili działania, pomimo licznych moich skarg w ciągu następnej dekady. W 1980 roku ukazało się nowe wydanie niemieckie. Ponieważ rząd USA najwyraźniej nie dyktował już spraw wewnętrznych Niemiec, identyczna książka, która została spalona w 1955 roku,

krąży teraz w Niemczech bez ingerencji. Współpracowałem przy kilku książkach z panem H.L. Huntem, który zasugerował, że powinienem kontynuować moje od dawna opóźniane badania nad Rezerwą Federalną i opracować bardziej pogłębioną wersję tej książki. Właśnie podpisałem kontrakt na napisanie autoryzowanej biografii Ezry Pounda i książka o Rezerwie Federalnej musiała zostać przełożona. Pan Hunt zmarł, zanim zdążyłem wrócić do swoich badań i po raz kolejny stanąłem przed problemem finansowania badań do książki.

Moja oryginalna książka wyśledziła i nazwała mroczne postacie w Stanach Zjednoczonych, które zaplanowały Ustawę o Rezerwie Federalnej. Teraz odkryłem, że ludzie, których zdemaskowałem w 1952 roku jako niejawne postacie stojące za działaniem Systemu Rezerwy Federalnej, sami byli cieniami, amerykańskimi frontami nieznanych postaci, które stały się znane jako „London Connection". Stwierdziłem, że pomimo naszych sukcesów w wojnach o niepodległość z 1812r. przeciwko Anglii, pozostaliśmy ekonomiczną i finansową kolonią Wielkiej Brytanii. Po raz pierwszy zlokalizowaliśmy pierwotnych akcjonariuszy Banków Rezerwy Federalnej i prześledziliśmy ich firmy macierzyste do „London Connection".

Badania te są poparte cytatami i dokumentacją z setek gazet, czasopism oraz książek i wykresów przedstawiających krew, małżeństwa i relacje biznesowe. Ponad tysiąc numerów „The New York Times" na mikrofilmach zostało sprawdzonych nie tylko pod kątem oryginalnych informacji, ale także weryfikacji oświadczeń z innych źródeł. Truizmem zawodu pisarza jest to, że pisarz ma w sobie tylko jedną książkę. Wydaje się to mieć zastosowanie w moim przypadku, ponieważ jestem teraz w piątej dekadzie ciągłego pisania na jeden temat - wewnętrzną historię „Systemu Rezerwy Federalnej".

Ta książka od samego początku była zamawiana i prowadzona przez Ezra Pounda. Czterech jego protegowanych otrzymało wcześniej Literacką Nagrodę Nobla, William Butler Yeats za jego późniejszą poezję, James Joyce za „Ulissesa", Ernest Hemingway za „Słońce też wschodzi" i T.S. Elliota za „Ziemia jałowa". Pound odegrał główną rolę w inspirowaniu i redagowaniu tych dzieł – co prowadzi nas do przekonania, że ta obecna praca, również inspirowana przez Pounda, reprezentuje trwającą tradycję literacką. Chociaż ta książka od samego początku miała być krętą pracą na temat technik ekonomicznych i monetarnych, wkrótce rozwinęła się w opowieść o tak uniwersalnej i dramatycznej atrakcyjności, że od samego początku Ezra Pound

namawiał mnie do napisania jej jako kryminału, gatunku. który został wymyślony przez mojego kolegę z Wirginii - Edgara Allana Poe.

Wierzę, że ciągłe rozpowszechnianie tej książki w ciągu ostatnich czterdziestu latach nie tylko oczyściło Ezrę Pounda z zarzutów za jego mocno potępione oświadczenia polityczne i monetarne, ale także, że była i nadal będzie ostateczną bronią przeciwko potężnym spiskowcom, którzy zmusili go do odbycia trzynastu i pół roku bez procesu jako więzień polityczny przetrzymywany w zakładzie dla obłąkanych „a la KGB". Jego najwcześniejsze uzasadnienie nastąpiło, gdy agenci rządowi, którzy reprezentowali spiskowców, nie pozwolili mu zeznawać we własnej obronie; druga windykacja nastąpiła w 1958 roku, kiedy ci sami agenci wycofali wszystkie zarzuty przeciwko niemu, a on nareszcie wyszedł ze szpitala św. Elżbiety jako wolny człowiek.

Jego trzecią i ostateczną windykacją jest ta praca, która dokumentuje każdy aspekt jego ujawnienia bezwzględnych międzynarodowych finansistów, których Ezra Pound stał się jeszcze jedną ofiarą, skazany na wiele lat bycia Człowiekiem w Żelaznej Masce, ponieważ odważył się zaalarmować swoim rodakom o ich ukradkowych aktach zdrady przeciwko wszystkim narodom Stanów Zjednoczonych.

W moich wykładach w całym kraju oraz w wielu programach radiowych i telewizyjnych wskazywałem na zatruwający nas fakt, że System Rezerwy Federalnej nie jest federalny; nie ma rezerw; i nie jest to w ogóle system, ale raczej syndykat przestępczy. Od listopada 1910 roku, kiedy spiskowcy spotkali się na Wyspie Jekyll w stanie Georgia, do dnia dzisiejszego machinacje bankierów Rezerwy Federalnej były owiane tajemnicą. Dziś ta tajemnica kosztowała Amerykanów dług w wysokości trzech bilionów dolarów, przy czym roczne spłaty odsetek dla tych bankierów wynoszą około trzystu miliardów dolarów rocznie, sumy, które są poza wyobraźnią i które same w sobie są ostatecznie nie do spłacenia.

Funkcjonariusze Systemu Rezerwy Federalnej rutynowo odpowiadają na protesty opinii publicznej, podobnie jak hinduski fakir nuci natarczywą melodię do oszołomionej kobry, która kiwa przed nim głową, nie po to, by rozwiązać sytuację, ale by zapobiec uderzeniu go. Taki był kojący list napisany przez Donalda J. Winna, Asystenta Rady Gubernatorów, w odpowiedzi na zapytanie kongresmana, czcigodnego Normana D. Shumwaya, 10 marca 1983 r. Pan Winn stwierdza, że „*System Rezerwy Federalnej został ustanowiony aktem Kongresu*

w 1913 roku i nie jest „prywatną korporacją”. Na następnej stronie pan Winn kontynuuje: „*Akcje Banków Rezerwy Federalnej są w całości utrzymywane przez banki komercyjne, które są członkami Systemu Rezerwy Federalnej*”. Nie oferuje żadnego wyjaśnienia, dlaczego rząd nigdy nie posiadał ani jednej akcji żadnego Banku Rezerwy Federalnej, ani dlaczego System Rezerwy Federalnej nie jest „prywatną korporacją”, skoro wszystkie jego akcje należą do „prywatnych korporacji”.

Historia Ameryki w XX wieku odnotowała niesamowite osiągnięcia bankierów Rezerwy Federalnej. Najpierw wybuch I wojny światowej, co było możliwe dzięki środkom udostępnionym przez nowy bank centralny Stanów Zjednoczonych. Po drugie, kryzys w rolnictwie 1920r. Po trzecie, krach w Czarny Piątek na Wall Street w październiku 1929r. i następujący po nim Wielki Kryzys. Po czwarte, II wojna światowa. Po piąte, przekształcenie aktywów Stanów Zjednoczonych i ich obywateli z nieruchomościowych na papierowe od 1945 do chwili obecnej, przekształcenie zwycięskiej Ameryki i czołowego mocarstwa światowego w 1945 roku w największy na świecie zadłużony kraj w 1990 roku. Dziś ten naród leży w ruinach gospodarczych, zdewastowanych i pozbawionych środków do życia, w podobnych sytuacjach, w jakich znalazły się Niemcy i Japonia w 1945 roku. Czy Amerykanie będą działać na rzecz odbudowy naszego naród, tak jak zrobiły Niemcy i Japonia, kiedy stanęły w obliczu identycznych warunków, z jakimi my teraz mamy do czynienia – czy też nadal będziemy zniewoleni przez babiloński system pieniądza dłużnego, który został ustanowiony przez Ustawę o Rezerwie Federalnej w 1913 roku, aby dokończyć nasze całkowite zniszczenie? To jedyne pytanie, na które musimy odpowiedzieć i nie zostało nam wiele czasu, aby na nie odpowiedzieć. Ze względu na głębię i wagę informacji, które opracowałem w Bibliotece Kongresu pod kierunkiem Ezry Pounda, praca ta stała się szczęśliwym terenem łowieckim dla wielu innych niedoszłych historyków, którzy nie byli w stanie samodzielnie zbadać tego materiału.

W ciągu ostatnich czterech dekad przyzwyczaiłem się do tego, że ten materiał pojawia się w wielu innych książkach, niezmiennie przypisywanych innym pisarzom, a moje nazwisko nigdy nie jest wymienione. Aby dodać zniewagę do konfuzji, nie tylko mój materiał, ale nawet mój tytuł został przywłaszczony w ogromnej, choć tępej pracy zatytułowanej „Secrets of the Temple – Rezerwa Federalna”. Ta mocno reklamowana książka otrzymała recenzje od niedowierzających po zabawne. Magazyn Forbes radził czytelnikom

przeczytanie recenzji i zaoszczędzenie pieniędzy, wskazując, że *„czytelnik nie odkryje żadnych tajemnic”* i że *„to jedna z tych książek, których fanfary znacznie przewyższają ich wartość”*.

Nie było to przypadkowe, ponieważ to przesadzone wybielanie bankierów Rezerwy Federalnej zostało opublikowane przez najsłynniejszego wydawcę nieksiążkowego na świecie. Po początkowym szoku, gdy odkryłem, że najbardziej wpływowa osobowość literacka XX wieku, Ezra Pound, została uwięziona w „dziurze piekielnej” w Waszyngtonie, natychmiast napisałem o pomoc do finansisty z Wall Street, w którego posiadłości często byłem gościem. Przypomniałem mu, że jako mecenas sztuki nie mógł pozwolić, by Pound pozostał w tak nieludzkiej niewoli. Jego odpowiedź zszokowała mnie jeszcze bardziej. Odpisał, że „twój przyjaciel może zostać tam, gdzie jest”. Minęło kilka lat, zanim zrozumiałem, że dla tego bankiera inwestycyjnego i jego kolegów Ezra Pound zawsze będzie „wrogiem”.

Wprowadzenie

Oto proste fakty wielkiej zdrady. Wilson i House wiedzieli, że robią coś doniosłego. Nie można zgłębić motywów mężczyzn że ta para prawdopodobnie wierzyła w to, co zamierzali. To, w co nie wierzyli, to rząd przedstawicielski. Wierzyli w rządy niekontrolowanej oligarchii, której działania ujawniły się dopiero po tak długiej przerwie, że elektorat nigdy nie byłby w stanie zrobić niczego skutecznego, by zaradzić grabieżom.

(UWAGA AUTORA: Dr Pound napisał to wprowadzenie do najwcześniejszej wersji tej książki, opublikowanej przez Kaspera i Hortona, Nowy Jork, 1952 r.

Ponieważ był przetrzymywany jako więzień polityczny bez procesu przez rząd federalny, nie mógł pozwolić sobie na umieszczenie jego nazwiska w księdze z powodu dodatkowych działań odwetowych przeciwko niemu. Nie mógł też pozwolić, by książka została mu poświęcona, chociaż zlecił jej napisanie. Autor jest zadowolony, że może naprawić te niezbędne zaniedbania, trzydzieści trzy lata po wydarzeniach.)

OPINIA JEFFERSONA NA TEMAT KONSTYTUCJONALNOŚCI BANKU

15 lutego 1791

(Pisma Thomasa Jeffersona, wyd. H. E. Bergh, t. III, s. 145 ff.)

Projekt ustawy o utworzeniu banku narodowego z 1791 r. zobowiązuje m.in.:

1. Uformować subskrybentów w korporację.

2. Aby umożliwić im, w ramach ich zdolności korporacyjnych, otrzymywanie nadania ziemi; i jak dotąd jest sprzeczny z prawami mortmaina.

3. Aby obcy abonenci mogli posiadać ziemie; i jak dotąd jest to sprzeczne z prawami obcości.

4. Przekazać te ziemie po śmierci właściciela pewnej linii następców; i jak dotąd zmienia przebieg spadków.

5. Usunąć ziemie poza zasięg przepadku lub oszukać; i jak dotąd jest sprzeczny z prawem przepadku i oszustwa.

6. Przekazywać następcom rzeczy osobiste w określonej linii; i jak dotąd jest sprzeczny z prawem dystrybucji.

7. Nadanie im wyłącznego i ekskluzywnego prawa bankowego pod władzą państwową; i jak dotąd jest sprzeczny z prawami monopolu.

8. Udzielić im władzy tworzenia praw, nadrzędnych wobec praw państwowych; bo tak muszą być rozumiane, aby chronić instytucję przed kontrolą ustawodawców stanowych; i tak prawdopodobnie będą konstruowane.

Uważam, że podstawa Konstytucji została ustanowiona na tym fundamencie – że wszystkie uprawnienia, które nie zostały przekazane Stanom Zjednoczonym przez Konstytucję, ani zakazane przez nią stanom, są zastrzeżone dla stanów lub ludu (12. poprawka).). Zrobienie choćby jednego kroku poza granice w ten sposób specjalnie nakreślone wokół władzy Kongresu, oznacza objęcie w posiadanie nieograniczonego pola władzy, niepodlegającego już żadnej definicji. Inkorporacja banku i uprawnienia wynikające z tej ustawy nie zostały, moim zdaniem, delegowane przez Konstytucję Stanom Zjednoczonym.

Rozdział 1

Wyspa Jekyll

„*Sprawa jednolitej stopy dyskontowej została omówiona i rozstrzygnięta na Wyspie Jekyll*" – Paul M. Warburg[1]

---

[1] Prof. Nathaniel Wright Stephenson, Memorandum Paula Warburga, Nelson Aldrich A Leader in American Politics, Scribners, NY 1930

W nocy 22 listopada 1910 grupa dziennikarzy gazet stała niepocieszona na stacji kolejowej w Hoboken w stanie New Jersey. Właśnie obserwowali, jak delegacja czołowych finansistów w kraju opuszcza stację w tajnej misji. Minęły lata, zanim odkryli, czym była ta misja, a nawet wtedy nie zrozumieli, że historia Stanów Zjednoczonych uległa drastycznej zmianie po tamtej nocy w Hoboken.

Delegacja wyjechała w zapieczętowanym wagonie kolejowym, z zaciągniętymi żaluzjami, w nieznane miejsce. Przewodził im senator Nelson Aldrich, szef Narodowej Komisji Monetarnej. Prezydent Theodore Roosevelt podpisał ustawę powołującą Narodową Komisję Monetarną w 1908 roku, po tragicznej panice z 1907 roku, która wywołała publiczne oburzenie na temat ustabilizowania krajowego systemu monetarnego. Aldrich poprowadził członków Komisji w dwuletnią podróż po Europie, wydając około trzystu tysięcy dolarów z publicznych pieniędzy. Nie sporządził jeszcze sprawozdania z wyników tej podróży ani nie zaproponował żadnego planu reformy bankowej.

Na stacji w Hoboken senatorowi Aldrichowi towarzyszył jego prywatny sekretarz, Shelton; A. Piatt Andrew, zastępca sekretarza skarbu i specjalny asystent Narodowej Komisji Monetarnej; Frank Vanderlip, prezes „National City Bank of New York", Henry P. Davison, starszy wspólnik „J.P. Morgan Company" i powszechnie uważany za osobistego emisariusza Morgana; oraz Charles D. Norton, prezes zdominowanego przez Morgan'a „First National Bank of New York." Do grupy tuż przed odjazdem pociągu dołączył Benjamin Strong, znany również jako pełnomocnik J.P. Morgana; i Paul Warburg, niedawny imigrant z Niemiec, który dołączył do domu bankowego „Kuhn, Leb and Company", New York jako partner zarabiający pięćset tysięcy dolarów rocznie. Sześć lat później pisarz finansowy Bertie Charles Forbes (który później

założył magazyn Forbes; obecny redaktor, Malcom Forbes, jest jego synem), napisał:

„*Wyobraźcie sobie grupę największych bankierów w kraju, którzy pod osłoną ciemności wykradają się z Nowego Jorku prywatnym wagonem kolejowym, ukradkiem przemierzając sto mil na południe, tajemniczą łodzią, zakradają się na wyspę opuszczoną przez prawie wszystkich służących, mieszkaja tam cały tydzień pod tak wielką tajemnicą, że ani jednego z nich nie wymienia się z nazwiska, aby słudzy się nie dowiedzieli o tożsamości i mogli ujawnić światu tę najdziwniejszą, najbardziej tajną wyprawę w historii.*

Finanse amerykańskie. nie romansują; Po raz pierwszy przekazuję światu prawdziwą historię o tym, jak napisano słynny raport walutowy Aldrich'a - , fundament naszego nowego systemu walutowego. . . . Wszystkim nakazano najwyższą tajemnicę. Opinia publiczna nie może domyślać, co miało być postanowione. Senator Aldrich powiadomił każdego, aby po cichu wsiadł do prywatnego wagonu, którego kolej otrzymała rozkaz zaparkowania na nie uczęszczanym peronie.

Zapiski z imprezy:

Wszechobecni reporterzy Nowego Jorku zostali udaremnieni. . . Nelson (Aldrich) zwierzył się Henry'emu, Frankowi, Paulowi i Piattowi, że ma ich trzymać w zamknięciu na Wyspie Jekyll, poza resztą świata, dopóki nie wyewoluują i nie skompilują naukowego systemu walutowego dla Stanów Zjednoczonych - prawdziwe narodziny obecnego Systemu Rezerwy Federalnej. Plan wykonany na Wyspie Jekyll na konferencji z Paulem, Frankiem i Henrym. . . . Warburg jest ogniwem łączącym system Aldrich'a i obecny system. On bardziej niż ktokolwiek inny uczynił system możliwym jako działającą rzeczywistość"[2].

Oficjalna biografia senatora Nelsona Aldrich'a stwierdza: „*Jesienią 1910 roku sześciu mężczyzn wyszło strzelać do kaczek, Aldrich, jego sekretarz Shelton, Andrews, Davison, Vanderlip i Warburg.*

Reporterzy czekali na stacji Brunswick (Georgia). Pan Davison wyszedł i rozmawiał z nimi. Dziennikarze rozeszli się, a tajemnica dziwnej podróży nie została wyjawiona. Pan Aldrich zapytał go, jak sobie z tym poradził, - nie przekazał informacji."[3]

Davison miał doskonałą reputację jako osoba, która potrafiła pojednać walczące frakcje, rolę, którą pełnił dla J.P. Morgana podczas rozliczenia paniki pieniężnej w 1907 roku. Inny partner Morgana, T.W. Lamont mówi:

„*Henry P. Davison pełnił funkcję arbitra ekspedycji na Jekyll Island*”[4]

[2] "CURRENT OPINION", December, 1916, p. 382.
[3] Nathaniel Wright Stephenson, Nelson W. Aldrich, A Leader in American Politics, Scribners, N.Y. 1930, Chap. XXIV "Jekyll Island"
[4] T.W. Lamont, Henry P. Davison, Harper, 1933

Z tych odniesień można poskładać całą historię. Prywatny samochód Aldrich'a, który opuścił stację Hoboken z zaciągniętymi zasłonami, zabrał finansistów na Wyspę Jekyll w stanie Georgia. Kilka lat wcześniej bardzo ekskluzywna grupa milionerów, kierowana przez J.P. Morgana, kupiła wyspę jako zimowe odosobnienie. Nazwali się Klubem Łowieckim na Jekyll Island i początkowo wyspa była używana tylko do wypraw myśliwskich, dopóki milionerzy nie zdali sobie sprawy, że jej przyjemny klimat oferuje ciepłe schronienie od surowych zim w Nowym Jorku i zaczęli budować wspaniałe rezydencje, które nazywali „domkami", na zimowe wakacje swoich rodzin. Sam budynek klubu, będąc dość odizolowanym, był czasem wynajmowany na wieczory kawalerskie i inne zajęcia niezwiązane z polowaniem. Przy takich okazjach klubowiczów, którzy nie zostali zaproszeni na te konkretne wejścia, proszono, aby nie pojawiali się tam przez określoną liczbę dni. Zanim impreza Nelsona Aldrich'a opuściła Nowy Jork, członkowie klubu zostali powiadomieni, że klub będzie zajęty przez najbliższe dwa tygodnie.

Jekyll Island Club został wybrany jako miejsce napisania planu kontroli pieniędzy i kredytu ludności Stanów Zjednoczonych, nie tylko ze względu na jego izolację, ale także dlatego, że był to prywatny przywilej ludzi, którzy opracowywali projekt planu. „New York Times" zauważył później, 3 maja 1931r., komentując śmierć George'a F. Bakera, jednego z najbliższych współpracowników J.P. Morgana, że *„Jekyll Island Club stracił jednego ze swoich najwybitniejszych członków. Całe bogactwo świata reprezentowali członkowie Klubu Jekyll Island"*. Członkostwo odbywało się wyłącznie w drodze dziedziczenia.

Grupa Aldrich nie była zainteresowana polowaniem. Wyspa Jekylla została wybrana na miejsce przygotowania banku centralnego, ponieważ zapewniała całkowitą prywatność i ponieważ w promieniu pięćdziesięciu mil nie było

dziennikarza. Potrzeba zachowania tajemnicy była tak wielka, że członkowie tego zgromadzenia przed przybyciem na Wyspę Jekyll uzgodnili, że żadne nazwiska nie będą używane w żadnym momencie podczas ich dwutygodniowego pobytu. Grupa nazwała się później „Klubem Imienia", ponieważ używanie nazwisk Warburga, Stronga, Vanderlipa i innych były zabronione podczas ich pobytu. Zwykli służący otrzymali od klubu dwutygodniowe wakacje, a na tę okazję sprowadzono nowych służących z kontynentu, którzy nie znali nazwisk żadnego z obecnych. Nawet jeśli byli przesłuchiwani po powrocie grupy Aldrich'a do Nowego Jorku, nie mogliby podać nazwisk. Ten układ okazał się tak satysfakcjonujący, że członkowie, ograniczeni do tych, którzy faktycznie byli obecni na Wyspie Jekyll, mieli później kilka nieformalnych spotkań w Nowym Jorku.

Skąd ta cała tajemnica? Skąd ta tysiącmilowa podróż w zamkniętym wagonie kolejowym do klubu łowieckiego tak daleko? Miała ona rzekomo realizować program służby publicznej, przygotować zleconą przez Narodową Komisję Monetarną reformę bankową, która byłaby dobrodziejstwem dla mieszkańców Stanów Zjednoczonych.

Uczestnikom nieobce były publiczne 'dobrodziejstwa'. Zazwyczaj ich imiona widniały na mosiężnych tabliczkach lub na elewacjach budynków, które podarowali. To nie była procedura, którą stosowali na Wyspie Jekyll. Żadna mosiężna tablica nigdy nie została wzniesiona, aby zaznaczyć bezinteresowne działania tych, którzy spotkali się w swoim prywatnym klubie łowieckim w 1910 roku, aby „poprawić los każdego obywatela Stanów Zjednoczonych".

W rzeczywistości na Wyspie Jekyll nie wydarzyło się żadne dobrodziejstwo. Grupa Aldrich'a udała się tam prywatnie, aby napisać ustawodawstwo bankowe i walutowe, które Krajowa Komisja Monetarna miała przygotować publicznie. Stawką była przyszła kontrola nad pieniędzmi i kredytem Stanów Zjednoczonych. Gdyby jakakolwiek prawdziwa reforma monetarna została przygotowana i przedstawiona Kongresowi, położyłaby kres potędze elitarnych twórców jednego światowego pieniądza.

Wyspa Jekyll zapewniła, że w Stanach Zjednoczonych powstanie bank centralny, który da tym bankierom wszystko, czego zawsze chcieli. Jako najbardziej sprawny technicznie z obecnych, Paul Warburg został oskarżony o wykonanie większości szkiców planu. Jego praca była następnie omawiana i analizowana przez resztę grupy. Senator Nelson Aldrich był tam, aby

dopilnować, by ukończony plan wyszedł w formie, którą mógł przejąć Kongres. Inni bankierzy byli tam, aby podać wszelkie niezbędne szczegóły, by mieć pewność, że dostaną wszystko, czego chcą, według gotowego projektu skomponowanego podczas jednorazowego pobytu. Po powrocie do Nowego Jorku nie mogło być drugiego spotkania, na którym można by przepracować ich plan. Nie mogli mieć nadziei na uzyskanie takiej tajemnicy za swoją pracę podczas drugiej podróży.

„Grupa Jekyll Island" pozostała w klubie przez dziewięć dni, zaciekle pracując nad wykonaniem swojego zadania. Mimo wspólnych interesów obecnych osób, praca nie przebiegała bez tarć. Senator Aldrich, zawsze apodyktyczny, uważał się za wybranego przywódcę grupy i nie mógł powstrzymać się od rozkazywania wszystkim innym. Aldrich również czuł się nieco nie na miejscu jako jedyny członek, który nie był zawodowym bankierem. Przez całą swoją karierę miał istotne interesy bankowe, ale tylko jako osoba, która czerpała zyski z posiadania akcji bankowych. Niewiele wiedział o technicznych aspektach operacji finansowych.

Jego oponent, Paul Warburg, uważał, że każde pytanie zadane przez grupę wymaga nie tylko odpowiedzi, ale wykładu. Rzadko tracił okazję do wygłoszenia członkom długiego dyskursu, który miał im zaimponować zakresem jego wiedzy o bankowości. Nie podobało się to innym i często powodowało ostre uwagi ze strony Aldricha. Katalizatorem, który utrzymywał ich w pracy, okazała się naturalna dyplomacja Henry'ego P. Davisona. Gruby, obcy akcent Warburga drażnił ich i nieustannie przypominał im, że muszą zaakceptować jego obecność, jeśli plan banku centralnego miałby zostać opracowany, który gwarantowałby im przyszłe zyski. Warburg nie starał się załagodzić ich uprzedzeń i przy każdej okazji kwestionował je w sprawach technicznych bankowości, które uważał za swoją prywatną domenę.

„We wszystkich spiskach musi istnieć wielka tajemnica"[5]

[5] Clarendon, Hist. Reb. 1647

Plan „reformy monetarnej" przygotowany na Wyspie Jekyll miał zostać przedstawiony Kongresowi jako ukończone prace Narodowej Komisji Monetarnej. Konieczne było, aby prawdziwi autorzy ustawy pozostali w ukryciu. Od czasu paniki z 1907 roku powszechne było tak wielkie oburzenie na bankierów, że żaden kongresman nie odważyłby się zagłosować za ustawą

noszące piętno z Wall Street, bez względu na to, kto dołożył się do wydatków na jego kampanię. „Plan Wyspy Jekyll" był planem utworzenia banku centralnego, a w tym kraju istniała długa tradycja walki przeciwko narzuceniu narodowi amerykańskiemu banku centralnego.

Zaczęło się od walki Thomasa Jefferson'a z planem Alexandra Hamilton'a dotyczącego Pierwszego Banku Stanów Zjednoczonych, wspieranego przez Jamesa Rothschild'a. Kontynuowana była zwycięską wojną prezydenta Andrew Jacksona z planem Alexandra Hamilton'a dla Drugiego Banku Stanów Zjednoczonych, w którym Nicholas Biddle działał jako agent Jamesa Rotszyld'a z Paryża. Rezultatem tej walki było stworzenie Niezależnego Systemu Podskarbowego, który miał rzekomo utrzymać fundusze Stanów Zjednoczonych z dala od finansistów. Badanie panik z lat 1873, 1893 i 1907 wskazuje, że paniki te były wynikiem operacji międzynarodowych bankierów w Londynie. Opinia publiczna domagała się w 1908 roku, aby Kongres uchwalił przepisy zapobiegające nawrotowi sztucznie wywołanej paniki pieniężnej. Taka reforma monetarna wydawała się teraz nieunikniona. To właśnie w celu powstrzymania i kontrolowania takiej reformy powołano Narodową Komisję Monetarną z Nelsonem Aldrich'em na czele, ponieważ był on większościowym przywódcą Senatu.

Głównym problemem, jak poinformował swoich kolegów Paul Warburg, było unikanie nazwy „Bank Centralny". Z tego powodu zdecydował się na propozycję - „Systemu Rezerwy Federalnej". To zwodziłoby ludzi, by myśleli, że to nie jest bank centralny. Jednak plan Wyspy Jekyll byłby planem banku centralnego, spełniającym główne funkcje banku centralnego; byłaby własnością osób prywatnych, które czerpałyby korzyści z posiadania akcji. Jako bank emisyjny kontrolowałby pieniądze i kredyt narodu.

W rozdziale o Wyspie Jekyll w swojej biografii Aldricha, Stephenson pisze o konferencji:

„*Jak miał być kontrolowany Bank Rezerw? Musi być kontrolowany przez Kongres. Rząd miał być reprezentowany w radzie dyrektorów, miał mieć pełną wiedzę o wszystkich sprawach Banku, ale większość dyrektorów miało być wybieranych, bezpośrednio lub pośrednio, przez banki stowarzyszenia"*[6]

[6] Nathaniel W. Stephenson, - Nelson W.Aldrich, Lider w polityce amerykańskiej, Scribners, Nowy Jork 1930, rozdz. XXIV „Wyspa Jekyll" s. 379

W ten sposób proponowany Bank Rezerwy Federalnej miał być „kontrolowany przez Kongres” i odpowiadać przed rządem, ale większość dyrektorów miała być wybierana „bezpośrednio lub pośrednio” przez banki stowarzyszenia. W ostatecznym dopracowaniu planu Warburga Rada Gubernatorów Rezerwy Federalnej miałaby być mianowana przez prezydenta Stanów Zjednoczonych, ale rzeczywista praca Rady byłaby kontrolowana przez Federalną Radę Doradczą spotykającą się z gubernatorami. Rada byłaby wybierana przez dyrektorów dwunastu Banków Rezerwy Federalnej i pozostawałaby nieznana opinii publicznej.

Następną kwestią było ukrycie faktu, że proponowany „System Rezerwy Federalnej” zostanie zdominowany przez oligarchów nowojorskiego rynku pieniężnego. Kongresmeni z południa i zachodu nie mogliby przetrwać, gdyby głosowali za planem Wall Street. Rolnicy i drobni przedsiębiorcy na tych terenach najbardziej ucierpieli z powodu paniki pieniężnej. Do wschodnich bankierów miały miejsce wielkie społeczne urazy, które w XIX wieku stały się ruchem politycznym znanym jako „populizm”. Prywatne dokumenty Nicholasa Biddle'a, wydane dopiero ponad sto lat po jego śmierci, pokazują, że dość wcześnie bankierzy ze Wschodu byli w pełni świadomi powszechnego sprzeciwu wobec nich.

Paul Warburg wprowadził na Wyspie Jekyll główne oszustwo, które uniemożliwiłoby obywatelom rozpoznanie, że w jego planie ustanowiono bank centralny. Był to system rezerw regionalnych. Zaproponował system czterech (później dwunastu) oddziałowych banków rezerwowych zlokalizowanych w różnych częściach kraju. Niewiele osób spoza świata bankowego zdałoby sobie sprawę, że istniejąca koncentracja narodowej struktury pieniądza i kredytu w Nowym Jorku sprawiła, że propozycja regionalnego systemu rezerw była iluzją.

Kolejną propozycją wysuniętą przez Paula Warburga na Wyspie Jekyll był sposób wyboru administratorów dla proponowanego regionalnego systemu rezerwowego. Senator Nelson Aldrich nalegał, aby urzędnicy byli mianowani, a nie wybierani, a Kongres nie powinien mieć żadnej roli w ich wyborze. Jego doświadczenie na Kapitolu nauczyło go, że opinia Kongresu często byłaby nieprzyjazna interesom „Wall Street”, ponieważ kongresmeni z Zachodu i Południa mogliby chcieć zademonstrować swoim wyborcom, że chronią ich przed wschodnimi bankierami. Warburg odpowiedział, że administratorzy proponowanych banków centralnych powinni podlegać aprobacie wykonawczej prezydenta.

To patentowe usunięcie systemu spod kontroli Kongresu oznaczało, że propozycja Rezerwy Federalnej była od samego początku niekonstytucyjna, ponieważ System Rezerwy Federalnej miał być bankiem emisyjnym. Art. 1 ust. 8 ust. 5 Konstytucji wyraźnie przyznaje Kongresowi „*uprawnienie do bicia pieniędzy i regulowania ich wartości*". Plan Warburga pozbawiłby Kongres suwerenności, a systemy kontroli i równowagi sił ustanowione przez Thomasa Jeffersona w konstytucji zostałyby teraz zniszczone.

Administratorzy proponowanego systemu kontrolowaliby pieniądze i kredyt narodu i sami byliby zatwierdzani przez departament wykonawczy rządu. Wydział sądownictwa (Sąd Najwyższy itp.) był już praktycznie kontrolowany przez wydział wykonawczy poprzez powołanie przez prezydenta do składu orzekającego.

Paul Warburg napisał później obszerną prezentację swojego planu, „System Rezerwy Federalnej, jej pochodzenie i wzrost"[7], liczącą około 1750 stron, ale nazwa „Wyspa Jekyll" nigdzie nie pojawia się w tym tekście. Oświadcza (t. 1, s. 58): *„Ale potem konferencja została zamknięta, po tygodniu poważnych rozważań, uzgodniono wstępny projekt tego, co później stało się ustawą Aldrich'a, i nakreślono plan, który przewidywał „Stowarzyszenie Rezerw Narodowych", co oznacza centralną organizację rezerwową z elastyczną emisją banknotów w oparciu o złoto i papiery komercyjne".* Na s. 60 Warburg pisze: *„Wyniki konferencji były całkowicie poufne. Nawet fakt, że doszło do spotkania, nie mógł zostać upubliczniony".* Dodaje w przypisie: *„Chociaż minęło osiemnaście [sic] lat, nie mogę opisać tej najciekawszej konferencji, co do której senator Aldrich zobowiązał wszystkich uczestników do zachowania tajemnicy".*

Rewelacja BC Forbesa[8] o tajnej ekspedycji na wyspę Jekyll miała zaskakująco mały oddźwięk.

---

[7] Paul Warburg, System Rezerwy Federalnej, jego pochodzenie i wzrost, tom I, s. 58, Macmillan, Nowy Jork, 1930

[8] OPINIA AKTUALNA, grudzień 1916, s. 382

Ukazała się drukiem dopiero dwa lata po uchwaleniu przez Kongres Ustawy o Rezerwie Federalnej, stąd też nigdy nie mogła być przeczytana w okresie, w którym mogła mieć wpływ, podczas kongresowej debaty nad ustawą. Opowieść Forbesa została również odrzucona przez „wtajemniczonych" jako niedorzeczna i zwykły wymysł. Stephenson wspomina o tym na stronie 484 swojej książki o senatorze Aldrich'u[9] „*Ten ciekawy epizod Wyspy Jekyll był powszechnie*

uważany za mit. BC Forbes otrzymał pewne informacje od jednego z reporterów. Opowiadał w niejasnym zarysie historię Wyspy Jekyll, ale nie robił dobrego wrażenia i był ogólnie uważany za zwykłą opowieść".

[9] Nathaniel Wright Stephenson, Nelson W. Aldrich, Lider w polityce amerykańskiej, Scribners, Nowy Jork 1930, rozdz. XXIV „Wyspa Jekylla" s. 379

Ukrywanie konferencji na Jekyll Island przebiegało w dwóch kierunkach, z których obie zakończyły się sukcesem. Pierwszym, jak wspomina Stephenson, było odrzucenie całej historii jako romantycznej mikstury, która nigdy nie miała miejsca. Chociaż w późniejszych książkach dotyczących Systemu Rezerwy Federalnej pojawiły się krótkie wzmianki o Wyspie Jekyll, nie przyciągnęły one również uwagi opinii publicznej. Jak zauważyliśmy, masowe i rzekomo zdecydowane publikacje Warburga o Systemie Rezerwy Federalnej w ogóle nie wspominają o Wyspie Jekyll, chociaż przyznaje, że konferencja się odbyła. W żadnym z jego obszernych przemówień ani pism nie pojawiają się słowa „Wyspa Jekyll", z jednym godnym uwagi wyjątkiem. Zgodził się na prośbę profesora Stephensona, aby przygotował krótkie oświadczenie do biografii Aldrich'a. Pojawia się na stronie 485 jako część „Memorandum Warburga". W tym fragmencie Warburg pisze: „*Sprawa jednolitej stopy dyskontowej została omówiona i rozstrzygnięta na Wyspie Jekyll".*

Inny członek „Klubu Imienia" był mniej powściągliwy. Frank Vanderlip opublikował później kilka krótkich odniesień do konferencji. W „Saturday Evening Post", 9 lutego 1935r., s. 25, Vanderlip napisał: „*Pomimo moich poglądów na temat wartości większego rozgłosu dla spraw korporacji dla społeczeństwa, pod koniec 1910 roku byłem tak samo skryty, a nawet tajemniczy, jak każdy spiskowiec. Ponieważ dla planu senatora Aldrich'a byłoby fatalne w skutkach, gdyby dowiedział się, że wzywa on kogoś z Wall Street do pomocy w przygotowaniu ustawy; Podjęto więc środki ostrożności, które ucieszyłyby serce Jamesa Stillmana* (barwnego i tajemniczego bankiera). *który był prezesem „National City Bank" podczas wojny hiszpańsko-amerykańskiej i którego uważano, że był zamieszany w wciąganie nas w tę wojnę… Nie sądzę, by przesadą było mówienie o naszej tajnej wyprawie na wyspę Jekyll jako okazję do faktycznej koncepcji tego, co ostatecznie stało się Systemem Rezerwy Federalnej".*

W artykule o podróżach w „The Washington Post", 27 marca 1983r., „Podążaj za bogatymi na wyspę Jekyll", Roy Hoopes pisze: *„W 1910 r., kiedy Aldrich i czterech ekspertów finansowych szukało miejsca na tajne spotkanie w celu zreformowania krajowego systemu bankowego, zataili wyprawę na polowanie do Jekyll i przez 10 dni ukrywali się w klubie, gdzie planowali, co ostatecznie stanie się Bankiem Rezerwy Federalnej.*

Vanderlip napisał później w swojej autobiografii, „From Farmboy to Financier":[10] *„Nasza tajna wyprawa na Wyspę Jekyll była okazją do faktycznej koncepcji tego, co ostatecznie stało się Systemem Rezerwy Federalnej. Ustawa o rezerwie, tak jak została uchwalona*".

[10] Frank Vanderlip, „Od farmera do finansisty"

Profesor E.R.A. Seligman, członek międzynarodowej rodziny bankowej „J. & W. Seligman" i kierownik Wydziału Ekonomii Uniwersytetu Columbia, napisał w eseju opublikowanym przez Academy of Political Science, Proceedings, v. 4, nr 4, s. 387-90: *„Niewielu wie, jak wielki jest dług Stanów Zjednoczonych wobec pana Warburg'a. Można bowiem bez obawy o sprzeczność powiedzieć, że w swoich fundamentalnych cechach ustawa o Rezerwie Federalnej jest dziełem pana Warburg'a bardziej niż jakiegolwiek innego człowieka w kraju. Istnienie Zarządu Rezerwy Federalnej tworzy, we wszystkim, ale z nazwy, prawdziwy bank centralny. W dwóch podstawach: zarządzania rezerwami i polityki dyskontowej. Ustawa o Rezerwie Federalnej, szczerze mówiąc, zaakceptowała zasady projektu Aldrich'a, a zasady te, jak już wspomniano, były dziełem wyłącznie pana Warburg'a i tylko jego. Nie można zapominać, że pan Warburg miał na uwadze cel praktyczny. Formułując swoje plany wysuwając w nich od czasu do czasu nieco odmienne sugestie, musiał pamiętać, że edukacja kraju musi być stopniowa i że dużą częścią zadania jest przełamywanie uprzedzeń i podejrzeń, wszelkiego rodzaju skomplikowanych sugestii mających na celu ochronę społeczeństwa przed wymyślonymi niebezpieczeństwami i przekonanie kraju, że ogólny plan jest w ogóle wykonalny. Pan Warburg miał nadzieję, że z czasem uda się wyeliminować z prawa kilka klauzul, które zostały wprowadzone w dużej mierze za jego sugestią dla celów edukacyjnych".*

Teraz, gdy dług publiczny Stanów Zjednoczonych osiągnął biliony dolarów, możemy rzeczywiście przyznać, *„jak wielkie jest zadłużenie Stanów Zjednoczonych wobec pana Warburga".* W czasie, gdy pisał Ustawę o Rezerwie

Federalnej, dług publiczny prawie nie istniał. Profesor Seligman zwraca uwagę na niezwykłe przewidywanie Warburga, że prawdziwym zadaniem członków konferencji na Wyspie Jekyll było przygotowanie planu bankowego, który miałby stopniowo „*edukować kraj*" oraz „*przełamywać uprzedzenia i podejrzenia*". Kampania na rzecz wprowadzenia planu w życie właśnie tego dokonała.

Rozdział 2
Plan Aldrich'a

„Finanse i taryfy są zastrzeżone przez Nelson'a Aldrich'a jako podlegające wyłącznemu zakresowi jego kompetencji i jurysdykcji. Pan Aldrich stara się opracować, za pośrednictwem Narodowej Komisji Monetarnej, prawo bankowe i walutowe tak, że pan Aldrich skoncentrował na swojej osobie największe i najbardziej złowrogie zagrożenie dla powszechnego dobrobytu Stanów Zjednoczonych. Ernest Newman powiedział niedawno: „*Wizyta polityczna wśród murzynów z południa jest trudniejsza niż zmierzenie się z bagnistymi błotami północy i gdyby mógł wymyślić bezpieczny i praktyczny sposób zrobiłby to.*". — Harper's Weekly, 7 maja 1910 r.

Uczestnicy konferencji na Jekyll Island wrócili do Nowego Jorku, aby kierować ogólnokrajową kampanią propagandową na rzecz „Planu Aldrich'a". Trzy wiodące uniwersytety, Princeton, Harvard i University of Chicago, zostały wykorzystane jako punkty zbiorcze dla tej propagandy, a banki krajowe musiały wnieść wkład do funduszu w wysokości pięciu milionów dolarów by przekonać amerykańską opinię publiczną, że ten plan banku centralnego powinien zostać uchwalony przez Kongres.

Woodrow Wilson, gubernator New Jersey i były rektor Uniwersytetu Princeton, został powołany na stanowisko rzecznika Planu Aldricha. Podczas paniki w 1907 r. Wilson oświadczył: „*Wszystkim tym problemom można by zapobiec, gdybyśmy powołali komitet sześciu lub siedmiu ludzi o naturze publicznej, takich jak J.P. Morgan, do zajmowania się sprawami naszego kraju".*

W swojej biografii Nelsona Aldrich'a z 1930 r. Stephenson pisze: *„16 stycznia 1911 r. wydano broszurę „Sugerowany plan ustawodawstwa monetarnego",*

autorstwa sen. Nelsona Aldrich'a, na podstawie wniosków z wyspy Jekyll". Stephenson pisze na s. 388: *„Utworzono organizację na rzecz postępu finansowego. Pan Warburg przedstawił rezolucję zezwalającą na utworzenie Ligi Obywateli, później Narodowej Ligi Obywateli… Profesor Laughlin z Uniwersytetu w Chicago otrzymał zadanie propagowania Ligi"*[11]

[11] Nathaniel Wright Stephenson, Nelson W. Aldrich, Lider w polityce amerykańskiej, Scribners, NY 1930

Warto zauważyć, że Stephenson charakteryzuje pracę Narodowej Ligi Obywatelskiej jako „propagandę", zgodnie z wyjaśnieniem Seligmana jako „*edukacją krajów celu przełamywania uprzedzeń"*

Większość z pięciu milionów dolarów funduszu bankowego wydano pod auspicjami Narodowej Ligi Obywatelskiej, która składała się z profesorów uniwersyteckich. Dwoma najbardziej niestrudzonymi propagandystami Planu Aldricha byli profesor O.M. Sprague z Harvardu i J. Laurence Laughlin z University of Chicago.

Kongresman Charles A. Lindbergh senior zauważa: *„J. Laurence Laughlin, przewodniczący Komitetu Wykonawczego Narodowej Ligi Obywatelskiej od czasu jej powstania, powrócił na stanowisko profesora ekonomii politycznej na Uniwersytecie w Chicago. W czerwcu 1911, profesor Laughlin otrzymał roczny urlop na uniwersytecie, aby mógł poświęcić cały swój czas na kampanię edukacyjną podjętą przez Ligę… Pracował niestrudzenie i to w dużej mierze dzięki jego wysiłkom i wytrwałości kampania wkracza w ostatni etap z pochlebną perspektywą pomyślnego wyniku… Czytelnik wie, że Uniwersytet Chicago jest instytucją obdarowaną przez Johna D. Rockefeller'a, dysponującą prawie pięćdziesięcioma milionami dolarów"*[12]

W biografii Nelsona Aldrich'a Stephenson ujawnia, że Liga Obywatelska była również produktem „Jekyll Island". W rozdziale 24 stwierdzamy, że: Plan Aldrich'a był prezentowany w Kongresie w wyniku trzech lat pracy, studiów i podróży członków Narodowej Komisji Monetarnej, z wydatkami przekraczającymi trzysta tysięcy dolarów.*

[12] Charles A. Lindbergh senior - Banking, Currency and the Money Trust, 1913, s. 131

* W 1911 Plan Aldrich'a stał się częścią oficjalnej platformy Partii Republikańskiej.

Zeznania przed Komisją ds. Regulaminu z 15 grudnia 1911 r., po wprowadzeniu w Kongresie planu Aldrich'a, kongresman Lindbergh stwierdził: *„Nasz system finansowy jest fałszywy i stanowi ogromne obciążenie dla ludzi… Twierdziłem, że istnieje „Money Trust"•. Plan Aldrich'a jest planem wyraźnie w interesie Trustu… Dlaczego 'Money Trust' naciska teraz tak mocno na plan Aldrich'a, zanim ludzie zorientują się, co robi 'Money Trust'?"* Lindbergh kontynuował swoje przemówienie: *„Plan Aldricha to plan z Wall Street. Jest to szerokie wyzwanie rzucone rządowi przez obrońcę „Money Trust". Oznacza to kolejną panikę, jeśli okaże się to konieczne, by zastraszyć ludzi."*

• Money Trust – jako nieformalna korporacja pieniądza, finansowa[JKR]

Lindbergh kontynuował swoje przemówienie, *„Aldrich, opłacany przez rząd za reprezentowanie ludzi, proponuje zamiast tego plan dla trustów. Bardzo sprytnym posunięciem było powstanie Narodowej Komisji Monetarnej. W 1907 roku przyroda zareagowała najpiękniej i dała temu krajowi najbardziej obfite plony, jakie kiedykolwiek były. Inne branże też były w dobrej koniunkturze i z naturalnego punktu widzenia wszystkie warunki były spełnione na najbardziej pomyślny rok. Zamiast tego panika pociągnęła za sobą ogromne straty.*

Wall Street wiedziała, że Amerykanie domagają się lekarstwa na nawrót tak absurdalnie nienaturalnego stanu. Większość senatorów i reprezentantów wpadła w pułapkę „Wall Street" i uchwaliła ustawę „Aldrich, Vreeland Emergency Currency Bill". Ale prawdziwym celem było uzyskanie prowizji pieniężnej, która sformułowałaby propozycję zmian w naszych przepisach dotyczących waluty i bankowości, które pasowałyby do „Money Trust". Cała uwaga jest zajęta edukacją ludzi na rzecz Planu Aldrich'a. Podobno zebrano na ten cel dużą sumę pieniędzy. Spekulacje na „Wall Street" wywołały panikę w 1907 roku. Fundusze deponentów pożyczono graczom i każdemu, kto chciał faworyzować „Money Trust". Potem, kiedy deponenci chcieli swoich pieniędzy, banki ich nie miały. To wywołało panikę."

Edward Vreeland, współautor ustawy, napisał w „Independent" (którego właścicielem był Aldrich): z 25 sierpnia 1910 r. *„Zgodnie z proponowanym planem monetarnym senatora Aldrich'a monopole znikną, ponieważ nie będą w stanie uzyskać więcej niż czterech procent odsetek, a monopole nie mogą*

kontynuować działalności w tak niskim tempie. Będzie to również oznaczać zniknięcie rządu z bankowości".

Fantastyczne twierdzenia Vreelanda były typowe dla powodzi propagandowej, która wywołała plan Aldrich'a. Znikną monopole, rząd zniknie z bankowości. Ciasto na niebie! „Nation Magazine", 19 stycznia 1911r. zauważył: *„Starannie unika się nazwy Banku Centralnego, ale 'Stowarzyszenie Rezerwy Federalnej', nazwa nadana proponowanej organizacji centralnej, ma zwyczajowe uprawnienia i obowiązki Europejskiego Banku Centralnego*.

Po powrocie z Europy Narodowa Komisja Monetarna nie odbyła żadnych oficjalnych spotkań przez prawie dwa lata. Nie przedstawiono żadnych zapisów ani protokołów pokazujących, kto jest autorem Planu Aldrich'a. Ponieważ nie odbywali żadnych oficjalnych spotkań, członkowie komisji nie mogli uznać Planu za swój własny. Jedynym namacalnym rezultatem trzystu tysięcy dolarów wydatków Komisji była biblioteka trzydziestu ogromnych tomów o europejskiej bankowości. Typowa dla tych prac jest tysiącstronicowa historia „Reichsbanku", banku centralnego, który kontrolował pieniądze i kredyt w Niemczech i którego głównymi udziałowcami byli Rothschild'owie i rodzinny dom bankowy „M.M. Warburg Company". Z akt Komisji wynika, że nigdy nie funkcjonowała ona jako debatujący organ. Rzeczywiście, jego jedynym „spotkaniem" była tajna konferencja, która odbyła się na Wyspie Jekyll, a o tej konferencji nie wspomniano w żadnej publikacji Komisji.

Senator Cummins wnioskował w Kongresie rezolucję nakazującą Komisji złożenie sprawozdania 8 stycznia 1912r. i przedstawienie jakis konstruktywnych wyników jej trzyletniej pracy. W obliczu tego wyzwania Narodowa Komisja Monetarna przestała istnieć. Dysponując swoimi pięcioma milionami dolarów jak zapasem wojennym, propagandyści Planu Aldrich'a prowadzili wojnę bez żadnych uprzejmości przeciwko swojej opozycji.

Andrew Frame z Amerykańskiego Stowarzyszenia Bankowców zeznawał przed Komisją Bankowości i Walut Kongresu. Reprezentował grupę zachodnich bankierów, którzy sprzeciwiali się Planowi Aldrich'a:

Przewodniczący CARTER GLASS: *„Dlaczego zachodni bankierzy nie dawali się przekonać, kiedy Amerykańskie Stowarzyszenie Bankowców wyraziło bezwarunkową i, jak zapewniamy, jednogłośną aprobatę programu zaproponowanego przez Narodową Komisję Monetarną?"*

ANDREW FRAME: *„Cieszę się, że zwróciłeś na to moją uwagę. Kiedy ustawa pieniężna została przekazana temu krajowi, było to zaledwie kilka dni przed spotkaniem Amerykańskiego Stowarzyszenia Bankowców w Nowym Orleanie w 1911 roku. Nie było ani jednego bankiera na stu, który przeczytał tę ustawę.. Mieliśmy dwanaście przemawiających za nią mówców. Generał Hamby z Austin w Teksasie napisał list do prezydenta Wattsa(?[JKR]), prosząc o przesłuchanie w sprawie ustawy. Nie otrzymał żadnej odpowiedzi. Ja odmówiłem głosowania nad tym, a wielu innych bankierów zrobiło to samo”.*

PAN. BULKEY: „*Czy masz na myśli, że żaden członek Stowarzyszenia sprzeciwiający się ustawie nie mógł być wysłuchany*?”

ANDREW FRAME: *„Zdławili wszelką dyskusję”.*

PAN. KINDRED: *"Ale wydany został raport, że przyjęto projekt praktycznie jednomyślnie."*

ANDREW FRAME: *„Ustawa została już przygotowana przez senatora Aldrich’a i przedstawiona radzie wykonawczej „American Bankers Association” w maju 1911. Jako członek tej rady otrzymałem odpis na dzień przed podjęciem działań w tej sprawie. Kiedy projekt ustawy pojawił się w Nowym Orleanie, bankierzy amerykańscy go nie przeczytali”*

PAN. Kindred: „*Czy przewodniczący po prostu wykluczył tych, którzy chcieli o tym wypowiedzieć się negatywnie?”*

ANDREW FRAME: *„Nie pozwolili na udział w czasie konferencji nikogo, kto nie był za projektem ustawy”.*

PREWODNICZĄCY GLASS: *„Jakie znaczenie ma fakt, że na kolejnym dorocznym spotkaniu Amerykańskiego Stowarzyszenia Bankowców, które odbyło się w Detroit w 1912 r., Stowarzyszenie nie potwierdziło swojego poparcia dla planu Narodowej Komisji Monetarnej, znanego jako projekt Aldrich’a?”*

ANDREW FRAME: *„Nie powtórzono poparcia dla prostego faktu, że zwolennicy Planu Aldrich’a wiedzieli, że Stowarzyszenie go nie poprze. Byliśmy na to gotowi, ale oni tego nie podnieśli”.*

Andrew Frame ujawnił zmowę, dzięki której w 1911 roku Amerykańskie Stowarzyszenie Bankowców poparło Plan Aldrich’a, ale w 1912 roku nie

odważyło się nawet powtórzyć tego poparcia, z obawy przed uczciwą i otwartą dyskusją o właściwościach planu.

Przewodniczący Glass wezwał następnie na świadka jednego z dziesięciu najpotężniejszych bankierów w Stanach Zjednoczonych, George'a Blumenthala, partnera międzynarodowego domu bankowego „Lazard Freres" i szwagra Eugene'a Meyera. Jr. Carter Glass wylewnie powitał Blumenthala, stwierdzając, że – Senator O'Gorman z Nowego Jorku był na tyle uprzejmy, że zaproponował nam twoje nazwisko. Rok później O'Gorman uniemożliwił komisji senackiej zadanie swojemu „mistrzowi" Paulowi Warburgowi jakichkolwiek kłopotliwych pytań przed zatwierdzeniem jego nominacji na pierwszego gubernatora Zarządu Rezerwy Federalnej.

George Blumenthal stwierdził: *„Od 1893r. moja firma „Lazard Freres" zajmowała się przede wszystkim importem i eksportem złota i w ten sposób nawiązała kontakt ze wszystkimi, którzy mieli z tym cokolwiek wspólnego"*.

Kongresman Taylor zapytał: *„Czy masz oświadczenie dotyczące roli, jaką miałeś w imporcie złota do Stanów Zjednoczonych?"* Taylor zadał to pytanie, ponieważ panika z 1893 r. jest znana ekonomistom jako klasyczny przykład paniki pieniężnej spowodowanej ruchami złota.

„*Nie",* odpowiedział George Blumenthal, *„nie mam na to pytanie nic do powiedzenia, ponieważ nie ma to nic wspólnego z pytaniem"*.

Bankier z Filadelfii, Leslie Shaw, sprzeciwił się na tych przesłuchaniach innym świadkom, krytykując tak osławioną „decentralizację" Systemu. Powiedział: „*Zgodnie z Planem Aldrich'a bankierzy mają mieć lokalne stowarzyszenia i stowarzyszenia okręgowe, a kiedy masz lokalną organizację (w ramach ogólnokrajowej*[JKR]*), zapewniona jest scentralizowana kontrola. Załóżmy, że mamy lokalne stowarzyszenie w Indianapolis; czy nie możesz wymienić nazwisk trzech mężczyzn, którzy zdominują to stowarzyszenie? A potem nie możesz wymienić nazwiska jednego człowieka wszędzie indziej. Kiedy połączysz banki, mogą one mieć największy wpływ na wszystko w tym kraju, z wyjątkiem gazet."*

Aby promować demokratyczną ustawę walutową, Carter Glass upublicznił smutny zapis republikańskich wysiłków Narodowej Komisji Monetarnej senatora Aldrich'a. Jego Report Kongresu z 1913r. zawierał: „*Senator MacVeagh ustala koszt Narodowej Komisji Monetarnej do 12 maja 1911 r. na 207 130 dolarów. Od tego czasu wydali kolejne sto tysięcy dolarów z pieniędzy*

podatników. Pracy wykonanej takim kosztem nie można zignorować, ale, po zbadaniu obszernej literatury opublikowanej przez Komisję, Komitet Bankowości i Waluty znajduje niewiele, co ma związek z obecnym stanem rynku kredytowego w Stanach Zjednoczonych. Sprzeciwiamy się ustawie Aldrich'a w następujących kwestiach:

- Całkowity brak odpowiedniej kontroli rządowej lub publicznej nad mechanizmem bankowym, który tworzy.

- Jest to tendencja do oddawania kontroli nad głosowaniem w ręce systemu wielkich banków.

- Skrajne niebezpieczeństwo inflacji waluty nieodłącznie związane z systemem.

- Nieszczerość planu finansowania obligacji przewidzianego przez ten środek, bezkrytyczne udawanie, że ten system nic nie będzie kosztował rząd.

- Niebezpieczne monopolistyczne aspekty ustawy.

Nasz Komitet na początku swojej pracy spotkał się z dobrze zdefiniowanym preferowaniem przez Narodową Komisję Monetarną na rzecz banku centralnego, który był oczywistym następstwem wykonanejprzez nią pracy".

Zdemaskowanie ustawy Aldrich'a przez Glassa jako planu utworzenia banku centralnego zrealizowanoby poprzez ustawę o Rezerwie Federalnej spełniające wszystkie funkcje takiego banku.

Jego akcje byłyby własnością prywatnych akcjonariuszy, którzy mogliby wykorzystywać kredyt rządowy dla własnego zysku; miałby on kontrolę nad narodowymi pieniędzmi i zasobami kredytowymi; i byłby to bank emisyjny, który finansowałby rząd poprzez „mobilizację" kredytu w czasie wojny.

W „The Rationale of Central Banking", Vera C. Smith (Komitet ds. Badań Monetarnych i Edukacji, czerwiec, 1981) pisze: *„Podstawową definicją banku centralnego jest system bankowy, w którym pojedynczy bank ma całkowity lub rezydualny monopol na emisję banknotów. Bank centralny nie jest naturalnym produktem rozwoju bankowości. Jest narzucany z zewnątrz lub powstaje w wyniku przychylności rządu".*

W ten sposób bank centralny uzyskuje swoją dominującą pozycję dzięki przyznanemu przez rząd monopolowi na emisję banknotów. To jest klucz do jego mocy.

Ponadto akt ustanowienia banku centralnego ma bezpośredni wpływ inflacyjny ze względu na system rezerwy cząstkowej, który pozwala na tworzenie kredytów księgowych, a tym samym pieniędzy, wielokrotnie więcej niż rzeczywisty „pieniądz", który bank posiada jako depozyty lub rezerwy. Plan Aldrich'a nigdy nie został przegłosowany w Kongresie, ponieważ Republikanie stracili kontrolę nad Izbą w 1910 roku, a następnie stracili Senat i prezydenturę w 1912 roku.

ROZDZIAŁ 3

Ustawa o Rezerwie Federalnej

„*Nasz system finansowy jest fałszywy i jest ogromnym obciążeniem dla ludzi… Ustawa ta ustanawia najbardziej gigantyczne zaufanie na ziemi"* – powiedział kongresman Charles Augustus Lindbergh – senior formułując sprzeciw wobec Planu Aldrich'a w 1912 r. Wzbudził także powszechne nastroje przeciwko 'Money Trust'. Kongresman Lindbergh powiedział 15 grudnia 1911 r.: *„Rząd ściga inne trusty, ale popiera 'Money Trust'. Od kilku lat cierpliwie czekam na okazję ujawnienia fałszywego standardu pieniężnego i pokazania, że największy ze wszystkich akt faworyzowania to jest to, co rząd rozszerzył na'Money Trust'.*

Senator LaFollette publicznie oskarżył, że 'Money Trust' składający się z pięćdziesięciu mężczyzn kontroluje Stany Zjednoczone. George F. Baker, partner J.P. Morgana, zapytany przez dziennikarzy o prawdziwość zarzutu, odpowiedział, że było to całkowicie błędne. Powiedział, że wie z własnej wiedzy, że tym krajem rządzi nie więcej niż ośmiu mężczyzn.

„The Nation Magazine" odpowiedział w artykule redakcyjnym senatorowi LaFollette, że *„Jeśli istnieje 'Money Trust', nie będzie możliwe praktyczne ustalenie, czy wywiera on swój wpływ na dobre lub na złe".*

Senator LaFollette zauważa w swoich pamiętnikach, że jego przemówienie przeciwko ‘Money Trust’ kosztowało go później prezydencję Stanów Zjednoczonych, podobnie jak wcześniejsze poparcie Woodrowa Wilsona dla Planu Aldrich’a - wzięto go pod uwagę przy objęciu tego urzędu.

Kongres w końcu wykonał gest, aby uspokoić nastroje społeczne, powołując komisję do zbadania kontroli pieniądza i kredytu w Stanach Zjednoczonych. Był to Komitet Pujo, podkomitet Komisji Bankowej i Walutowej USA, który przeprowadził słynne przesłuchania „Money Trust” w 1912 roku, pod przewodnictwem kongresmana Arsene Pujo z Luizjany, który był uważany za rzecznika interesów naftowych. Te przesłuchania były celowo przeciągane przez pięć miesięcy i zaowocowały sześcioma tysiącami stron wydrukowanych zeznań w czterech tomach. Miesiąc po miesiącu bankierzy odbywali podróż pociągiem z Nowego Jorku do Waszyngtonu, zeznawali przed komisją i wracali do Nowego Jorku. Przesłuchania były wyjątkowo nudne i na tych sesjach nie pojawiły się żadne zaskakujące informacje.

Bankierzy uroczyście przyznali, że rzeczywiście są bankierami, utrzymywali, że zawsze działają w interesie publicznym, i twierdzili, że kierują się jedynie najwyższymi ideałami służby publicznej, jak kongresmani, przed którymi składali zeznania. Paradoksalny charakter przesłuchań w „Pujo Money Trust” można lepiej zrozumieć, jeśli przyjrzymy się człowiekowi, który w pojedynkę prowadził te przesłuchania, Samuelowi Untermyerowi. Był jednym z głównych darczyńców funduszu kampanii prezydenckiej Woodrowa Wilsona i jednym z najbogatszych prawników korporacyjnych w Nowym Jorku.

W swojej autobiografii w „Who's Who” z 1926r. stwierdza, że kiedyś otrzymał 775 000 dolarów opłaty za pojedynczą transakcję prawną, udaną fuzję „Utah Copper Company” i „Boston Consolidated and Nevada Company”, firmy o wartości rynkowej równej stu milionom dolarów.

Odmówił poproszenia senatora LaFollette'a lub kongresmena Lindbergha o zeznania w śledztwie, które tylko oni zmusili do prowadzenia tego śledztwa przez Kongres. Jako specjalny doradca ‘Komitetu Pujo’ Untermyer prowadził przesłuchania jako jednoosobowa instytucja. Członkowie Kongresu, w tym jego przewodniczący, kongresman Arsene Pujo, wydawali się być oniemiali od początku przesłuchań do ich zakończenia. Jednym z tych cichych sług społeczeństwa był kongresman James Byrnes z Południowej Karoliny, reprezentujący rodzinną dzielnicę Bernarda Barucha, który to Byrnes później

zyskał sławę jako „człowiek Barucha” i został przez Barucha wyznaczony na stanowisko szefa Biura Mobilizacji Wojennej podczas Drugiej Wojny Światowej.

Choć był specjalistą w takich sprawach, Untermyer nie pytał żadnego z bankierów o system powiązań dyrekcji, przez które kontrolowali przemysł. Nie wdawał się w międzynarodowe ruchy złota, które były znane jako czynnik paniki pieniężnej, ani w międzynarodowe relacje między bankowcami amerykańskimi i europejskimi. Międzynarodowe domy bankowe Eugene Meyera, Lazarda Freresa, J. & W. Seligmana, Ladenburga Thalmanna, Speyer Brothers, MM Warburga i Rothschild Brothers nie wzbudziły ciekawości Samuela Untermyera, chociaż w nowojorskim świecie finansowym dobrze wiadomo było, że wszystkie te rodzinne domy bankowe albo miały filie, albo kontrolowane domy zależne na Wall Street.

Kiedy Jacob Schiff pojawił się przed komisją Pujo, zręczne przesłuchanie pana Untermyera pozwoliło panu Schiffowi na wielominutową rozmowę bez ujawniania jakichkolwiek informacji o działalności domu bankowego firmy Kuhn Loeb, której był starszym wspólnikiem, a której senator Robert L. Owen zidentyfikował jako przedstawiciela europejskich Rotszyldów w Stanach Zjednoczonych.

Starzejący się J.P. Morgan, któremu pozostało tylko kilka miesięcy życia, pojawił się przed Komitetem, aby uzasadnić swoje dziesięciolecia międzynarodowych transakcji finansowych. Oświadczył dla podbudowania pana Untermyera, że „Pieniądze to towar”. Była to ulubiona sztuczka twórców pieniądza, którzy chcieli przekonać opinię publiczną, że tworzenie pieniądza jest naturalnym zjawiskiem podobnym do uprawy pola kukurydzy, chociaż w rzeczywistości była to nagroda przyznawana bankierom przez rządy, nad którymi zdobyli kontrolę.

J.P. Morgan powiedział także Komitetowi Pujo, że udzielając pożyczki, poważnie rozważał tylko jeden czynnik: charakter mężczyzny; nawet zdolność mężczyzny do spłaty pożyczki lub jego zabezpieczenia nie miała większego znaczenia. Ta zdumiewająca obserwacja zaskoczyła nawet zblazowanych członków Komitetu. Farsa Komitetu Pujo zakończyła się bez stawienia się i dopuszczenia do zeznań ani jednego znanego przeciwnika twórców pieniędzy.

Jeśli chodzi o Samuela Untermyera, dla niego senator LaFollette i kongresman Charles Augustus Lindbergh nigdy nie istnieli. Niemniej jednak, kongresmenom

udało się przekonać ludność Stanów Zjednoczonych, że nowojorscy bankierzy rzeczywiście mają monopol na narodowy pieniądz i kredyt. Na zakończenie przesłuchań bankierzy i dotowane przez nich gazety twierdzili, że jedynym sposobem na przełamanie tego monopolu jest uchwalenie ustawy bankowej i walutowej proponowanej obecnie Kongresowi, która zostanie uchwalona rok później jako ustawa o Rezerwie Federalnej. Prasa poważnie domagała się złamania nowojorskiego monopolu bankowego poprzez przekazanie administracji nowego systemu bankowego najbardziej kompetentnemu bankierowi ze wszystkich, Paulowi Warburgowi.

Kampania prezydencka z 1912 roku odnotowuje jeden z ciekawszych politycznych wstrząsów w historii Ameryki. Zasiedziały, William Howard Taft, był popularnym prezydentem, a Republikanie, w okresie powszechnej prosperity, mocno kontrolowali rząd dzięki większości republikańskiej w obu izbach. Demokratyczny pretendent, Woodrow Wilson, gubernator New Jersey, nie cieszył się uznaniem w całym kraju i był sztywnym, surowym człowiekiem, który wzbudzał niewielkie poparcie społeczne. Obie partie włączyły do swoich programów ustawę o reformie monetarnej: Republikanie byli zaangażowani w Plan Aldrich'a, który został potępiony jako plan Wall Street, a Demokraci mieli Ustawę o Rezerwie Federalnej. Żadna ze stron nie zadała sobie trudu, aby poinformować opinię publiczną, że te projekty ustaw są prawie identyczne, z wyjątkiem nazwisk.

Z perspektywy czasu wydaje się oczywiste, że twórcy pieniędzy postanowili porzucić Tafta i iść z Wilsonem. Skąd to wiemy? Taft wydawał się pewny reelekcji, a Wilson powróci w cień. Nagle Theodore Roosevelt *„rzucił swój kapelusz na ring"*. Ogłosił, że startuje jako kandydat trzeciej partii, „Byka Łosia". Jego kandydatura byłaby absurdalna, gdyby nie fakt, że był wyjątkowo dobrze finansowany. Co więcej, otrzymał nieograniczony zasięg prasy, więcej niż Taft i Wilson razem wzięte. Jako były prezydent Republikanów było oczywiste, że Roosevelt mocno poprze głos Tafta. To przesądziło sprawę i Wilson wygrał wybory.

Do dziś nikt nie potrafi powiedzieć, jaki był program Theodore'a Roosevelta ani dlaczego sabotował własną partię. Ponieważ bankierzy finansowali wszystkich trzech kandydatów, wygraliby bez względu na wynik. Późniejsze zeznania Kongresu wykazały, że w firmie Kuhn Loeb Company Felix Warburg popierał Tafta, Paul Warburg i Jacob Schiff popierali Wilsona, a Otto Kahn popierał

Roosevelta. W rezultacie w 1912 r. wybrano Demokratyczny Kongres i Demokratycznego Prezydenta, aby uchwalić ustawę o banku centralnym.

Wydaje się prawdopodobne, że identyfikacja Planu Aldrich'a jako operacji na „Wall Street" przewidywała, że będzie on miał utrudnione przejście przez Kongres, ponieważ Demokraci będą mu stanowczo sprzeciwiać się, podczas gdy odnoszący sukcesy kandydat Demokratów, wspierany przez Kongres Demokratów, byłby w stanie przeforsować plan banku centralnego. Taft został wyrzucony za burtę, ponieważ bankierzy wątpili, czy mógłby zrealizować plan Aldrich'a, a Roosevelt był narzędziem jego przegranej*

* Ostatecznym głosem elektorskim w 1912 r. był Wilson - 409; Roosevelt - 167; i Taft - 15.

Aby jeszcze bardziej zdezorientować Amerykanów i oślepić na ich prawdziwy cel proponowanej Ustawy o Rezerwie Federalnej, architekci Planu Aldrich'a, potężny Nelson Aldrich, choć nie jest już senatorem, oraz Frank Vanderlip, prezes „National City Bank", prowokowali wrzask i płacz przeciwko projektowi ustawy. Udzielali wywiadów, kiedy tylko mogli znaleźć publiczność, która potępiała proponowaną ustawę o Rezerwie Federalnej jako nieprzyjazną bankowości i dobremu rządowi.

Problem inflacji został podniesiony z powodu przepisów ustawy dotyczących drukowania banknotów Rezerwy Federalnej. Naród, 23 października 1913 r., zwrócił uwagę, że *„sam pan Aldrich podniósł krzyki w związku z kwestią rządowego „pieniądza fiducjarnego", to znaczy pieniądza wyemitowanego bez pokrycia w złocie lub innego kruszcu, chociaż ustawa o tym właśnie została uchwalona w 1908 roku z jego własnym nazwiskiem jako autora, a poza tym wiedział, że „rząd" nie ma z tym nic wspólnego, że Zarząd Rezerwy Federalnej będzie w pełni odpowiedzialny za emisję takich pieniędzy".*

Twierdzenia Franka Vanderlipa były tak dziwaczne, że senator Robert L. Owen, przewodniczący nowo utworzonej Senackiej Komisji Bankowej i Walutowej, która powstała 18 marca 1913 roku, oskarżył go o jawne prowadzenie kampanii wprowadzającej w błąd w sprawie ustawy. Interesy społeczeństwa, jak twierdził Carter Glass w przemówieniu wygłoszonym 10 września 1913 r. w Kongresie, będą chronione przez doradczą radę bankierów. *„Nie może być nic złowrogiego w takich transakcjach. Spotkanie z FED co najmniej cztery razy w roku będzie miało miejsce w radzie doradczej bankierów*

reprezentującej każdy regionalny okręg Systemu Rezerwy. Jak mogliśmy zachować większą ostrożność w ochronie interesów publicznych?"

Glass twierdził, że proponowana Federalna Rada Doradcza zmusi Radę Gubernatorów Rezerwy Federalnej do działania w najlepszym interesie obywateli. Senator Root poruszył problem inflacji, twierdząc, że zgodnie z Ustawą o Rezerwie Federalnej obieg banknotów będzie zawsze rozszerzał się w nieskończoność, powodując dużą inflację. Jednak późniejsza historia Systemu Rezerwy Federalnej pokazała, że nie tylko spowodował on inflację, ale że można również ograniczyć emisję banknotów, powodując deflację, jak miało to miejsce w latach 1929-1939.

Jednym z krytyków proponowanego „zdecentralizowanego" systemu był prawnik z Cleveland w stanie Ohio, Alfred Crozier: Crozier został wezwany do złożenia zeznań przed komisją senacką, ponieważ w 1912 roku napisał prowokacyjną książkę „Pieniądze USA kontra waluta korporacji"*. zaatakował ustawę Aldrich-Vreeland z 1908 r. jako instrument „Wall Street" i wskazał, że kiedy nasz rząd musiał emitować pieniądze w oparciu o prywatne papiery wartościowe, nie byliśmy już wolnym narodem.

* Książka Croziera ujawniła, że finansiści planują zastąpienie „waluty korporacyjnej" legalnymi pieniędzmi USA, które gwarantuje Artykuł I, ust. 8 ust. 5 Konstytucji.

Crozier zeznał przed komisją senacką, że *„powinna zakazać udzielania lub zaciągania pożyczek w celu wpływania na ceny notowań papierów wartościowych oraz zaciągania pożyczek lub wspólnego podnoszenia stóp procentowych przez banki w celu wpływania na opinię publiczną lub działania na dowolny organ ustawodawczy.*

W ostatnich miesiącach William McAdoo, sekretarz skarbu Stanów Zjednoczonych, ogłosił w otwarcie w prasie, zarzucając konkretnie, że istnieje spisek pośród niektórych dużych grup bankowych, mający na celu obniżenia kursu waluty i podniesienie stóp procentowych w celu przekonania opinii publicznej i wywarcia presji w Kongresie do uchwalenia ustawodawstwa walutowego pożądanego przez te interesy.

Tak zwana administracyjna ustawa walutowa zapewnia to, do czego Wall Street i wielkie banki od dwudziestu pięciu lat dążą, czyli PRYWATNEJ ZAMIAST PUBLICZNEJ KONTROLI WALUT. Czyni to tak dokładnie, jak ustawa

Aldrich'a. Oba te środki pozbawiają rząd i społeczeństwo wszelkiej skutecznej kontroli nad publicznymi pieniędzmi i nadają wyłącznie bankom niebezpieczną moc zarabiania pieniędzy na ludziach biedniejszych i zamożniejszych

Ustawa Aldrich'a przyznaje tę władzę jednemu bankowi centralnemu. Ustawa administracyjna umieszcza ją w dwunastu regionalnych bankach centralnych, z których wszystkie należą wyłącznie do tych samych prywatnych interesów, które posiadałyby i prowadziły Bank Aldrich'a. Prezydent Garfield na krótko przed zamachem oświadczył, że ktokolwiek kontroluje podaż waluty, będzie kontrolował biznes i działalność ludzi. Thomas Jefferson ostrzegł nas sto lat temu, że prywatny bank centralny emitujący publiczną walutę jest większym zagrożeniem dla wolności ludzi niż stała armia".

Warto zauważyć, jak wiele zabójstw prezydentów Stanów Zjednoczonych następuje po ich obawach. z emisją waluty publicznej; Lincoln ze swoimi dolarami, nieoprocentowanymi banknotami i Garfield, wypowiadający się w sprawie problemów walutowych tuż przed zamachem. Teraz zaczynamy rozumieć, dlaczego tak długa kampania planowanego oszustwa była konieczna, od tajnej konferencji na Wyspie Jekyll do identycznych planów „reform" proponowanych przez Demokratów i Partie republikańskie pod różnymi nazwami.

Bankierzy nie mogli wydrzeć kontroli nad emisją pieniędzy obywatelom Stanów Zjednoczonych, którym został wyznaczony poprzez Kongres przez Konstytucję, dopóki Kongres nie przyznał im monopolu na bank centralny. Dlatego też duży wpływ na uchwalenie Ustawy o Rezerwie Federalnej wywarły zakulisowe działania, głównie przez dwie podejrzane, niewybrane osoby: niemieckiego imigranta Paula Warburga i pułkownika Edwarda Mandella House z Teksasu. Paul Warburg wystąpił przed Komitetem Bankowym i Walutowym USA w 1913 roku, w którym krótko przedstawił swoje pochodzenie: *„Jestem członkiem domu bankowego Kuhn, Loeb Company. Przyjechałem do tego kraju w 1902 roku. Urodziłem i wykształciłem w biznesie bankowym w Hamburgu w Niemczech, studiowałem bankowość w Londynie i Paryżu, podróżowałem po całym świecie. W panice w 1907 roku pierwszą sugestią, którą wysunąłem, było: „Załóżmy krajową izbę rozliczeniową". Plan Aldrich'a zawiera kilka rzeczy, które są po prostu podstawowymi zasadami bankowości. Twój cel w tym planie (ustawa Owen-Glass) musi być taki sam – centralizacja rezerw, mobilizacja kredytu komercyjnego i uzyskanie elastycznej emisji banknotów."*

Sformułowanie Warburga „mobilizacja kredytu" było ważne, ponieważ wkrótce miała się rozpocząć I wojna światowa, a pierwszym zadaniem Systemu Rezerwy Federalnej byłoby finansowanie wojny światowej. Narody europejskie już zbankrutowały, ponieważ przez prawie pięćdziesiąt lat utrzymywały duże, stałe armie, sytuację stworzoną przez ich własne banki centralne, i dlatego nie mogły finansować wojny. Bank centralny zawsze nakłada na naród ogromny ciężar *„dozbrojenia" i „obrony", aby stworzyć nieusuwalny dług, jednocześnie tworząc dyktaturę wojskową i zniewalając ludzi do spłacania „odsetek" od długu, który bankierzy sztucznie utworzyli.*

W senackiej debacie nad ustawą o Rezerwie Federalnej senator Stone powiedział 12 grudnia 1913 r.:

„Wielkie banki od lat starały się mieć i kontrolować agentów w Ministerstwie Skarbu, aby służyli ich celom. Pozwolę sobie zacytować z tego artykułu w 'World': „ Gdy tylko pan McAdoo przybył do Waszyngtonu, kobieta, którą zainstalował „National City Bank" w Departamencie Skarbu, aby uzyskać wcześniejsze informacje o stanie banków i innych sprawach interesujących dużą grupę z Wall Street, natychmiast sekretarz i zastępca sekretarza, John Skelton Williams, zostali ostro skrytykowani przez agentów Wall Street

„Sam znam więcej niż jednen przypadek, kiedy bankierzy odmawiali kredytu ludziom, którzy sprzeciwiali się ich poglądom politycznym i celom. Kiedy senator Aldrich i inni krążyli po kraju, wykorzystując ten plan, wielkie banki Nowego Jorku i Chicago były zaangażowane w szczodre podnoszenie funduszu na wzmocnienie propagandy Aldrich'a.

Bankierzy z mojego stanu powiedzieli mi, że żądano od nich składek na ten fundusz propagandowy i że wpłacali, ponieważ obawiali się, że zostaną wciągnięci na czarną listę lub zbojkotowani. W tym kraju są bankierzy, którzy są wrogami dobrobytu publicznego. W przeszłości kilka wielkich banków realizowało politykę i projekty, które sparaliżowały energię przemysłową kraju, aby utrwalić ich ogromną władzę nad przemysłem, finansami i biznesem Ameryki".

Carter Glass stwierdza w swojej autobiografii, że został wezwany przez Woodrowa Wilsona do Białego Domu i że Wilson powiedział mu, że zamierza zobowiązać Stany Zjednoczone do zaciągania banknotów FED-u. Glass mówi*: „Byłem na moment zaniemówiony. Sprzeciwiłem się. Nie ma tu żadnych zobowiązań rządowych, panie prezydencie. Wilson powiedział, że musi iść na*

kompromis w tej kwestii, aby uratować ustawę”. Termin „kompromis” w tej kwestii pochodzi bezpośrednio od Paula Warburga.

Pułkownik Elisha Ely Garrison w „Roosevelt* Wilson i ustawa o Rezerwie Federalnej” napisali:

---

* Teodor Roosevelt

„W 1911r. Lawrence Abbot, prywatny oficer pana Roosevelta w „The Outlook”, wręczył mi kopię tak zwanego planu reformy walutowej Aldrich'a. Powiedziałem, że nie mogłem uwierzyć, że pan Warburg był autorem. Ten plan to nic innego jak ustawa Aldrich-Vreeland, która przewidywała emisję waluty pod papiery wartościowe. Warburg wie o tym równie dobrze jak ja. Zaraz go zobaczę i zapytam o to. W porządku, prawda. Tak, napisałem to, powiedział. Czemu? Zapytałem. To był kompromis, odpowiedział Warburg..”[13]

---

[13] Elisha Ely Garrison, Roosevelt, Wilson and the Federal Reserve Law, Christopher Publications, Boston, 1931

Garrison mówi, że Warburg napisał do niego 8 lutego 1912 roku. *„Nie mam wątpliwości, że w końcu po dogłębnej dyskusji albo zobaczysz to po mojej myśli, albo ja zobaczę to po twojej — ale mam nadzieję, że ty zobaczysz to po mojemu."*

To było kolejne słynne powiedzenie Warburga, kiedy potajemnie lobbował kongresmenów, by popierali jego interesy, z zawoalowaną groźbą, że powinni - „zobaczysz to po mojemu”.

Ci, którzy nie znaleźli dużych sum, w następnych wyborach, przegrywali na rzecz swoich przeciwników. Pułkownik Garrison, agent bankierów Brown Brothers, później Brown Brothers Harriman, miał wstęp wszędzie w społeczności finansowej. Pisze on o płk House: „*Płk House całkowicie zgadzał się z wczesnym pismem pana Warburga”*. Na stronie 337 cytuje pułkownika House'a: „*Proponuję również zwiększenie Zarządu Centralnego z czterech do pięciu i wydłużenie ich kadencji z ośmiu do dziesięciu lat. Dałoby to stabilność i pozbawiłoby prezydenta możliwości zmiany personel Zarządu w ciągu jednej kadencji*."

Sformułowanie House'a „*odbierz władzę prezydentowi*” jest znaczące, ponieważ później prezydenci okazali się bezradni, aby zmienić kierunek rządu,

ponieważ nie mieli uprawnień do zmiany składu Zarządu Rezerwy Federalnej, aby uzyskać w nim większość podczas kadencji tego Prezydenta. Garrison napisał również w swej książce: *„Paul Warburg jest człowiekiem, który zjednoczył Ustawę o Rezerwie Federalnej po tym, jak Plan Aldrich'a wzbudził taką niechęć i opozycję w całym kraju. Inicjatorem obu planów był baron Alfred Rothschild z Londynu".*

Pułkownik Edward Mandell House* został nazwany przez rabina Stephena Wise'a w swojej autobiografii „Challenging Years" *„nieoficjalnym sekretarzem Stanu"*

House zauważył, że on i Wilson wiedzieli, że uchwalając Ustawę o Rezerwie Federalnej, stworzyli instrument potężniejszy niż Sąd Najwyższy. Rada Gubernatorów Rezerwy Federalnej faktycznie składała się z Najwyższego Sądu Finansowego i nie było odwołania od żadnego z ich orzeczeń. W 1911 roku, zanim Wilson objął urząd prezydenta, House wrócił do swojego domu w Teksasie i ukończył książkę zatytułowaną „Philip Dru, Administrator." Pozornie powieść, w rzeczywistości był to szczegółowy plan przyszłego rządu Stanów Zjednoczonych, *„który ustanowi socjalizm, o jakim marzył Karol Marks*", według płk House'a.

Ta „powieść" przewidywała wprowadzenie stopniowego podatku dochodowego podatku od nadmiernych zysków, ubezpieczenia na wypadek bezrobocia, ubezpieczenia społecznego i elastycznego systemu walutowego. Krótko mówiąc, był to plan, za którym później podążały administracje Woodrow Wilsona i Franklina D. Roosevelta. Został opublikowany „anonimowo" przez B. W. Huebscha z Nowego Jorku i szeroko rozpowszechniony wśród urzędników państwowych, którzy nie mieli wątpliwości co do jego autorstwa.

George Sylvester Viereck**, który znał House'a od lat, napisał później relację o stosunkach między Wilson-House, zatytułowaną „Najdziwniejsza przyjaźń w historii".[14] W 1955 Westbrook Pegler, felietonista Hearst'a od 1932 do 1956r., usłyszał o książce „Philip Dru" i zadzwonił do Vierecka, aby zapytać, czy ma kopię. Viereck wysłał Peglerowi swoją kopię książki, a Pegler napisał o tym felieton, stwierdzając: *„Jedną z instytucji opisanych w Philip Dru jest System Rezerwy Federalnej. Schiffowie, Warburgowie, Kahnowie, Rockefellerowie i Morganowie zaufali House'owi.*

Interesy Schiffa, Warburga, Rockefellera i Morgana były osobiście reprezentowane na tajemniczej konferencji na Wyspie Jekylla. Frankfurter

wylądował na wydziale prawa Harvardu dzięki finansowemu wkładowi Felixa Warburga i Paula Warburga do Harvardu, a więc otrzymaliśmy Algera i Donalda Hissa, Lee Pressmana, Harry'ego Dextera White'a i wielu innych protegowanych Little Weenie."

---

* Patrz notatka domowa w „Biografiach”
** Patrz notatka Viereck w „Biografiach”
[14] George Sylvester Viereck - Najdziwniejsza przyjaźń w historii, Woodrow Wilson i płk House, Liveright, Nowy Jork, 1932

Otwarcie socjalistyczne poglądy House'a zostały wprost wyrażone w „Philip Dru, administrator”; na stronach 57-58 House napisał: „W bezpośredni i stanowczy sposób zwrócił uwagę, że nasza cywilizacja jest z gruntu zła, między innymi dlatego, że ogranicza wydajność; że gdyby społeczeństwo było właściwie zorganizowane, nie byłoby nikogo, kto nie byli wystarczająco ubrani i nakarmieni. W rezultacie modne prawa, zwyczaje i trening etyczny były w równym stopniu odpowiedzialne za nierówności w możliwościach i wynikającą z tego dużą różnicę między nielicznymi a wieloma; skutki takich warunków były nieefektywne. dużą część populacji, procent różniący się w każdym kraju w stosunku, jaki edukacja, oświecenie i bezinteresowne prawa niosą ze sobą do ignorancji, bigoterii i samolubnych praw.”[15] W swojej książce House (Dru) wyobraża sobie, że stanie się dyktatorem i wymusza na ludziach swoje radykalne poglądy, strona 148: „Rozpoznali fakt, że Dru zdominował sytuację i że w Republice w końcu powstał mistrzowski umysł”. Przyjmuje teraz tytuł generała. „Generał Dru ogłosił, że zamierza przejąć władzę dyktatora… zapewniono go, że jest wolny od jakichkolwiek osobistych ambicji… ogłosił się „Administratorem Republiki”.*

Ten zamyślony marzyciel, który wyobrażał sobie, że jest dyktatorem, faktycznie zdołał zająć pozycję poufnego doradcy prezydenta Stanów Zjednoczonych, a następnie wprowadzić wiele swoich pragnień w życie!

Na stronie 227 wymienia niektóre prawa, które chce uchwalić jako dyktator. Wśród nich jest prawo emerytalne, odszkodowania dla pracowników, rynki spółdzielcze, system bankowy z rezerwą federalną, pożyczki spółdzielcze, krajowe biura pracy i inne „prawo socjalne”, z których niektóre zostały uchwalone za rządów Wilsona, a inne za Franklina. Administracja D. Roosevelta. Ten ostatni był w rzeczywistości kontynuacją administracji

Wilsona, z wieloma takimi samymi pracownikami, a House kierował administracją zza kulis.

---

* W czasie gdy pisarz Viereck był w swoim apartamencie w hotelu Belleclaire, zadzwonił Pegler i poprosił o książkę. Viereck przesłał go przez swoją sekretarkę. Uśmiechnął się i powiedział, że Pegler wydawał się bardzo podekscytowany. — Powinien wyciągnąć z tego dobrą rubrykę — powiedział jej Viereck. Rzeczywiście Pegler wyciągnął z tego dobrą kolumnę. Na jego nieszczęście posunął się za daleko, wspominając Warburgów. Tak długo, jak ograniczał swoje ataki do La Grand Bouche (wielkie usta - Eleanor Roosevelt) i jej małżonka, pozwolono mu kontynuować, ale teraz, gdy ujawnił powiązania Warburga z komunistyczną siatką szpiegowską w Waszyngtonie, jego kolumna została natychmiast porzucona przez wielkomiejskie dzienniki i długa passa Peglera dobiegła końca.

[15] Col. Edward M. House, Philip Dru, Administrator, B. W. Heubsch, New York, 1912r.

* Ten cytat z Philipa Dru, Administratora, napisany przez pułkownika House'a w 1912 roku, został tutaj włączony, aby pokazać jego totalitarną filozofię marksistowską. House miał zostać przez 8 lat najbliższym doradcą prezydenta Wilsonem. Później kontynuował swoje wpływy w administracji Franklina D. Roosevelta. Ze swojego domu w Magnolia w stanie Massachusetts House doradzał FDR poprzez częste wyjazdy Felixa Frankfurtera do Białego Domu. Frankfurter został później powołany do Sądu Najwyższego przez F.D.R.

Jak większość zakulisowych operatorów w tej książce, pułkownik Edward Mandell House miał obowiązkowe „London connection". Pierwotnie holenderska rodzina „Huis", jego przodkowie mieszkali w Anglii przez trzysta lat, po czym jego ojciec osiedlił się w Teksasie, gdzie dorobił się fortuny na wprowadzonych blokad podczas wojny secesyjnej, wysyłając bawełnę i inny przemyt do swoich bliskich brytyjskich firm, włączając Rothschild'ów, i sprowadzając zapasy dla oblężonych Teksańczyków. Senior House, nie ufając niestabilnej sytuacji w Teksasie, rozważnie zdeponował wszystkie swoje zyski w czasie blokad w złocie w domu bankowym Baring w Londynie*.

Pod koniec wojny secesyjnej był jednym z najbogatszych ludzi w Teksasie. Nazwał swojego syna „Mandell" po jednym ze swoich współpracowników kupieckich. Według Arthura Howdena Smitha, kiedy ojciec House'a zmarł w 1880 roku, jego majątek został rozdzielony między jego synów w następujący sposób: Thomas William zajął się bankowością; John, plantacją cukru; i Edward M. plantacją bawełny, które przynosiły mu dochód w wysokości 20 000 dolarów rocznie[16]

W wieku dwunastu lat młody Edward Mandell House miał gorączkę mózgową, a później został dodatkowo okaleczony przez udar słoneczny. Był półinwalidą, a jego dolegliwości nadawały mu dziwny orientalny wygląd. Nigdy nie podjął żadnego zawodu, ale wykorzystał pieniądze swojego ojca, aby stać się królem polityki w Teksasie, kolejno wybierając pięciu gubernatorów w latach 1893-1911. W 1911 zaczął popierać Wilsona na prezydenta i przekazał mu kluczową teksańską delegację, która zapewniła mu nominację. House spotkał Wilsona po raz pierwszy w hotelu Gotham, 31 maja 1912 roku.

Woodrow Wilson i pułkownik House - George'a Sylvestra Vierecka w książce „Najdziwniejsza przyjaźń w historii", autor pisze: Co — zapytałem House'a — scementowało waszą przyjaźń? — Tożsamość naszych temperamentów i naszych polityki publicznej… – odpowiedział House. – Jaki był twój i jego cel? „Aby przełożyć na ustawodawstwo pewne liberalne i postępowe idee"[17]. House powiedział Viereckowi, że kiedy poszedł do Wilsona w White

---

* Dope, Inc. tak opisuje Baringsa: „Baring Brothers, wiodący bank kupiecki zajmujący się handlem opium od 1783 roku do dnia dzisiejszego, również utrzymywał bliskie kontakty z rodzinami bostońskimi. XIX wieku, Dom handlowy Morgana – który również brał udział w handlu opium na Wschodzie… Dalekowschodnie operacje Morgana były oficjalnie prowadzonym brytyjskim handlem opium… Sprawa Morgana zasługuje na szczególną uwagę ze strony amerykańskiej policji i organów regulacyjnych, ponieważ bliskie związki Morgan Guaranty Trust z określonym kierownictwem brytyjskich banków narkotykowych".

[16] Arthur Howden Smith, The Real Col. House, Doran Company, Nowy Jork, 1918

[17] George Sylvester Viereck - Najdziwniejsza przyjaźń w historii, Woodrow Wilson i pułkownik House, Liveright, Nowy Jork, 1932

House, wręczył mu 35 000 dolarów. Wilson więcej dostał jedynie o 50 000 dolarów, od Bernarda Barucha'a. Pomyślne wprowadzenie w życie programów House'a nie umknęło uwadze innych współpracowników Wilsona. W tom. 1, strona 157 „The Intimate Papers of Col. House", House zauważa: „*Członkowie Gabinetu, tacy jak Mr. Lane i Mr. Bryan, komentowali wpływ Dru na prezydenta. , Wszystko, o czym książka mówi, że powinno być* — pisał Lane — *sprowadza się do tego - w końcu prezydent przychodzi do „Philipa Dru*".[18]

House zapisał niektóre ze swoich wysiłków w promocji ustawy o Rezerwie Federalnej w „The Intimate Papers of Col. House", 19 grudnia 1912r. „*Rozmawiałem telefonicznie z Paulem Warburgiem na temat reformy walutowej. Opowiedziałem mu o mojej wycieczce do Waszyngtonu i o tym, co tam zrobiłem, aby to uruchomić. Powiedziałem mu, że Senat i kongresmeni wydają się być zaniepokojeni, by zrobić to, czego on chciał, i że prezydent-elekt Wilson myślał w tej sprawie jasno*".[19]

Tak więc mamy agenta Warburga w Waszyngtonie, pułkownika House'a, który zapewnia go, że senat i kongresmeni zrobią to, czego on chce, i że prezydent elekt „*przemyślał sprawę jasno*". W tym kontekście wydaje się, że rząd przedstawicielski przestał istnieć. House kontynuuje w swoich „Papierach": „13 marca 1913. „*Warburg i ja przeprowadziliśmy poufną dyskusję na temat reformy walutowej".*

27 marca 1913. Pan JP Morgan, Jr. i pan Denny z jego firmy przybyli szybko o piątej. McAdoo przyszedł jakieś dziesięć minut później. Morgan miał już wydrukowany plan walutowy. Zasugerowałem, żeby kazał go napisać na maszynie, aby nie wydawał się zbyt zaaranżowany i żeby wysłał go dzisiaj do Wilsona i do mnie.

23 lipca 1913. Próbowałem pokazać burmistrzowi Quincy (z Bostonu) szaleństwo wschodnich bankierów prezentujących wrogi stosunek do ustawy walutowej. Wyjaśniłem majorowi Henry'emu Higginsonowi, z jaką starannością ustawa została sformułowana. Tuż przed jego przybyciem skończyłem czytać recenzję profesora Sprague'a z Harvardu krytykująca ustawę Glass-Owena przez Paula Warburga i przekażę ją jutro w Waszyngtonie.*

Każdy bankier znany Warburgowi, który praktycznie zna ten temat, został wezwany w sprawie sporządzenia ustawy.
13 października 1913 r. Paul Warburg był moim pierwszym dzwoniącym dzisiaj. Przyszedł porozmawiać o kursie bieżącym waluty. Jest wiele cech ustawy Owen-Glass, których nie akceptuje. Obiecałem, że skontaktuję go z McAdoo i senatorem Owenem, żeby mógł z nimi o tym porozmawiać.

17 listopada 1913. Paul Warburg telefonował w sprawie swojej podróży do Waszyngtonu. Później on i pan Jacob Schiff przyszli na kilka minut.

---

[18] Pułkownik Edward Mandell House, The Intimate Papers of Col. House, wyd. Charles Seymour, Houghton Mifflin Co., 1926-28, t. 1, s. 157
[19] Tamże. Tom. 1, s. 163

* Najwybitniejszy bankier w Bostonie.

Warburg mówił najwiecej. Miał nową sugestię dotyczącą zgrupowania stałych banków rezerwowych, tak aby jednostki były ze sobą połączone i miały łatwiejszy kontakt z Zarządem Rezerwy Federalnej".

George Sylvester Viereck w „Najdziwniejszej przyjaźni w historii Woodrow Wilson i płk House" napisali: *„Schiffowie, Warburgowie, Kahnowie, Rockefellerowie, Morganowie ufali House'owi. Kiedy ustawa o Rezerwie Federalnej w końcu przybrała określony kształt, House był pośrednikiem między Białym Domem a finansistami."*[20] Na s. 45 Viereck zauważa: *„Płk. House traktuje reformę systemu monetarnego jako ukoronowanie wewnętrznego osiągnięcia administracji Wilsona."*[21] Ustawa Glass'a (wersja House'a ostatecznej ustawy o Rezerwie Federalnej) przeszła przez Izbę (Reprezentantów) 18 września 1913r. stosunkiem 287 do 85. 19 grudnia 1913 r. Senat uchwalił swoją wersję głosami 54-34. Ponad czterdzieści istotnych różnic w wersji Izby i Senatu pozostało do rozstrzygnięcia, a przeciwnicy projektu w obu izbach Kongresu doszli do przekonania, że upłynie jeszcze wiele tygodni, zanim projekt ustawy będzie gotowy do rozpatrzenia. Kongresmeni przygotowywali się do wyjazdu z Waszyngtonu na coroczną przerwę bożonarodzeniową, zapewniajac, że projekt ustawy zostanie wniesiony dopiero w następnym roku.

Teraz twórcy projektu ustawy przygotowali i wykonali najbardziej przemyślny plan w ich zamierzeniach. W ciągu jednego dnia uzgodnili wszystkie czterdzieści spornych fragmentów ustawy i szybko poddali ją pod głosowanie. W poniedziałek 22 grudnia 1913 r. ustawa została uchwalona przez Izba 282-60 i Senat 43-23.

21 grudnia 1913 roku „The New York Times" skomentował tę ustawę w artykule redakcyjnym: *„Nowy Jork będzie miał mocniejsze podstawy wzrostu finansowego i wkrótce zobaczymy w nim centrum finansowe świata"*.
„The New York Times" donosił na pierwszej stronie w poniedziałek, 22 grudnia 1913 r. w nagłówkach: *PIENIĄDZE MOGĄ BYĆ PRAWEM DZISIAJ – PROJEKTODAWCY USTAWY DOSTOSOWALI PRAWIE WSZYSTKIE RÓŻNICE O 1:30 RANO – BRAK GWARANCJI DEPOZYTÓW – DOCHODÓW - SENAT ZYSKA W TYCH PUNKTACH, ALE PRZEPROWADZA WIELE INNYCH ZMIAN*
„Z niemal bezprecedensową szybkością, narada, mająca na celu skorygowanie różnic między Izbą a Senatem w sprawie ustawy walutowej praktycznie zakończyła swoje prace wczesnym rankiem, różnice, które należy zlikwidować w niedzielę… Żadne inne ważne ustawodawstwo nie zostanie podjęte w tym tygodniu w żadnej z Izb Kongresu. Członkowie obu izb już przygotowują się do opuszczenia Waszyngtonu".

---

[40] George Sylvester Viereck, „Najdziwniejsza przyjaźń w historii, Woodrow Wilson and Col. House", Liveright, Nowy Jork, 1932
[41] Tamże.

„Bezprecedensowa prędkość", mówi „The New York Times". W tej ostatecznej strategii widać sprawną rękę Paula Warburga. Niektórzy z najgłośniejszych krytyków ustawy opuścili już Waszyngton. Od dawna polityczna uprzejmość polegała na tym, że ważne ustawodawstwo nie zostanie wprowadzone w życie w tygodniu poprzedzającym Boże Narodzenie, ale ta tradycja została brutalnie zniweczona w celu popełnienia Ustawy o Rezerwie Federalnej wobec narodu amerykańskiego.

The Times ukrył krótki cytat kongresmana Lindbergha, że *„ustawa ustanowi najbardziej gigantyczne zaufanie na ziemi"* i zacytował reprezentanta Guernseya z Maine, republikanina w Komitecie Bankowości i Waluty Izby Reprezentantów, że *„To jest ustawa o inflacji, jedynie pytanie to zakres inflacji"*.

Kongresman Lindbergh powiedział w tym historycznym dniu w Izbie: *„Ta ustawa ustanawia najbardziej gigantyczne zaufanie na ziemi. Kiedy prezydent podpisze tę ustawę, niewidzialny rząd władzy monetarnej zostanie*

zalegalizowany. Ludzie mogą nie wiedzieć o tym od razu, ale dzień rozrachunku minie zaledwie za kilka lat. Trusty wkrótce zrozumieją, że posunęły się za daleko nawet dla własnego dobra. Ludzie muszą złożyć deklarację niepodległości, aby uwolnić się od Władzy Monetarnej. To będą mogli zrobić zrobić, przejmując kontrolę nad Kongresem. Wall Streeters nie mogliby nas oszukać, gdyby wy, senatorowie i reprezentanci, nie zrobiliście bałaganu w Kongresie… Gdybyśmy mieli Kongres Ludowy, byłaby stabilizacja. Największą zbrodnią Kongresu jest jego system walutowy. Ta ustawa bankowa popełniła najgorszą zbrodnię ustawodawczą od wieków. Klub i szefowie partii znów działali uniemożliwiający ludziom czerpanie korzyści z własnego rządu".

23 grudnia 1913 „New York Times" skomentował w artykule redakcyjnym, w przeciwieństwie do krytyki ustawy kongresmana Lindbergha: „*Ustawa bankowa i walutowa stawała się coraz lepsza i rozsądniejsza za każdym razem, gdy była przesyłana z jednego końca Kapitolu na drug. Kongres działał pod nadzorem publicznym przy sporządzaniu ustawy."*

Przez „*nadzór publiczny*" „The Times" najwyraźniej miał na myśli Paula Warburga, który przez kilka dni utrzymywał małe biuro w budynku Kapitolu, gdzie kierował udaną przedświąteczną kampanią, by uchwalić ustawę, i gdzie senatorowie i kongresmeni przychodzili co godzinę do niego, starając się zrealizować swoją strategię. „Bezprecedensowa szybkość", z jaką Kongres uchwalił Ustawę o Rezerwie Federalnej podczas tak zwanej *„masakry bożonarodzeniowej*", miała jeden nieprzewidziany aspekt. Woodrow Wilson był nieświadomy, ponieważ, podobnie jak wielu innych, zapewniono go, że projekt ustawy zostanie poddany pod głosowanie dopiero po Bożym Narodzeniu.

Teraz odmówił podpisania, bo sprzeciwiał się przepisom o wyborze dyrektorów klasy B.

William L. White relacjonuje w swojej biografii Bernarda Barucha, że Baruch, główny wpłacający do funduszu kampanii Wilsona, był oszołomiony, gdy poinformowano go, że Wilson odmówił podpisania ustawy. Pospieszył do Białego Domu i zapewnił Wilsona, że jest to drobna sprawa, którą można później naprawić poprzez *„procesy administracyjne"*. Ważną rzeczą było natychmiastowe podpisanie Ustawy o Rezerwie Federalnej.

Z tym zapewnieniem Wilson podpisał 23 grudnia 1913 roku Ustawę o Rezerwie Federalnej. Historia dowiodła, że w tym dniu Konstytucja przestała być przymierzem rządzącym amerykańskim narodem, a nasze wolności zostały przekazane małej grupie międzynarodowych bankierów.

24 grudnia 1913 „New York Times" zamieścił na pierwszej stronie nagłówek „WILSON PODPISUJE USTAWĘ WALUTOWĄ!" Pod nim, również wielkimi

literami, widniały dwa kolejne nagłówki: „DOBROBYT BYĆ WOLNYM" i „POMOŻE KAŻDEJ KLASIE". Kto mógłby sprzeciwić się jakiemukolwiek prawu, które zapewniało korzyści wszystkim? The Times opisał świąteczną atmosferę, podczas gdy rodzina Wilsona i urzędnicy rządowi obserwowali, jak podpisuje ustawę. *„Duch świąteczny przenikał całe zgromadzenie"* — radował się „The Times".

W swojej biografii Cartera Glassa Rixey Smith stwierdza, że przy podpisywaniu ustawy obecni byli wiceprezydent Marshall, sekretarz Bryan, Carter Glass, senator Owen, sekretarz McAdoo, mówca Champ Clark i inni urzędnicy skarbu. Żaden z prawdziwych autorów projektu ustawy, kandydatów z Wyspy Jekyll, nie był obecny. Roztropnie zniknęli z miejsca swego zwycięstwa. Rixey Smith napisała również: *„To było tak, jakby Boże Narodzenie przyszło dwa dni wcześniej"*.

24 grudnia 1913 r. Jacob Schiff napisał do pułkownika House'a: *„Drogi pułkowniku House. Chciałbym powiedzieć słowo podziękowania za cichą, ale bez wątpienia skuteczną pracę, którą wykonałeś w interesie ustawodawstwa walutowego i pogratulować Ci, że cel został wreszcie wprowadzony w życie. Życzę Ci wszystkiego dobrego, wiernie oddany, JACOB SCHIFF."*

Reprezentant Moore z Kansas, komentując uchwalenie ustawy, powiedział Izbie Reprezentantów: *„Prezydent Stanów Zjednoczonych staje się teraz absolutnym dyktatorem wszystkich finansów kraju, wszyscy należą do jego partii politycznej, mimo że jest to mniejszość. Sekretarz Skarbu ma sprawować najwyższą władzę, gdy istnieje różnica zdań między nim a Zarządem Rezerwy Federalnej. ORAZ tylko jeden członek Zarządu może zejść z urzędu, gdy prezydent sprawuje urząd"*.
Dziesięcioletnia kadencja członków Zarządu została przedłużona ustawą Prawo bankowe z 1935 r. do czternastu lat, co oznaczało, że ci dyrektorzy finansów państwa, choć nie byli wybierani przez naród, sprawowali urząd dłużej niż trzech prezydentów. Podczas gdy pułkownik House, Jacob Schiff i Paul Warburg pławili się w blasku dobrze wykonanej pracy, pozostali aktorzy w tym dramacie podlegali późniejszym refleksjom.

Woodrow Wilson pisał w 1916 roku, w „National Economy and the Banking System", Sen. Doc. Nr 3, nr 223, 76. Kongres, 1. sesja, 1939: *„Nasz system kredytowy jest skoncentrowany (w Systemie Rezerwy Federalnej). Zatem rozwój narodu i cała nasza działalność jest w rękach kilku mężczyzn."*

Kiedy został zapytany przez Clarence'a W. Barrona, czy zatwierdził ustawę, ponieważ została ostatecznie uchwalona. Warburg zauważył: *„Cóż, nie ma*

wszystkiego, czego chcemy, ale ten brak można później skorygować za pomocą procesów administracyjnych”.
Woodrow Wilson i Carter Glass są uznawani za sprawców ustawy walutowej przez większość współczesnych historyków, ale ze wszystkich zainteresowanych Wilson miał najmniej wspólnego z działaniami Kongresu w sprawie ustawy. George Creel, weteran, waszyngtoński korespondent, napisał w „Harper's Weekly”, 26 czerwca 1915: *„Jeśli chodzi o Partię Demokratyczną, Woodrow Wilson był pozbawiony wpływów, z wyjątkiem patronatu, którym objął ustawę walutową, To Bryan zmusił Kongres do przyjęcia ustawy taryfowej, uchylenia opłat za przepłynięcie Kanałem Panamskim i ustawy o dewizach”.* Pan Bryan napisał później: *„To jedyna rzecz, której żałuję w mojej karierze publicznej – moja praca, aby zapewnić uchwalenie ustawy o Rezerwie Federalnej”.*

25 grudnia 1913 r. „The Nation” zwrócił uwagę, że *„New York Stock Market zaczął stale rosnąć na wieść o gotowości Senatu do uchwalenia Ustawy o Rezerwie Federalnej”.*
To przeczy twierdzeniu, że Ustawa o Rezerwie Federalnej była ustawą o reformie monetarnej. Giełda nowojorska jest powszechnie uważana za dokładny barometr prawdziwego znaczenia wszelkich przepisów finansowych uchwalonych w Waszyngtonie. Senator Aldrich uznał również, że nie ma już obaw co do ustawy o Rezerwie Federalnej. W magazynie, którego był właścicielem, a którego nazwał „The Independent”, napisał w lipcu 1914 r.: *„Przed uchwaleniem tej ustawy nowojorscy bankierzy mogli jedynie zdominować rezerwy Nowego Jorku. Teraz jesteśmy w stanie zdominować bank rezerwy całego kraju."*

C.W.U. Loucks określił Ustawę o Rezerwie Federalnej jako Wielki Spisek Domu Morgana: *„W ustawie o Rezerwie Federalnej wyrwali ludziom i zapewnili sobie konstytucyjną władzę emitowania pieniędzy i regulowania ich wartości”.* Na s. 31 Loucks pisze: *„Dom Morganów sprawuje teraz najwyższą kontrolę nad naszym przemysłem, handlem i sprawami politycznymi. Mają całkowitą kontrolę nad kształtowaniem polityki przez partie demokratyczne, republikańskie i postępowe.* Obecna niezwykła propaganda „gotowości” jest zaplanowana bardziej dla wewnętrznego przymusu niż dla obrony przed obcą agresją.”[22]
Podpisanie Ustawy o Rezerwie Federalnej przez Woodrowa Wilsona stanowiło kulminację wieloletniej zmowy z jego bliskim przyjacielem, pułkownikiem Housem i Paulem Warburgiem. Jednym z ludzi, z którymi House zapoznał się w administracji Wilsona, był Franklin D. Roosevelt, zastępca sekretarza marynarki wojennej.

22 CWU Loucks - Wielki spisek rodu Morganów, druk prywatny, 1916

Gdy tylko uzyskał nominację demokratów na prezydenta, w 1932, Franklin D. Roosevelt odbył „pielgrzymkę" do domu pułkownika House'a w Magnolia, Massachusetts. Roosevelt, po republikańskiej przerwie w latach 20., wypełnieniu celów „Philipa Dru, Administrator",[23] którego Wilson nie był w stanie przeprowadzić. Późne osiągnięcia Roosevelta obejmowały uchwalenie programu ubezpieczeń społecznych, podatek od nadmiernych zysków oraz rozszerzenie stopniowego podatku dochodowego do 90% dochodów z pracy.

Biograf House'a, Charles Seymour, napisał: *„Był znużony szczegółami polityki partyjnej i nominacji. Nawet udział, jaki miał w konstruktywnym ustawodawstwie krajowym (ustawa o Rezerwie Federalnej, zmiana taryf celnych i nowelizacja podatku dochodowego) nie satysfakcjonuje go. Od początku 1914 r. coraz więcej czasu poświęcał temu, co uważał za najwyższą formę polityki i temu, do czego był szczególnie predystynowany – sprawom międzynarodowym"*[24]

[23] E.M. House, Philip Dru, Administrator, B. W. Heubsch, N.Y., 1912
[24] płk E.M. House, Dokumenty intymne płk House'a, 4 v. 1926-1928, Houghton Mifflin Co.

W 1938 r., krótko przed śmiercią, House powiedział Charlesowi Seymour, *„W ciągu ostatnich piętnastu lat byłem blisko centrum władzy, chociaż niewiele osób to podejrzewa. Żaden ważny cudzoziemiec nie przyjechał do Stanów Zjednoczonych bez rozmowy ze mną. Byłem blisko poczynań, który nominował Roosevelta, dał mi wolną rękę w doradzaniu mu. Wszyscy ambasadorowie często się do mnie zgłaszali".*

Porównawczy wydruk Ustawy o Rezerwie Federalnej z 1913 r., uchwalonej przez Izbę Reprezentantów i poprawionej przez Senat, pokazuje następującą uderzającą zmianę: Senat wykreślił: „*Zawiesić urzędników banków Rezerwy Federalnej z powodów, zgłoszonych na piśmie przy okazji przesłuchania, wymagają usunięcia wspomnianego urzędnika z powodu niekompetencji, zaniedbania obowiązków, oszustwa lub fałszerstwa, przy czym takie usunięcie podlega zatwierdzeniu przez Prezydenta Stanów Zjednoczonych*."

Senat zmienił to na *„Aby zawiesić lub usunąć dowolnego funkcjonariusza lub dyrektora dowolnego Banku Rezerwy Federalnej, przyczyna takiego usunięcia zostanie niezwłocznie przekazana na piśmie przez Zarząd Rezerwy Federalnej usuniętemu funkcjonariuszowi lub dyrektorowi oraz wspomnianemu bankowi."*

To całkowicie zmieniło warunki, w których funkcjonariusz lub dyrektor może zostać usunięty. Nie wiemy już, jakie są warunki usunięcia, ani przyczyna. Najwyraźniej niekompetencja, zaniedbanie obowiązków, oszustwo lub fałszerstwo nie mają znaczenia dla Zarządu Rezerwy Federalnej. Odsunięty

funkcjonariusz nie ma również możliwości odwołania się do Prezydenta. W odpowiedzi na pisemne zapytanie zastępca sekretarza Zarządu Rezerwy Federalnej odpowiedział, że tylko jeden funkcjonariusz został usunięty „z przyczyn" w ciągu 36 lat, a nazwisko i szczegóły tej sprawy stanowią „prywatną troskę" między tą osobą, odnośny Bank Rezerw oraz Zarząd Rezerwy Federalnej.
System Rezerwy Federalnej rozpoczął swoją działalność w 1914 roku działalnością Komitetu Organizacyjnego powołanego przez Woodrowa Wilsona, w skład którego weszli: Sekretarz Skarbu William McAdoo, jego zięć, Sekretarz Rolnictwa Houston i Kontroler Waluty, John Skelton Williams.
6 stycznia 1914 r. J.P. Morgan spotkał się z Komitetem Organizacyjnym w Nowym Jorku. Poinformował ich, że w nowym systemie nie powinno być więcej niż siedem oddziałów. Komitet ten miał wybrać lokalizacje „zdecentralizowanych" banków rezerwowych. Mogli wybrać od ośmiu do dwunastu banków rezerwowych, chociaż J.P. Morgan zeznał, że uważał, że należy wybrać nie więcej niż cztery. W wybór tych miejsc włożono dużo polityki, ponieważ dwanaście tak uprzywilejowanych miast stałoby się niezwykle ważne jako ośrodki finansowe.

Oczywiście Nowy Jork był przesądzony. Richmond był kolejnym wyborem, jako zapłata dla Cartera Glassa i Woodrowa Wilsona, dwóch Wirginii, którym przyznano kredyt polityczny za Ustawę o Rezerwie Federalnej. Innymi wyborami Komitetu były Boston, Filadelfia, Cleveland, Chicago, St. Louis, Atlanta, Dallas, Minneapolis, Kansas City i San Francisco. Wszystkie te miasta rozwinęły się później w wyniku tego wyboru ważnych „okręgów finansowych". Jednak te lokalne bitwy zbladły w obliczu całkowitej dominacji w systemie banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku.

Ferdinand Lundberg zwrócił uwagę w artykule „Sixty Families" w Ameryce, że „w praktyce Bank Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku stał się źródłem systemu dwunastu banków regionalnych, ponieważ Nowy York był rynkiem pieniężnym całego kraju. Tak wiele drogich mauzoleów wzniesiono, aby ocalić lokalną dumę i stłumić obawy Jacksona dotyczące głębi lądu. Benjamin Strong, prezes Bankers Trust (JP Morgan) został wybrany na pierwszego gubernatora Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Yorku

Ekspert - czołowy finansista, Strong przez wiele lat manipulował systemem monetarnym kraju według uznania dyrektorów reprezentujących wiodące nowojorskie banki. Strong w trakcie bycia w Systemie Rezerwy został wprowadzony w powiązane relacje z Bankiem Anglii i Bankiem Francji. Benjamin Strong piastował stanowisko gubernatora Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku aż do swojej nagłej śmierci w 1928 roku, podczas śledztwa Kongresu dotyczącego tajnych spotkań między gubernatorami Rezerw i szefami

europejskich banków centralnych, które doprowadziły do Wielkiego Kryzysu w latach 1929-31.[25]

Strong poślubił córkę prezesa Bankers Trust, co doprowadziło go do linii sukcesji w dynastycznych intrygach, które odgrywają tak ważną rolę w świecie wysokich finansów. Był także członkiem pierwotnej „Wyspy Jekylla First Name Club" i tym samym został zakwalifikowany do najwyższej pozycji w Systemie Rezerwy Federalnej, jako gubernator Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, który zdominował cały system. Paul

Warburg jest również wymieniony w ostatnim tomie J. Laurence'a Laughlina , „Ustawa o Rezerwie Federalnej, jej geneza i cele", *„Mr. Paul Warburg z Kuhn, Loeb Company zaproponował w marcu 1910 roku dość dobrze przemyślany plan, który miał być znany jako United Reserve Bank of the United States.*

Zostało to opublikowane w The New York Times z 24 marca 1910 r.: *Grupa zainteresowana celami Narodowej Komisji Monetarnej spotkała się potajemnie na Wyspie Jekyll przez około dwa tygodnie w grudniu 1910 r. i skoncentrowała się na przygotowaniu projektu ustawy, która miała zostać przedstawiona. do Kongresu przez Narodową Komisję Monetarną. Mężczyźni, którzy byli obecni na Wyspie Jekyll, to senator Aldrich, HP Davison z JP Morgan Company, Paul Warburg z Kuhn & Loeb Company, Frank Vanderlip z National City Bank i Charles D. Norton z First National Bank. Bez wątpienia najzdolniejszym umysłem bankowym w grupie był pan Warburg, który przeszedł europejskie szkolenie bankowe. Senator Aldrich nie miał specjalnego wykształcenia w bankowości"*[26].

---

[25] Ferdinand Lundberg, America's Sixty Families, 1937

[26] J. Laurence Laughlin, The Federal Reserve Act, It's Origins and Purposes,

---

Wzmianka o Paulu Warburgu, napisana przez Harolda Kellocha, zatytułowana „*Warburg Rewolucjonista*" ukazała się w Century Magazine w maju 1915 roku. Kelloch pisze: *„Narzucił swoje idee naródowi o stu milionach ludzi. . . Bez pana Warburga nie byłoby Ustawy o Rezerwie Federalnej. Dom bankowy Warburg i Warburg w Hamburgu zawsze był firmą rodzinną. Tylko Warburg się do tego kwalifikował, ale wszyscy Warburgowie się w nim urodzili. W 1895 poślubił córkę nieżyjącego już Salomona Loeba z firmy Kuhn Loeb. Został członkiem Kuhn Loeb Company w 1902 roku. Pensja pana Warburga z jego prywatnej firmy wynosiła około pół miliona rocznie. Motywami pana Warburga były czysto patriotyczne poświęcenie".*

Prawdziwe cele Ustawy o Rezerwie Federalnej wkrótce zaczęły rozczarować wielu, którzy początkowo wierzyli w jej twierdzenia. W.H. Allen napisał w

„Moody's Magazine", 1916: *„Cel - Ustawa o Rezerwie Federalnej miała zapobiegać koncentracji pieniędzy w nowojorskich bankach, czyniąc opłacalnym bankierom krajowym korzystanie z ich funduszy w kraju, ale ruch waluty pokazuje, które nowojorskie banki zyskiwały z kraju w każdym miesiącu z wyjątkiem grudnia 1915r., odkąd ustawa weszła w życie. W samym Nowym Jorku nastąpiła stabilizacja stóp. W innych częściach nadal wysokie stawki. Ustawa, która miała pozbawić Wall Street funduszy na spekulację, naprawdę dała „bykom" i „niedźwiedziom" taką podaż, jakiej nigdy wcześniej nie mieli. Prawda jest taka, że daleko jej do zredukowania spekulacji na Wall Street, jak z taką pewnością przechwalał się pan Glass, w rzeczywistości poszerzyła stare kanały i otworzyła dwa nowe. Pierwszy z nich prowadzi bezpośrednio do Waszyngtonu i daje „Wall Street" dostęp do całej nadwyżki gotówki w Skarbie Stanów Zjednoczonych. Poza tym, posiadając moc emitowania banknotów, dostarcza niewyczerpane źródło pieniądza kredytowego; drugi kanał prowadzi do wielkich banków centralnych Europy, gdzie poprzez sprzedaż akceptów, praktycznie gwarantowanych przez rząd Stanów Zjednoczonych, „Wall Street" otrzymuje immunitet od zagranicznych żądań na złoto, które powodowały każdy wielki kryzys w naszej historii".*

Przez wiele lat istniała poważna tajemnica, kto faktycznie posiada akcje Banków Rezerwy Federalnej. Kongresman Wright Patman, czołowy krytyk Systemu, próbował dowiedzieć się, kim byli akcjonariusze. Akcje pierwotnych dwunastu regionalnych banków Rezerwy Federalnej były kupowane przez banki narodowe w tych dwunastu regionach. Ponieważ Bank Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku miał ustalać stopy procentowe i kierować operacjami otwartego rynku, kontrolując w ten sposób dzienną podaż i cenę pieniądza w całych Stanach Zjednoczonych, jest on akcjonariuszem tego banku, będąc prawdziwym dyrygentem całego systemu. Po raz pierwszy można ujawnić, kim są ci akcjonariusze.

Autor posiada oryginalne certyfikaty organizacyjne dwunastu Banków Rezerwy Federalnej, wskazujące na własność akcji banków narodowych w każdym okręgu. Bank Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku wyemitował 203 053 akcji i, zgodnie z wnioskiem złożonym w „Kontrolerze Waluty" 19 maja 1914 r., duże nowojorskie banki przejęły ponad połowę wyemitowanych akcji. Kontrolowany przez Loeb'a, Rockefeller'a, Kuhn'a „National City Bank" objął największą liczbę akcji ze wszystkich banków, 30 000 akcji. First National Bank J.P. Morgan'a objął 15 000 akcji.

Kiedy te dwa banki połączyły się w 1955 r., posiadały w jednym bloku prawie jedną czwartą udziałów w Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, który kontrolował cały system, dzięki czemu mogły mianować Paula Volckera lub każdego innego, kogo wybrały na prezesa Rada Gubernatorów Rezerwy

Federalnej. „Chase National Bank" objął 6000 akcji. „Marine Nation Bank" of Buffalo, później znany jako „Marine Midland", objął 6000 akcji. Ten bank był własnością rodziny Schoellkopf, która kontrolowała Niagara Power Company i inne duże interesy. „National Bank of Commerce" z Nowego Jorku objął 21 000 akcji.

Akcjonariuszami tych banków, które posiadają akcje Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, są ludzie, którzy kontrolowali nasze polityczne i gospodarcze losy od 1914 roku. Są to Rothschildowie z Europy, Lazard Freres (Eugene Meyer), Kuhn Loeb Company, Warburg Company, Lehman Brothers, Goldman Sachs, rodzina Rockefellerów i interesy JP Morgan. W ostatnich latach interesy te połączyły się i skonsolidowały, dzięki czemu kontrola jest znacznie bardziej skoncentrowana. „National Bank of Commerce" jest teraz „Morgan Guaranty Trust Company". Lehman Brothers połączył się z Kuhn, Loeb Company, „First National Bank" połączył się z „National City Bank", a w pozostałych jedenastu Okręgach Rezerwy Federalnej ci sami akcjonariusze pośrednio posiadają lub kontrolują udziały w tych bankach, a pozostałe akcje należą do wiodących rodzin z tych obszarów, które są właścicielami lub kontrolują główne gałęzie przemysłu w tych regionach.

Rodziny „lokalne" ustanawiają rady regionalne, na polecenie Nowego Jorku, takich grup, jak „Rada Stosunków Międzynarodowych", „Komisja Trójstronna" i inne instrumenty kontroli wymyślone przez ich mistrzów. Finansują i kontrolują rozwój wydarzeń politycznych na swoim obszarze, wymieniają kandydatów i rzadko skuteczne jest sprzeciwianie się ich planom. Wraz z utworzeniem dwunastu „okręgów finansowych" za pośrednictwem Banków Rezerwy Federalnej tradycyjny podział Stanów Zjednoczonych na czterdzieści osiem stanów został obalony i weszliśmy w erę „regionalizmu", czyli dwunastu regionów, które nie miały żadnego związku z tradycyjne granice państwowe.

Te wydarzenia po uchwaleniu Ustawy o Rezerwie Federalnej dowiodły każdego z zarzutów, jakie Thomas Jefferson wysunął przeciwko bankowi centralnemu w 1791 roku: że subskrybenci akcji Banku Rezerwy Federalnej utworzyli korporację, której akcje mogły być i były w posiadaniu „kosmitów". ; że te akcje zostaną przekazane pewnej linii następców; że zostaną umieszczone poza przepadkiem i ucieczką; że otrzymają monopol bankowy, co jest sprzeczne z prawami monopolu; i że teraz mają moc ustanawiania praw, nadrzędnych wobec praw stanowych. Żaden stanowy ustawodawca nie może sprzeciwić się żadnym prawom ustanowionym przez Radę Gubernatorów Rezerwy Federalnej na korzyść ich prywatnych akcjonariuszy. Rada ta wydaje prawa określające, jaka będzie stopa procentowa, jaka będzie ilość pieniądza i jaka będzie cena pieniądza. Wszystkie te uprawnienia znoszą uprawnienia ustawodawców stanowych i ich odpowiedzialność wobec obywateli tych państw.

New York Times stwierdził, że Banki Rezerwy Federalnej będą gotowe do prowadzenia działalności 1 sierpnia 1914 roku, ale faktycznie rozpoczęły działalność 16 listopada 1914 roku. W tym czasie ich łączne aktywa wynosiły 143.000.000 dolarów, ze sprzedaży akcji Banków Rezerwy Federalnej akcjonariuszom banków narodowych, które je subskrybowały. Rzeczywista część tych 143.000.000 dolarów, która została zapłacona za te akcje, pozostaje owiana tajemnicą. Niektórzy historycy uważają, że akcjonariusze zapłacili tylko około połowy kwoty w gotówce; inni wierzą że nie zapłacili w ogóle gotówką, a jedynie wysłali czeki, które zaciągnęli w krajowych bankach, których byli właścicielami.

Wydaje się najbardziej prawdopodobne, że od samego początku operacje Rezerwy Federalnej były „papierem wystawionym na papier", że zapisy księgowe były jedynymi wartościami, które zmieniły właściciela. Ludzie, których prezydent Woodrow Wilson wybrał na pierwszą Radę Gubernatorów Rezerwy Federalnej, byli ludźmi wywodzącymi się z grupy bankowej. Został nominowany na prezydenta przez Partię Demokratyczną, która twierdziła, że reprezentuje „zwykłego człowieka" przeciwko „żywotnym interesom".

Według samego Wilsona pozwolono mu wybrać tylko jednego człowieka do Zarządu Rezerwy Federalnej. Pozostali zostali wybrani przez bankierów z Nowego Jorku. Wybór Wilsona padł na Thomasa D. Jonesa, powiernika Princeton i dyrektora International Harvester i innych korporacji. Pozostali członkowie to Adolph C. Miller, ekonomista z Rockefeller's University of Chicago i Morgan's Harvard University, a także pełniący funkcję asystenta sekretarza spraw wewnętrznych; Charles S. Hamlin, który wcześniej przez osiem lat był asystentem sekretarza skarbu; F.A. Delano, krewny Roosevelta i operator kolejowy, który przejął szereg linii kolejowych dla „Kuhn, Loeb Company", W.P.G. Harding, prezes „Pierwszego Narodowego Banku" Atlanty; oraz Paul Warburg z firmy „Kuhn, Loeb Company". Według „The Intimate Papers of Col. House", Warburg został mianowany, ponieważ „Prezydent zaakceptował sugestię (House'a) Paula Warburga z Nowego Jorku ze względu na jego zainteresowanie i doświadczenie w problemach walutowych zarówno w administracji republikańskiej, jak i demokratycznej"[27].

Podobnie jak Warburg, Delano również urodził się poza kontynentalnymi granicami Stanów Zjednoczonych, chociaż był obywatelem amerykańskim. Ojciec Delano, Warren Delano, według dr. Josephsona i innych autorytetów, był w Hongkongu aktywnym w handlu chińskim opium, a Frederick Delano urodził się w Hongkongu w 1863 roku.
W „The Money Power of Europe" Paul Emden pisze: *Warburgowie osiągnęli swoją wybitną sławę w ciągu ostatnich dwudziestu lat minionego stulecia,*

jednocześnie z rozwojem Kuhn, Loeb Company w Nowym Jorku, z którą byli w związku osobistym i rodzinnym. Paul Warburg odniósł wspaniały sukces w 1913 roku reorganizując amerykański system bankowy, przy którym Senator Aldrich pracował od 1911 roku, a więc najdokładniej skonsolidował walutę i finanse Stanów Zjednoczonych."[28]

„New York Times"* odnotował 6 maja 1914 r., że Paul Warburg „odszedł na

---

[27] Charles Seymour, The Intimate Papers of Col. House, 4 v. 1926-1928, Houghton Mifflin Co.

[28] Paul Emden, Potęga pieniądza Europy w XIX i XX wieku, S. Low, Marston Co., Londyn, 1937

* The New York Times z 30 kwietnia 1914 r. doniósł, że 12 okręgów miało subskrypcje w wysokości 74 740 800 dolarów i że banki prenumerujące zapłacą połowę tej sumy w ciągu sześciu miesięcy.

[29] Clarence W. Barron, More They Told Barron, Arno Press, New York Times, 1973, 12 czerwca 1914. s. 204

---

emeryturę" z „Kuhn, Loeb Company", aby zasiadać w Radzie Rezerwy Federalnej, chociaż nie zrezygnował z funkcji dyrektorskich w „American Surety Company", „Baltimore i Ohio Railroad" , „National Railways of Mexico", „Wells Fargo" czy „Westinghouse Electric Corporation", i nadal będzie zasiadać w tych zarządach. „Who's Who" wymienił go jako piastującego te stanowiska dyrektorskie, a ponadto amerykański „I.G. Chemical Company" (oddział I.G. Farben), „Agfa Ansco Corporation", „Westinghouse Acceptance Company"", Warburg Company of Amsterdam", prezes zarządu „International Acceptance Bank" oraz wielu innych banków, kolei i korporacji.

„Kuhn Loeb & Co." z Warburg'iem mają cztery głosy lub większość w Zarządzie Rezerwy Federalnej". [29] Pomimo przejścia na emeryturę z „Kuhn&Loeb Company" w maju 1914, by zasiadać w Radzie Gubernatorów Rezerwy Federalnej, Warburg został poproszony o wystąpienie przed Podkomisją Senatu w czerwcu 1914 roku i odpowiedzenie na kilka pytań dotyczących jego zakulisowej roli w przeforsowaniu Ustawy o Rezerwie Federalnej przez Kongres. Mogło to oznaczać kilka pytań dotyczących tajnej konferencji na Wyspie Jekyll, ale Warburg odmówił stawienia się.

7 lipca 1914 r. napisał list do G.M. Hitchcock'a, przewodniczącego Senackiej Komisji Bankowej i Walutowej, oświadczając, że udzielenie odpowiedzi na jakiekolwiek pytania mogłoby osłabić jego przydatność w Radzie i dlatego musiałby wycofać swoje nazwisko. Wyglądało na to, że Warburg był gotów oszukać komisję senacką, by zatwierdziła go bez zadawania pytań.

10 lipca 1914 „The New York Times" bronił Warburga na stronie redakcyjnej i potępił „Inkwizycję Senatorską". Ponieważ Warburg'owi nie zadano jeszcze żadnych pytań, termin „Inkwizycja" wydawał się wyjątkowo nieodpowiedni, nie było też realnego niebezpieczeństwa, że senatorowie szykują się do użycia narzędzi tortur na panu Warburg'u. Zamieszanie zostało rozwiązane, gdy komisja senacka, w skrajnej kapitulacji, zgodziła się, aby pan Warburg otrzymał

listę pytań przed jego pojawieniem się, aby mógł je przejrzeć i aby mógł być zwolniony z odpowiedzi na wszelkie pytania, które mogłyby mieć tendencję do osłabiania jego służby w Radzie Gubernatorów. „The Nation" doniósł 23 lipca 1914 r., że „pan Warburg w końcu odbył konferencję z senatorem O'Gormanem i zgodził się na nieformalne spotkanie z członkami Podkomisji Senatu w celu osiągnięcia porozumienia i udzielenia im wszelkich rozsądnych informacji, jeśli mogą tego pragnąć. W Waszyngtonie opinia jest taka, że zatwierdzenie pana Warburga jest pewne". The Nation" miał rację.

Pan Warburg został zatwierdzony, drogę mu wygładził jego „naprawiacz", senator O'Gorman z Nowego Jorku, bardziej znany jako „senator z Wall Street". Senator Robert L. Owen wcześniej oskarżył Warburga, że był amerykańskim przedstawicielem rodziny Rotszyldów, ale przesłuchanie go o to rzeczywiście miałoby posmak średniowiecznej „inkwizycji", a jego koledzy senatorowie byli zbyt cywilizowani, by pozwolić sobie na takie barbarzyństwo*.

Podczas senackich przesłuchań w sprawie Paula Warburga przed senacką komisją bankową i walutową, 1 sierpnia 1914, senator Bristow zapytał: „Ilu z tych partnerów (Kuhn & Loeb Company) są obywatelami amerykańskimi?".
WARBURG: *„Wszyscy są obywatelami amerykańskimi, z wyjątkiem pana Kuhna. Jest poddanym brytyjskim".*

BRISTOW: *„Był kiedyś kandydatem do Parlamentu, czyż nie?"*
WARBURG: „Mówiło się o tym, było to sugerowane i miał to w głowie".

Paul Warburg oświadczył także Komitetowi: *„Pojechałem do Anglii, gdzie przebywałem przez dwa lata, najpierw w firmie bankowej i dyskontowej Samuel Montague & Company. Potem wyjechałem do Francji, gdzie przebywałem we francuskim banku".*

PRZEWODNICZĄCY: „*Co to był za francuski bank*?"
WARBURG: *„To rosyjski bank handlu zagranicznego, który ma przedstawicielstwo w Paryżu".*

BRISTOW: *„Rozumiem, że mówisz, że byłeś republikaninem, ale kiedy pojawił się pan Theodore Roosevelt, stał się pan sympatykiem pana Wilsona i wspierał go?"*

WARBURG: *„Tak".*

BRISTOW: *„Kiedy twój brat (Felix Warburg) wspierał Tafta?"*

WARBURG: „*Tak*".

W ten sposób trzech partnerów „Kuhn & Loeb Company" wspierało trzech różnych kandydatów na prezydenta Stanów Zjednoczonych. Paul Warburg wspierał Wilsona, Felix Warburg wspierał Tafta, a Otto Kuhn wspierał Theodore'a Roosevelta. Paul Warburg wyjaśnił tę ciekawą sytuację, mówiąc Komitetowi, że nie mają oni żadnego wpływu na swoje poglądy polityczne, „*ponieważ finanse i polityka nie mieszają się*". Pytania o nominację Warburga zniknęły we wrzasku, gdy Wilson mianował do Rady Gubernatorów, Thomas'a B. Jones'a. Reporterzy odkryli, że Jones, w czasie jego nominowania, był oskarżony przez prokuratora generalnego Stanów Zjednoczonych.

---

* Warburg został zatwierdzony 8 sierpnia 1914, 38-11, i głównie przeciwstawił się senatorowi Bristowowi z Kansas, który został nazwany przez „The New York Times" „radykalnym republikaninem", i którego znakomita biblioteka rzadkich książek o bankowości została nabyta przez autora w 1983 roku do badań nad tym dziełem.

Wilson przystąpił do obrony swojego wyboru, mówiąc dziennikarzom, że *„Większość ludzi związanych z tym, co nazywamy »wielkim biznesem«, jest uczciwa, nieprzekupna i patriotyczna"*. Mimo protestów Wilsona zaplanowano przesłuchania przed Senacką Komisję Bankową i Walutową w sprawie zdolności Thomasa D. Jonesa do członkostwa w Radzie Gubernatorów.

Wilson napisał następnie list do senatora Roberta L. Owena, przewodniczącego tego komitetu:

Biały Dom *18 czerwca 1914*

Drogi Senatorze Owen!

Pan Jones zawsze opowiadał się za prawami ludzi przeciwko prawom przywileju. Jego związek z „Harvester Company" był służbą publiczną, a nie prywatnym interesem. On jest jedynym człowiekiem z całej rzeszy ludzi, który był, w swoistym sensie, moim osobistym wyborem.

Z poważaniem Woodrow Wilson

Woodrow Wilson powiedział: *„Nie ma powodu, by sądzić, że niekorzystny raport reprezentuje postawę samego Senatu*".

Po kilku tygodniach Thomas D. Jones wycofał swoje nazwisko, a kraj musiał się obejść bez jego usług. Pozostali członkowie pierwszej Rady Gubernatorów to sekretarz skarbu, William McAdoo, zięć Wilsona i prezes „Hudson-Manhattan Railroad", przedsiębiorstwa kontrolowanego przez „Kuhn, Loeb Company", i kontroler waluty John Skelton Williams. Kiedy Banki Rezerwy Federalnej zostały otwarte 16 listopada 1914 roku, Paul Warburg powiedział: *„Tę datę można uznać za 4 lipca w historii gospodarczej Stanów Zjednoczonych"*.

Rozdział 4
Federalna Rada Doradcza

Procedując przez Izbę Reprezentantów ustawę o Rezerwie Federalnej, (FED) kongresman Carter Glass oświadczył 30 września 1913 r. na posiedzeniu Izby, że interesy publiczne będą chronione przez doradczą radę bankierów. *„Nie może być nic złowieszczego w jej transakcjach. Spotkanie z FED co najmniej cztery razy w roku będzie miało miejsce w „Radzie Doradczej" bankierów reprezentujących każdy regionalny okręg Systemu Rezerwy. Jak moglibyśmy zachować większą ostrożność w ochronie interesu publicznego?*

Carter Glass ani wtedy, ani później nie przedstawił żadnego uzasadnienia swojego przekonania, że grupa bankierów będzie chronić interesy publiczne, ani też w historii Stanów Zjednoczonych nie ma dowodów na to, że jakakolwiek grupa bankierów kiedykolwiek to zrobiła.

Rada Doradcza okazała się być „procesem administracyjnym", który Paul Warburg umieścił w Ustawie o Rezerwie Federalnej, aby zapewnić taki rodzaj zdalnej, ale niewidocznej kontroli nad Systemem, której pragnął. Kiedy został zapytany przez reportera finansowego C.W. Barrona, tuż po uchwaleniu Ustawy o Rezerwie Federalnej przez Kongres, Warburg odpowiedział: „*Cóż, nie ma w niej wszystkiego, czego chcemy, ale brak może być skorygowany później przez procesy administracyjne*".

Rada okazała się idealnym narzędziem dla celów Warburga, ponieważ przez siedemdziesiąt lat funkcjonowała w niemal całkowitej anonimowości - jej członkowie i ich stowarzyszenia biznesowe, były niezauważone przez opinię publiczną. Senator Robert Owen, przewodniczący Senackiej Komisji Bankowej i Walutowej, powiedział, jak cytowano w „The New York Times", 3 sierpnia 1913 r. przed uchwaleniem ustawy: „*Ustawa o Rezerwie Federalnej zapewni bankom oraz interesom przemysłowym i handlowym dyskontowanie kwalifikowanych papierów komercyjnych, a tym samym ustabilizowanie naszego życia handlowego i przemysłowego. Banki Rezerwy Federalnej nie są przeznaczone do robienia pieniędzy, ale do służenia wielkiemu celowi narodowemu, polegającemu na wspomaganiu handlu oraz biznesmenów i banków, zabezpieczaniu stałego rynku dla wyrobów przemysłowych, na produkty rolne i siłę roboczą. Nie ma powodu, dla którego banki miałyby kontrolować system Rezerwy Federalnej. Stabilność sprawi, że nasz handel będzie się rozwijał zdrowo we wszystkich kierunkach".*

Optymizm senatora Owena został zniweczony przez dominację promotorów Wyspy Jekyll nad początkowym składem Systemu Rezerwy Federalnej. Sojusz Morgan-Kuhn-Loeb nie tylko kupił dominującą kontrolę nad akcjami Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, z prawie połową akcji należących do pięciu nowojorskich banków pod ich kontrolą, „First National Bank", „National City Bank', „National Bank of Commerce', „Chase National Bank" i „Hanover National Bank', ale także przekonali prezydenta Woodrowa Wilsona, by powołał jednego z członków grupy Jekyll Island, Paula Warburga, do Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej.

Każdy z dwunastu banków Rezerwy Federalnej miał wybrać członka Federalnej Rady Doradczej, która cztery razy w roku spotykała się z Radą Gubernatorów Rezerwy Federalnej w Waszyngtonie, aby „doradzać" Radzie w sprawie przyszłej polityki pieniężnej. Wydawało się, że zapewnia to absolutną demokrację, ponieważ każdy z dwunastu „doradców", reprezentujących inny region Stanów Zjednoczonych, miałby bronić interesów gospodarczych swojego obszaru, a każdy z dwunastu członków miałby równy głos . Ta teoria mogła być godna podziwu w swojej koncepcji, ale twarde fakty życia gospodarczego dały zupełnie inny obraz.

Prezes małego banku w St. Louis lub Cincinnati, który zasiada na konferencji z Paulem Warburgiem i J.P. Morganem, aby „doradzać" im w zakresie polityki pieniężnej, raczej nie sprzeciwiłby się dwóm najpotężniejszym międzynarodowym finansistom na świecie. Napisana notatka od jednego z nich wystarczyłaby, by jego mały bank pogrążył się w bankructwie. W rzeczywistości małe banki z dwunastu okręgów Rezerwy Federalnej istniały tylko jako satelity wielkich interesów finansowych Nowego Jorku i były całkowicie na ich łasce.

Martin Mayer w „The Bankers" wskazuje, że „JP Morgan utrzymywał stosunki korespondencyjne z wieloma małymi bankami w całym kraju."[30]

[30] Martin Mayer, The Bankers, Weybright i Talley, Nowy Jork, 1974, s.207.

Wielkie nowojorskie banki nie ograniczały się do wielomilionowych transakcji z innymi wielkimi interesami finansowymi, ale prowadziły w wielu mniejszych i bardziej rutynowych transakcjach z ich „korespondentami" w całych Stanach Zjednoczonych.

Najwyraźniej pewni, że ich działalność nigdy nie zostanie ujawniona opinii publicznej, interesy Morgana-Kuhna i Loeba odważnie wybrały członków Federalnej Rady Doradczej z banków korespondentów i banków, w których posiadali akcje. Wydawało się, że nikt w środowisku finansowym tego nie zauważył, ponieważ przez siedemdziesiąt lat funkcjonowania Systemu Rezerwy

Federalnej nic o tym nie mówiono. Aby uniknąć jakichkolwiek podejrzeń, że interesy Nowego Jorku mogą kontrolować Federalną Radę Doradczą, jej pierwszym prezesem, wybranym w 1914 r. przez pozostałych członków, był J.B. Forgan, prezes Pierwszego Narodowego Banku Chicago.

Rand McNally Bankers - Informator z roku 1914 zawiera listę głównych korespondentów dużych banków. Główny bank korespondent kontrolowanego przez Baker-Morgan „First National Bank of New York" jest wymieniony jako „First National Bank of Chicago". Głównym korespondentem na liście „First National Bank of Chicago" jest „Bank of Manhattan" w Nowym Jorku, kontrolowany przez Jacoba Schiffa i Paula Warburga z „Kuhn & Loeb" Company. James B. Forgan był również wymieniony jako dyrektor „Equitable Life Insurance Company", również kontrolowanej przez Morgana. Jednak relacje między „First National Bank of Chicago" a tymi nowojorskimi bankami były nawet bliższe, niż wskazują te listy.

Na stronie 701 książki „The Growth of Chicago Banks" autorstwa F. Cyrila Jamesa znajdujemy wzmiankę o „dochodowych powiązaniach „First National Bank of Chicago" z interesami Morgana. Ambasador dobrej woli został pospiesznie wysłany do Nowego Jorku, aby zaprosić George'a F. Bakera na stanowisko dyrektora First National Bank of Chicago".[31] (J.B. Forgan to Ream, 7 stycznia 1903).

[31]F. Cyril James, The Growth of Chicago Banks, Harper, New York, 1938.

W efekcie Baker i Morgan osobiście wybrali pierwszego prezesa Federalnej Rady Doradczej. James B. Forgan (1852-1924) również pokazuje obligatoryjne „Londyńskie połączenia" w funkcjonowaniu Systemu Rezerwy Federalnej. Urodzony w St. Andrew's w Szkocji, rozpoczął tam karierę bankową w „Royal Bank of Scotland" - korespondent Banku Anglii. Przyjechał do Kanady do „Banku Brytyjskiej Ameryki Północnej", pracował dla „Banku Nowej Szkocji", który wysłał go do Chicago w latach osiemdziesiątych XIX wieku, a do 1900 roku został prezesem Pierwszego Narodowego Banku Chicago. Przez sześć lat pełnił funkcję prezesa Federalnej Rady Doradczej, a kiedy opuścił radę, zastąpił go Frank O. Wetmore, który zastąpił go również na stanowisku prezesa „First National Bank of Chicago", gdy Forgan został mianowany przewodniczącym zarządu.

Reprezentantem nowojorskiego okręgu Rezerwy Federalnej w pierwszej Federalnej Radzie Doradczej był J.P. Morgan. Został mianowany przewodniczącym Komitetu Wykonawczego. Tak więc Paul Warburg i JP Morgan siedzieli na konferencjach, na posiedzeniach Zarządu Rezerwy Federalnej w ciągu pierwszych czterech lat jej funkcjonowania, w otoczeniu

innych gubernatorów i członków rady, którzy nie mogli nie wiedzieć, że ich przyszłość będzie kierowana przez tych dwóch potężnych bankierów.

Innym członkiem Federalnej Rady Doradczej w 1914 roku był Levi L. Rue, reprezentujący dystrykt Filadelfii. Rue był prezesem „Philadelphia National Bank". Rand McNally Bankers Informator z 1914 roku wymienia go jako głównego korespondenta „First National Bank of New York", „Philadelphia National Bank".

„First National Bank of Chicago" również wymienił „Philadelphia National Bank" jako swojego głównego korespondenta w Filadelfii.
Pozostali członkowie Federalnej Rady Doradczej to Daniel S. Wing, prezes „First National Bank of Boston", W.S. Rowe, prezes „Pierwszego Narodowego Banku Cincinnati" i C.T. Jaffray, prezes „Pierwszego Narodowego Banku Minneapolis". Były to wszystkie banki-korespondenci nowojorskiej „wielkiej piątki", które kontrolowały rynek pieniężny w Stanach Zjednoczonych. Jaffray miał jeszcze bliższy związek z interesami Baker-Morgan. W 1908 roku, aby ponownie zainwestować duże roczne dywidendy z akcji „First National Bank of New York", Baker i Morgan założyli holding „First Security Corporation", który kupił 500 akcji „First National Bank of Minneapolis". Tak więc Jaffray był niewiele więcej niż zarabiającym pracownikiem Baker i Morgan, chociaż został „wybrany" przez akcjonariuszy Banku Rezerwy Federalnej w Minneapolis, aby reprezentował ich interesy. „First Security Corporation" posiadała także 50 000 akcji „Chase National Bank", 5400 akcji „National Bank of Commerce", 2500 akcji „Bankers Trust", 928 akcji „Liberty National Bank", którego prezesem był Henry P. Davison, gdy został wybrany po przyłączenia się do firmy JP Morgan'a oraz udziały w „New York Trust", „Atlantic Trust" i „Brooklyn Trust". „First Security" skoncentrowało się na akcjach banków, które szybko zyskiwały na wartości i wypłacały przyzwoite roczne dywidendy. W 1927 roku zarobił pięć milionów dolarów, ale wypłacił udziałowcom osiem milionów, zabierając resztę z nadwyżek.

Innym członkiem pierwotnej Federalnej Rady Doradczej był E.F. Swinney, prezes „Pierwszego Narodowego Banku Kansas City". Był także dyrektorem „Southern Railway" i wymienia się w Who's Who jako „*niezależny w polityce*".

Archibald Kains reprezentował dystrykt San Francisco w Federalnej Radzie Doradczej, chociaż utrzymał swoje biuro w Nowym Jorku jako prezes „American Foreign Banking Corporation".

Po pełnieniu funkcji gubernatora Zarządu Rezerwy Federalnej w latach 1914-1918 Paul Warburg nie żądał kolejnej kadencji. Nie był jednak gotowy, aby zerwać swoje połączenie z Systemem Rezerwy Federalnej, dla którego tak wiele

zrobił, aby założyć i go uruchomić. J.P. Morgan uprzejmie zrezygnował ze swojego miejsca w Federalnej Radzie Doradczej, a przez następne dziesięć lat Paul Warburg nadal reprezentował w Radzie okręg Rezerwy Federalnej Nowego Jorku. W latach 1922-25 był wiceprzewodniczącym rady, a w latach 1926-27 przewodniczącym.

W ten sposób Warburg pozostał dominującą postacią na posiedzeniach Rady Rezerwy Federalnej w latach dwudziestych XX wieku, kiedy europejskie banki centralne planowały wielkie skurczenie się kredytu, które doprowadziło do krachu 1929 roku i wielkiego kryzysu. Chociaż większość „rad" Federalnej Rady Doradczej dla Rady Gubernatorów nigdy nie została zgłoszona, w rzadkich przypadkach z kilku wglądów jej rozważania dawały krótkie artykuły w „The New York Times".

21 listopada 1916 r. „The Times" poinformował, że Federalna Rada Doradcza spotkała się w Waszyngtonie na kwartalnej konferencji. „Rozmawiano o wchłonięciu przez Europę rozszerzenia kredytu na Amerykę Południową i inne kraje. Urzędnicy Rezerwy Federalnej powiedzieli, że aby utrzymać pozycję jednego ze światowych bankierów, Stany Zjednoczone muszą oczekiwać, że zostaną wezwane do wykonania znacznej części potrzebnej usługi udzielanej głównie przez Anglię w przeszłości, w udzielaniu krótkoterminowych kredytów niezbędnych do produkcji i transportu towarów wszelkiego rodzaju w handlu światowym, a akceptacja w handlu zagranicznym wymaga niższych rabatów oraz najbardziej wolnych i najbardziej niezawodnych rynków złota". (Pierwsza wojna światowa była w zenicie w 1916 r.).

Oprócz pełnienia funkcji w Radzie Gubernatorów i Federalnej Radzie Doradczej Paul Warburg nadal zwracał się do grup bankierów na temat polityki pieniężnej, którą powinni prowadzić. 22 października 1915 r. wskazał się w „Twin City Bankers Club" w St. Paul w Minnesocie, przemawiając:

„W waszym interesie jest, aby banki Rezerwy Federalnej były tak silne, jak to tylko możliwe. Pomyśl, jaką przyszłość przyniesie rozwój amerykańskiej bankowości. Z największymi potęgami Europy ograniczonymi do własnego pola, ze Stanami Zjednoczonymi zamienionymi w państwo-wierzyciela dla całego świata, granice pola, które jest dla nas otwarte, są zależne tylko od naszej silnej bezpiecznej ekspansji. Zakres naszej bankowej przyszłości będzie ostatecznie ograniczony tylko przez ilość złota, które możemy zgromadzić jako podstawę naszej struktury bankowej i kredytowej".

Skład Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej i Rady Doradczej Rezerwy Federalnej, od jej początkowego członkostwa do dnia dzisiejszego, wskazuje na powiązania z konferencją na wyspie Jekyll i londyńską społecznością bankową, która daje niepodważalne dowody, akceptowalne przez każdy sąd, że istniał

plan przejęcia kontroli nad pieniędzmi i kredytem ludności Stanów Zjednoczonych oraz wykorzystania ich dla zysku tych architektów.

Twórcy planu ze starego „Jekyll Island" to Frank Vanderlip, prezes „National City Bank", który w 1914 r. kupił dużą część akcji „Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku"; Paul Warburg z „Kuhn & Loeb Company"; Henry P. Davison, prawa ręka J.P. Morgana i dyrektor „First National Bank of New York" oraz „National Bank of Commerce", który przejął dużą część akcji „Banku Rezerwy Federalnej" w Nowym Jorku; oraz Benjamin Strong, znany również jako prawa ręka Morgana, który w latach dwudziestych pełnił funkcję gubernatora „Banku Rezerwy Federalnej" w Nowym Jorku.*

---

* „*Federalna Rada Doradcza ma wielki wpływ na Zarząd Rezerwy Federalnej. Wyraźnie, bo w tej radzie znajduje się JP Morgan, wiodący członek" JP Morgan Company" i syn zmarłego JP Morgana. Każdy z dwunastu członków Rady Doradczej, jak dobrze wiecie, kształcił się w tej samej atmosferze. Ustawa o Rezerwie Federalnej jest nie tylko specjalnym aktem przywileju, ale osoby uprzywilejowane zostały umieszczone pod kontrolą i są jej doradcami w jej administracji. Zarząd Rezerwy Federalnej i Federalna Rada Doradcza zarządzają Federalnym System Rezerwy jako jego władza główna i żaden z pomniejszych urzędników, nawet gdyby chciał, nie odważyłby się skrzyżować z nimi mieczy*."

Wybór regionalnych członków Federalnej Rady Doradczej z listy bankierów, którzy najściślej współpracowali z „wielką piątką" nowojorskich banków, które były ich głównymi korespondentami, udowadnia, że tak szeroko reklamowane „regionalne zabezpieczenie interesu publicznego" przez Cartera Glassa i innych waszyngtońskich orędowników ustawy o Rezerwie Federalnej było od samego początku celowym oszustwem. Fakt, że przez siedemdziesiąt lat rada ta mogła spotykać się z Radą Gubernatorów Rezerwy Federalnej i „doradzać" gubernatorom w decyzjach dotyczących polityki pieniężnej, które wpływały na codzienne życie każdego człowieka w Stanach Zjednoczonych, bez wiedzy opinii publicznej o ich istnieniu pokazuje, że planiści działania banku centralnego wiedzieli dokładnie, jak osiągnąć swoje cele poprzez „procesy administracyjne", o których opinia publiczna nie jest świadoma. Twierdzenie, że „rady" członków Rady nie są wiążące dla gubernatorów lub że nie mają żadnego znaczenia, oznacza tylko, że cztery razy w roku dwunastu najbardziej wpływowych bankierów w Stanach Zjednoczonych poświęca czas na podróż do Waszyngtonu na spotkanie z Zarządem Rezerwy Federalnej tylko po to, by wypić kawę i wymienić uprzejmości. Twierdzenie o wadze tych spotkań, nie będzie mógł potraktować poważnie każdy zaznajomiony z funkcjonowaniem środowiska biznesowego.

W 1914 roku bankierzy z Dalekiego Zachodu odbyli czterodniową podróż w jedną stronę, aby przybyć do Waszyngtonu na spotkanie Rady z Zarządem Rezerwy Federalnej. Ci ludzie mieli rozległe interesy, które wymagają czasu. J.P. Morgan był dyrektorem sześćdziesięciu trzech korporacji, które odbywały

coroczne spotkania i trudno było oczekiwać, że będzie jeździł do Waszyngtonu na spotkania Rady Rezerwy Federalnej, jeśli jego rady miałyby być uważane za bez znaczenia.**

** Związek z J.P. Morganem nadal dominuje w Federalnej Radzie Doradczej. Od kilku lat w Federalnej Radzie Doradczej reprezentowany jest przez Lewisa Prestona prestiżowy Okręg Rezerwy Federalnej nr 2, okręg nowojorski. Preston jest prezesem „J.P. Morgan Company", a także prezesem i dyrektorem naczelnym „Morgan Guaranty Trust" w stanie Nowy Jork. Jako spadkobierca fortuny Baldwina (spółki kontrolowanej przez Morgana), Preston poślubił dziedziczkę fortuny gazety Pulitzera. 26 lutego 1929 r. „The New York Times" odnotował, że doszło do fuzji pomiędzy „Narodowym Bankiem Handlu" i „Guaranty Trust", co uczyniło z nich największy bank w Stanach Zjednoczonych z kapitałem w wysokości dwóch miliardów dolarów. Fuzję negocjował Myron C. Taylor, prezes „US Steel", firmy Morgan'a. Banki zajmowały sąsiednie budynki na Wall Street i, jak zauważył „The New York Times", „The Guaranty Trust Company" od dawna jest znana jako jedna z »grupy Morgan« banków". „Narodowy Bank Handlu" również był utożsamiany z interesami Morgana.

(OD: „Why Is Your Country At War? (Dlaczego twój kraj jest w stanie wojny)" Charlesa Lindbergha, opublikowanego w 1917 r.). Powyższy akapit wyjaśnia, dlaczego Woodrow Wilson nakazał agentom rządowym przejęcie i zniszczenie płyt drukarskich i kopii tej książki wiosną 1918 roku.

Rozdział 5
Dom Rotszyld'ów

Sukces spisku Rezerwy Federalnej wywoła wiele pytań w umysłach czytelników, którzy nie są zaznajomieni z historią Stanów Zjednoczonych i kapitałem finansowym. Jak sojusz Kuhn-Loeb-Morgan, choć potężny, mógł wierzyć, że byłby zdolny, po pierwsze, do opracowania planu, który wciągnąłby w ich ręce wszystkie pieniądze i kredyt narodu Stanów Zjednoczonych, a po drugie - wprowadzenia takiego planu w życie? Zdolność do opracowania i wprowadzenia w życie „Planu Rezerwy Narodowej", jak nazwano bezpośredni rezultat ekspedycji na wyspę Jekyll, z łatwością mieściła się w gestii sojuszu Kuhn&Loeb-Morgan, zgodnie z następującym tekstem z magazynu „McClure" z sierpnia 1911 r.: „Siedmiu ludzi" Johna Moody'ego:

„Siedmiu mężczyzn z Wall Street kontroluje teraz dużą część podstawowego przemysłu i zasobów w Stanach Zjednoczonych. Trzech z siedmiu mężczyzn, JP Morgan, James J. Hill i George F. Baker, szef „First National Bank of New York" należy do tak zwanej grupy Morgan'a, czterech z nich, John D. i William Rockefeller'owie, James Stillman, szef „National City Bank" i Jacob H. Schiff z

prywatnej firmy bankowej Kuhn&Loeb Company, do tak zwanej grupy Standard Oil City Bank… centralna machina kapitału rozszerza swoją kontrolę nad Stanami Zjednoczonymi… Proces ten jest nie tylko ekonomicznie logiczny, ale jest teraz praktycznie automatyczny”[32]

[32] John Moody, „The Seven Men”, McClure’s Magazine, sierpień 1911, s. 418

Widzimy zatem, że spisek z 1910 r. mający na celu przejęcie kontroli nad pieniądzem i kredytem mieszkańców Stanów Zjednoczonych zaplanowali ludzie, którzy już wcześniej kontrolowali większość zasobów kraju. Johnowi Moody'emu wydawało się „praktycznie automatyczne”, że powinni kontynuować swoją działalność. To, czego John Moody nie wiedział lub nie powiedział swoim czytelnikom, to fakt, że najpotężniejsi ludzie w Stanach Zjednoczonych sami odpowiadali przed inną potęgą, obcą potęgą, która wytrwale starała się rozszerzyć swoją kontrolę nad młodymi republikami Stanów Zjednoczonych od samego początku. Ta władza była potęgą finansową Anglii, skupioną w londyńskim oddziale Domu Rotszyldów. Faktem było, że w 1910 roku Stany Zjednoczone były praktycznie rządzone z Anglii, i tak jest dzisiaj.

Dziesięć największych holdingów bankowych w Stanach Zjednoczonych jest trzymana mocno w rękach niektórych domów bankowych, z których wszystkie mają oddziały w Londynie. Są to „J.P. Morgan Company”, „Brown Brothers Harriman”, „Warburg”, „Kuhn Loeb” i „J. Henry Schroder”. Wszyscy z nich utrzymują bliskie relacje z Domem Rotszyldów, głównie poprzez kontrolę Rotszyldów na międzynarodowych rynkach pieniężnych manipulując ceną złota. Każdego dnia światowa cena złota jest ustalana w londyńskim biurze „N.M. Rothschild and Company”.

Chociaż te firmy są rzekomo amerykańskimi firmami, które jedynie utrzymują oddziały w Londynie, faktem jest, że te domy bankowe faktycznie przyjmują polecenia z Londynu. Ich historia jest fascynująca i nieznana amerykańskiej opinii publicznej, wywodząca się z międzynarodowego handlu złotem, niewolnikami, diamentami i inną kontrabandą. W żadnej decyzji biznesowej podejmowanej przez te firmy nie ma względów moralnych. Interesują ich wyłącznie pieniądze i władza.

Turyści dziś gapią się na wspaniałe rezydencje bardzo bogatych mieszkańców Newport, Rhode Island, nie zdając sobie sprawy, że te „domki” nie tylko są pomnikiem marzeń naszych wiktoriańskich milionerów, ale że ich wzniesienie w Newport stanowiło nostalgiczne upamiętnienie wielkich fortun

amerykańskich, które swoje początki miały w Newport, kiedy było stolicą handlu niewolnikami.

Handel niewolnikami przez wieki miał swoją główną siedzibę w Wenecji, dopóki siedemnastowieczna Brytania, nowy pan mórz, wykorzystał swoją kontrolę nad oceanami, aby zdobyć monopol. Gdy kolonie amerykańskie zostały zasiedlone, ich zaciekle niezależni ludzie, z których większość nie chciała niewolników, ze zdziwieniem odkryli, że niewolnicy są wysyłani do naszych portów masowo. Newport przez wiele lat było stolicą tego przykego handlu.

William Ellery, Kolektor Portu w Newport, powiedział w 1791 roku: „… *wyczyszczony etiopczyk, gdy tylko zmieni skórę, tak jak oczyszczony kupiec z Newport - zmieni zapisy o tak tak lukratywnym handlu… na zapisy o niższych zyskach z jakiejkolwiek fabryki."* John Quincy Adams zauważył w swoim Dzienniku, s. 459: *„Dawny dobrobyt Newport wynikał głównie z jego szerokiego parania się handlem afrykańskimi niewolnikami”.*

Prymat J.P. Morgana i firmy Brown w finansach amerykańskich można datować wraz z rozwojem Baltimore jako dziewiętnastowiecznej stolicy handlu niewolnikami. Obie te firmy powstały w Baltimore, otworzyły oddziały w Londynie, przeszły pod egidę Domu Rotszyldów i wróciły do Stanów Zjednoczonych, aby otworzyć oddziały w Nowym Jorku i stać się dominującą siłą nie tylko w finansach, ale także w rządzeniu.

W ostatnich latach kluczowe stanowiska, takie jak Sekretarz Obrony, objęli Robert Lovett, partner „Brown Brothers Harriman” i „Thomas S. Gates”, partner „Drexel and Company”, spółki zależnej od J.P. Morgan.
Obecny wiceprezydent George Bush jest synem Prescotta Busha, partnera „Brown Brothers Harriman”, wieloletniego senatora z Connecticut i organizatora finansowego „Columbia Broadcasting System”, którego był również wieloletnim dyrektorem. Aby zrozumieć, dlaczego te firmy działają tak, jak działają, konieczne jest przedstawienie krótkiej historii ich powstania.

Niewielu Amerykanów wie, że firma „J.P. Morgan Company” powstała jako „George Peabody and Company”. George Peabody (1795-1869), urodzony w South Danvers w stanie Massachusetts, rozpoczął działalność gospodarczą w Georgetown w stanie Waszyngton w 1814 roku jako „Peabody, Riggs and Company”, zajmując się hurtową sprzedażą suchych towarów i obsługą targu niewolników w Georgetown. W 1815 r., aby być bliżej źródła zaopatrzenia, przenieśli się do Baltimore, gdzie od 1815 do 1835 r. działali jako „Peabody i Riggs”. Peabody coraz bardziej angażował się w biznes wywodzący się z Londynu, a w 1835 r. założył firmę „George Peabody and Company” w Londynie. Miał doskonałe „danie” główne w londyńskim biznesie za

pośrednictwem innej firmy Baltimore założonej w Liverpoolu, „Brown Brothers".

Alexander Brown przybył do Baltimore w 1801 roku i założył najstarszy dom bankowy w Stanach Zjednoczonych, do dzisiaj działający jako „Brown Brothers Harriman" z Nowego Jorku; „Brown, Shipley and Company of England"; oraz „Alex Brown i Syn Baltimore".

O zakulisowej władzy tej firmy świadczy fakt, że Sir Montagu Norman, gubernator „Banku Anglii" przez wiele lat, był partnerem „Brown, Shipley and Company".*

* „Istnieje nieformalne porozumienie, że dyrektor Brown z Shipley, powinien być w zarządzie Banku Anglii, a Norman został do niego wybrany w 1907 roku". „Montagu Norman, Bieżąca biografia", 1940.

Uważany za najbardziej wpływowego bankiera na świecie, Sir Montagu Norman był organizatorem „nieformalnych rozmów" między szefami banków centralnych w 1927 r., które doprowadziły bezpośrednio do wielkiego krachu na giełdzie w 1929r. Wkrótce po przybyciu do Londynu George Peabody był zaskoczony, że został wezwany na audiencję u szorstkiego barona Nathan'a Mayer Rotszyld'a. Nie przebierając w słowach, Rotszyld ujawnił Peabody'emu, że znaczna część londyńskiej arystokracji otwarcie nie lubi Rotszylda i odrzuca jego zaproszenia. Zaproponował, aby Peabody, człowiek o skromnych dochodach, został uznany za wystawnego gospodarza, o którego rozrywkach wkrótce będą mówić w Londynie. Rothschild oczywiście zapłaciłby wszystkie rachunki. Peabody przyjął ofertę i wkrótce stał się najpopularniejszym gospodarzem w Londynie. Jego doroczna kolacja z okazji czwartego lipca, z okazji amerykańskiej Niepodległości, stała się niezwykle popularna wśród angielskiej arystokracji, z której wielu, popijając wino Peabody'iego, raczyło się nawzajem dowcipami na temat niegodziwości i złych manier Rotszyld'a, nie zdając sobie sprawy, że każda kropla, którą wypili, została zapłacona przez Rothschild'a.

Trudno się dziwić, że najpopularniejszy gospodarz w Londynie stał się również odnoszącym sukcesy biznesmenem, zwłaszcza gdy „House of Rothschild" wspierał go zza kulis.

Peabody często działał z kapitałem w wysokości 500 000 funtów i stał się bardzo sprytny w kupowaniu i sprzedawaniu po obu stronach Atlantyku. Jego amerykańskim agentem była bostońska firma „Beebe, Morgan and Company", kierowana przez Juniusa S. Morgana, ojca Johna Pierponta Morgana. Peabody, który nigdy się nie ożenił, nie miał nikogo, kto mógłby go zastąpić, a wysoki, przystojny Junius Morgan wywarł na nim duże wrażenie. Namówił Morgana, by dołączył do niego w Londynie jako partner w „George Peabody and Company" w 1854 roku.

W 1860 roku John Pierpont Morgan został przyjęty jako praktykant do firmy „Duncan, Sherman" w Nowym Jorku. Nie był zbyt dbały w interesach, ale w 1864 ojciec Morgana był oburzony, gdy Duncan Sherman odmówił uczynienia jego syna partnerem. Szybko przedłużył umowę, na mocy której jeden z głównych pracowników Duncana & Shermana - Charles H. Dabney, został przekonany aby dołączyć do Johna Pierponta Morgana w nowej firmie, „Dabney, Morgan and Company".

„Bankers Magazine", w grudniu 1864r., zauważył, że Peabody wycofał swoje konto z „Duncan & Sherman" i że inne firmy miały też to zrobić. Konto Peabody oczywiście trafiło do „Dabney, Morgan Company".

John Pierpont Morgan urodził się w 1837 roku, podczas pierwszej paniki pieniężnej w Stanach Zjednoczonych. Co ważne, było to spowodowane przez Dom Rotszyldów, z którym Morgan później się związał.

W 1836 roku prezydent Andrew Jackson, rozwścieczony taktyką bankierów, którzy próbowali przekonać go do odnowienia statutu Drugiego Banku Stanów Zjednoczonych, powiedział: *„Jesteście legowiskiem żmij. Zamierzam was wygnać i- przez Wiecznego Boga- wykończę was. Gdyby ludzie tylko zrozumieli ogromną niesprawiedliwość naszego systemu pieniężnego i bankowego, przed świtem wybuchłaby rewolucja".*

Chociaż Nicholas Biddle był prezesem Banku Stanów Zjednoczonych, dobrze wiadomo było, że baron James de Rothschild z Paryża był głównym inwestorem tego banku centralnego. Chociaż Jackson zawetował odnowienie statutu Banku Stanów Zjednoczonych, prawdopodobnie nie był świadomy, że kilka miesięcy wcześniej, w 1835 roku, Dom Rotszyldów scementował stosunki z rządem Stanów Zjednoczonych, przez firmę Baring jako agenta finansowego Departamentu Stanu w dniu 1 stycznia 1835 r.

Henry Clews, słynny bankier, w swojej książce „Dwadzieścia osiem lat na Wall Street"[33] stwierdza, że panika z 1837 r. została zaprojektowana, ponieważ w 1836 r. wygasła licencja Drugiego Banku Stanów Zjednoczonych. Prezydent Jackson natychmiast wycofał fundusze rządowe z Drugiego Banku Stanów Zjednoczonych, i zdeponował te fundusze, 10 milionów dolarów, w bankach stanowych.

[33] Henry Clews, Dwadzieścia osiem lat na Wall Street, Irving Company, Nowy Jork, 1888, strona 157

Clews pisze, że natychmiastowy rezultat był taki, że kraj zaczął cieszyć się wielkim dobrobytem. Ten nagły przepływ gotówki spowodował natychmiastową ekspansję gospodarki narodowej, a rząd spłacił cały dług publiczny, pozostawiając w Skarbie Państwa nadwyżkę w wysokości 50 milionów dolarów. Europejscy finansiści mieli odpowiedź na tę sytuację. Clews dalej stwierdza: *„Panika z 1837 roku została spotęgowana przez Bank Anglii,*

kiedy w ciągu jednego dnia wyrzucił wszystkie papiery wartościowe związane ze Stanami Zjednoczonymi".

Bank Anglii był oczywiście synonimem nazwiska barona Nathana Mayera Rotszylda. Dlaczego Bank Anglii w ciągu jednego dnia „wyrzucił" wszystkie papiery związane ze Stanami Zjednoczonymi, to znaczy odmówił przyjęcia lub dyskontowania jakichkolwiek papierów wartościowych, obligacji lub innych papierów finansowych pochodzących ze Stanów Zjednoczonych? Celem tej akcji było wywołanie natychmiastowej paniki finansowej w USA, spowodowanie całkowitego skurczenia się kredytu, zatrzymanie dalszych emisji akcji i obligacji oraz zrujnowanie tych, którzy chcą zamienić amerykańskie papiery wartościowe na gotówkę.

W tej atmosferze paniki finansowej na świat przyszedł John Pierpont Morgan. Jego babcia, Joseph (Józefa) Morgan, była zamożną farmerką, która posiadała 106 akrów w Hartford w stanie Connecticut. Później otworzył „City Hotel" i „Exchange Coffee Shop", a w 1819 był jednym z założycieli „Towarzystwa Ubezpieczeniowego Aetna". George Peabody stwierdził, że dobrze wybrał, wybierając Juniusa S. Morgana na swojego następcę. Morgan zgodził się kontynuować współpracę 'sub rosa' (w zaufaniu w tajemnicy), z „N.M. Rothschild Company" i wkrótce rozszerzył działalność firmy, wysyłając duże ilości żelaza kolejowego do Stanów Zjednoczonych. To właśnie żelazo Peabody'ego było podstawą większości amerykańskich torów kolejowych od 1860 do 1890 roku.

W 1864 roku, zadowolony z przejścia na emeryturę i pozostawienia swojej firmy w rękach Morgana, Peabody pozwolił na zmianę nazwy na „Junius S. Morgan Company". Firma Morgan'a wtedy i od zawsze była kierowana z Londynu. John Pierpont Morgan spędzał większość czasu w swojej wspaniałej londyńskiej rezydencji, „Prince's Gate".

Jednym ze znaczących punktów sukcesu biznesowego przedsięwzięcia Rothschild-Peabody-Morgan była Panika z 1857 roku. Minęło dwadzieścia lat od Paniki z 1837 roku: jej lekcje zostały zapomniane przez hordy chętnych inwestorów, którzy pragnęli zainwestować zyski z rozwijającej się Ameryki. Nadszedł czas, aby ponownie je oskubać. Giełda działa jak fala na plaży: Zmiata ze sobą wiele maleńkich stworzeń, które czerpią całe swoje wsparcie życiowe z tlenu i fali wody. Płyną wzdłuż szczytu „Tide of Prosperity" (Przypływ dobrobytu). Nagle fala, docierając do znaku wysokiej wody na plaży, cofa się, pozostawiając wszystkie stworzenia na piasku. Kolejna fala może nadejść za jakiś czas, aby ich uratować, ale najprawdopodobniej nie dotrze tak daleko, więc niektóre stworzenia morskie są skazane na zagładę.

W ten sam sposób fale dobrobytu, zasilane nowo stworzonymi pieniędzmi, poprzez sztuczne zmniejszanie kredytu, cofają się, pozostawiając tych, których unosił, dyszące i umierające bez nadziei na zbawienie. „Corsair, the Life of J.P. Morgan”,[34] mówi nam, że panika z 1857 r. była spowodowana załamaniem się rynku zboża i nagłym upadkiem „Ohio Life and Trust”, przy stracie pięciu milionów dolarów.

[34] "Korsarz, Życie Morgan'a"

Wraz z tym upadkiem upadło dziewięćset innych amerykańskich firm. Co znamienne, jeden nie tylko przeżył katastrofę, ale i dobrze prosperował. Z „Corsair” dowiadujemy się, że Bank of England pożyczył George'owi Peabody and Company pięć milionów funtów podczas paniki w 1857 roku. Winkler w Morgan the Magnificent[35] mówi, że Bank of England pożyczył Peabody'emu milion funtów, sumę ogromną jak na tamte czasy, i równowartość stu milionów dolarów dzisiaj, aby uratować firmę.

[35] John K. Winkler, „Morgan Wspaniały”, Vanguard, Nowy Jork 1930

Jednak żadna inna firma nie otrzymała takich dobrodziejstw podczas tej paniki. Powód został ujawniony przez Matthew Josephsona w „The Robber Barons”. Na s. 60 pisze: *„„Z powodu takich cech konserwatyzmu i niewinności, 'George Peabody and Company', stare drzewo, z którego wyrósł Dom Morganów, był sławny.*
W panice 1857r., kiedy zdeprecjonowani inwestorzy w Ameryce wyrzucili na rynek zdeprecjonowane papiery wartościowe, Peabody i Morgan senior, posiadając gotówkę, kupili za darmo takie obligacje, które miały rzeczywistą wartość, a następnie odsprzedali je za dużo wyższą cenę, sukces gdy zdrowy rozsądek zostaje przywrócony.""[36] Tak więc z wielu biografii Morgan'a tę historię można poskładać.

Po spreparowaniu paniki jedna firma weszła na rynek z milionem funtów w gotówce, kupiła papiery wartościowe od zmartwionych inwestorów po cenach paniki, a później odsprzedała je z ogromnym zyskiem. Tą firmą była firma Morgan'a, a za nią kryło się sprytne manewrowanie Barona Nathan'a Mayer Rotszyld'a.
Ten układ finansowy pozostał w tajemnicy przed najbardziej doświadczonymi umysłami finansowymi w Londynie i Nowym Jorku, chociaż Morgan czasami pojawiał się jako agent finansowy w operacjach Rotszylda. Firma Morgan'a szybko rosła by pod koniec XIX wieku, zdominować finanse kraju. Wielu obserwatorów było zdziwionych, że Rothschild'owie wydawali się tak mało zainteresowani zyskami poprzez inwestowanie w szybko rozwijającą się

gospodarkę amerykańską. John Moody zauważa w „The Masters of Capital", s. 27: *„Rothschild'owie byli zadowoleni z pozostania bliskim sojusznikiem Morgana… jeśli chodzi o dziedzinę amerykańską."*[37] Tajemnica była bardziej opłacalna niż waleczność.

[36] Matthew Josephson, „Baronowie rabusiów", Harcourt Brace, Nowy Jork 1934
[37] John Moody, „Mistrzowie kapitału"

Powód, dla którego europejscy Rotszyldowie woleli działać anonimowo w Stanach Zjednoczonych za fasadą „JP Morgan and Company", wyjaśnia George Wheeler w „Pierpont Morgan and Friends, the Anatomy of a Myth", str. 17: *„Ale już teraz podjęto kroki, aby wydobyć go z finansowego zaścianka, chociaż nie podjął ich sam Pierpont Morgan. Pierwsza sugestia jego nazwiska, dotycząca roli w wzwiększeniu jego zasobów, pochodzi od londyńskiego oddziału House of Rothschild, pracodawców Belmonta"..."*[38]

Wheeler wyjaśnia dalej, że w Europie i Stanach Zjednoczonych rozwinął się znaczny ruch anty-Rothschild'owski, który koncentrował się na działalności bankowej rodziny Rotszyldów. Mimo że mieli zarejestrowanego agenta w Stanach Zjednoczonych, Augusta Schoenberga, który zmienił nazwisko na Belmont, kiedy przybył do Stanów Zjednoczonych jako przedstawiciel Rotszyldów w 1837 roku. Niezwykle korzystne dla nich było posiadanie przedstawiciela amerykańskiego, który nie był znany jako agent Rotszylda. Chociaż londyński dom „Junius S. Morgan and Company" nadal był dominującym oddziałem przedsiębiorstw Morgana, po śmierci Morgana seniora w 1890r. w wypadku samochodowym na Riwierze, John Pierpont Morgan został szefem firmy.
Po tym, jak w latach 1864-1871 działał amerykański przedstawiciel londyńskiej firmy jako „Dabney Morgan Company", w 1871 roku Morgan przyjął nowego wspólnika, Anthony'ego Drexela z Filadelfii i działał jako „Drexel Morgan and Company" do 1895 roku. Drexel zmarł w tym roku, a Morgan zmienił nazwę amerykańskiego oddziału na „JP Morgan and Company".

LaRouche[39] mówi nam, że 5 lutego 1891 roku Cecil Rhodes, jego bankier, Lord Rothschild, teściowie Rotszylda, Lord Rosebery i Lord Curzon, założyli w Londynie tajne stowarzyszenie znane jako Grupa Okrągłego Stołu. Twierdzi, że w Stanach Zjednoczonych Okrągły Stół był reprezentowany przez grupę Morgan'a. Dr Carrol Quigley odnosi się do tej grupy jako „The British-American Secret Society" w „Tragedy and Hope", stwierdzając, że *„Główny kręgosłup tej organizacji wyrósł wraz z już istniejącą współpracą finansową, począwszy od „Morgan Bank" w Nowym Jorku do grupy międzynarodowych finansistów w Londynie kierowanych przez „Lazard Brothers" (w 1901 r.)"*[40].

[38] George Wheeler, Pierpont Morgan i przyjaciele, anatomia mitu, Prentice Hall, NJ 1973
[39] Lyndon H. LaRouche, Jr., Dope, Inc., The New Benjamin Franklin House Publishing Company, NY 1978
[40] Dr Carrol Quigley, Tragedy and Hope, Macmillan Co., NY

William Guy Carr w „Pawns In The Game" stwierdza, że *„W 1899 r. JP Morgan i Drexel pojechali do Anglii, aby uczestniczyć wspotkaniu z Międzynarodowymi Bankierami*
Kiedy wrócili, J.P. Morgan został mianowany głównym przedstawicielem interesów Rotszyldów w Stanach Zjednoczonych. W wyniku Konferencji Londyńskiej „J.P. Morgan and Company" z Nowego Jorku, „Drexel and Company" z Filadelfii, „Grenfell and Company" z Londynu oraz „Morgan Harjes Cie" z Paryża, „M.M. Firma Warburg" z Niemiec i Ameryki oraz Dom Rotszyldów były z sobą powiązane".[41]

Najwyraźniej nieświadomy związku Peabody'ego z Rotszyldami i faktu, że Morgan'owie zawsze byli związani z Domem Rotszyldów, Carr przypuszczał, że odkrył to w 1899 r., kiedy w rzeczywistości to powiązania sięgało 1835 r.* Po I wojnie światowej Okrągły Stół stał się znany jako Rada Stosunków Międzynarodowych w Stanach Zjednoczonych oraz Królewski Instytut Spraw Międzynarodowych w Londynie.

[41] William Guy Carr, Pionki w grze, druk prywatny, 1956, s. 60
* 30 lipca 1930 r. McFadden Podstawa kontroli warunków ekonomicznych Ta kontrola struktury światowego biznesu oraz ludzkiego szczęścia i postępu przez małą grupę jest kwestią najbardziej intensywnego zainteresowania publicznego. Analizując go, musimy zacząć od wewnętrznej grupy, która skupia się wokół „J.P. Morgan Company". Nigdy wcześniej nie było tak potężnej scentralizowanej kontroli nad finansami, produkcją przemysłową, kredytami i płacami, jaka jest obecnie w rękach grupy Morgan… Kontrola Morgana nad Systemem Rezerwy Federalnej jest sprawowana poprzez kontrolę kierownictwa Federalnego Banku Rezerw w Nowym Jorku.

Spośród jej członków wybierano czołowych urzędników rządowych zarówno Anglii, jak i Stanów Zjednoczonych. W latach 60., gdy rosnąca uwaga skupiała się na tajnych działaniach rządowych Rady Stosunków Międzynarodowych, grup pomocniczych, znanych jako Komisja Trójstronna i „Bilderbergers", reprezentujących identyczne interesy finansowe rozpoczął działalność, a ważniejsi urzędnicy, tacy jak Robert Roosa, byli członkami wszystkich trzech grup.

Ta kontrola struktury światowego biznesu oraz ludzkiego szczęścia i postępu przez małą grupę jest kwestią najbardziej intensywnego zainteresowania publicznego. Analizując go, musimy zacząć od wewnętrznej grupy, która skupia się wokół „J.P. Morgan Company". Nigdy wcześniej nie było tak potężnej scentralizowanej kontroli nad finansami, produkcją przemysłową, kredytami i płacami, jaka jest obecnie w rękach grupy Morgana… Kontrola Morgana nad

Systemem Rezerwy Federalnej jest sprawowana poprzez kontrolę kierownictwa Federalnego Banku Rezerw w Nowym Jorku.

„George F. Peabody Historia wielkich amerykańskich fortun", Gustavus'a Myers'a, (Mod. Lib. 537), zauważa, że ojciec J.P. Morgana, Junius S. Morgan, został partnerem George'a Peabody'ego w biznesie bankowym: *„Kiedy wybuchła wojna domowa, „George Peabody and Company" zostali mianowani przedstawicielami finansowymi rządu Stanów Zjednoczonych w Anglii… z tą nominacją ich bogactwo nagle zaczęło się piętrzyć; kiedy dotychczas gromadzili bogactwa etapami niezbyt szybko, teraz zebrali wiele milionów w ciągu kilku lat".*

Według ówczesnych pisarzy metody George Peabody & Company były nie tylko nierozsądne, ale i nacechowane podwójną zdradą stanu, ponieważ podczas udzielania wrogowi wewnętrznej pomocy, firma ta, będąc potentatem rządu USA, realizowali dobrze opłacalne swoje interesy.

„Republika Springfield", 1866*: „Wszyscy, którzy cokolwiek wiedzą na ten temat, wiedzą bardzo dobrze, że Peabody i jego partnerzy nie dali nam wiary ani pomocy w naszej walce o byt narodowy. Uczestniczyli w pełni we wspólnej angielskiej nieufności do naszej sprawy i naszego sukcesu, mówili i działali na rzecz Południa, a nie naszego narodu. Żadna osoba nie przyczyniła się tak bardzo do zalania naszych rynków pieniężnych i osłabienia zaufania finansowego do naszej narodowości, jak George Peabody & Company i nikt nie zarobił na tej operacji więcej pieniędzy. Wszystkie pieniądze, które pan Peabody tak hojnie rozdaje naszym instytucjom naukowym, zostały zdobyte przez spekulacje jego domu bankowego na naszych nieszczęściach".*

Również „New York Times", 31 października 1866: Rekonstrukcja funduszu pieniężnego „Carpetbaggers". Błyskawica nad budynkiem skarbu (czyli zdemaskowanie naszej bankowej i walutowej potworności), John'a Elson'a, Meador Publishing Co., Boston 41, s. 53*, „Bank Anglii ze swoimi bankami zależnymi w Ameryce (pod dominacją JP Morgana), Bank Francji i Reichsbank Niemiec tworzyły system bankowości spółdzielczej, którego głównym celem było wykorzystanie ludzie."*

Według Williama Guy Carr'a, w „Pawns In The Game"[42], pierwsze spotkanie tych planistów z urzędu odbyło się w Sklepie Złotniczym Mayera Amschela Bauera we Frankfurcie w 1773 roku.

[42] William Guy Carr, „Pawns In The Game (Pionki w grze)", wydruk prywatny, 1956

Bauer, który przyjął nazwę „Rothschild" lub Czerwona Tarcza, od czerwonej tarczy, którą zawiesił nad drzwiami, aby reklamować swoją firmę (czerwona tarcza jest dziś oficjalnym herbem miasta Frankfurt), „miał zaledwie trzydzieści

lat, kiedy zaprosił dwunastu innych bogatych i wpływowych mężczyzn na spotkanie z nim we Frankfurcie. Jego celem było przekonanie ich, że jeśli zgodzą się połączyć swoje zasoby, będą mogli finansować i kontrolować „Światowy Ruch Rewolucyjny" i używać tenże Ruch jako podręcznika w działaniu, w celu zdobycia ostatecznej kontroli nad bogactwem, zasobami naturalnymi i siły roboczej całego świata.
Po osiągnięciu porozumienia Mayer rozwinął swój rewolucyjny plan:

Projekt będzie wspierany przez całą władzę polityczną, którą można kupić za ich wspólne zasoby. Sprytne manipulowanie ich łącznym bogactwem stworzyłoby tak niekorzystne dla nich warunki ekonomiczne, że masy zostałyby zredukowane do państw w stanie głodu i bezrobocia... Ich opłacani propagandyści wzbudzaliby uczucia nienawiści i zemsty na klasach rządzących, demaskując wszystkie rzeczywiste i rzekome przypadki ekstrawagancji, rozwiązłości, niesprawiedliwości, ucisku i prześladowania. Wymyślaliby również hańby, aby zbrukać innych, którzy, pozostawieni sami, mogliby ingerować w ich ogólne plany…

Rothschild zwrócił się do rękopisu i zaczął czytać starannie przygotowany plan działania.
1. Twierdził, że PRAWO było SIŁĄ tylko w przebraniu. Argumentował, że logiczne jest stwierdzenie: „*Zgodnie z prawami natury obowiązuje prawo"*.
2. Wolność polityczna jest ideą, a nie faktem. Aby uzurpować sobie władzę polityczną, wystarczyło głosić „liberalizm", po to aby elektorat, w imię idei, oddał część swojej władzy i prerogatyw, które spiskowcy będą mogli następnie zebrać w swoje ręce.
3. Mówca stwierdził, że Potęga Złota będzie uzurpowała sobie rządy władców liberalnych… Wskazał, że dla powodzenia jego planu nie ma znaczenia, czy ustanowione rządy zostaną zniszczone przez wrogów zewnętrznych czy wewnętrznych, ponieważ zwycięzca będzie musiał z konieczności prosić o pomoc „Kapitał", który „jest całkowicie w naszych rękach".
4. Argumentował, że użycie wszelkich środków do osiągnięcia ostatecznego celu jest uzasadnione tym, że władca kierujący się kodeksem moralnym nie był sprawnym politykiem, ponieważ przedstawiał siebie bezbronnym i niestabilnym.
5. Twierdził, że „Nasze prawo obowiązuje. Słowo PRAWO jest abstrakcyjną myślą i niczego nie dowodzi. Odnajduję nowe PRAWO... do atakowania Prawem Silnych, do odbudowy wszystkich istniejących instytucji i do zostania suwerennym Panem wszystkich tych, którzy pozostawili nam Prawa do swojej władzy, oddając je nam dzięki liberalizmowi.
6. Potęga naszych zasobów musi pozostać niewidoczna, aż do momentu, gdy nabierze takiej siły, że żadna przebiegłość ani siła nie mogą jej podważyć.

Następnie przedstawił dwadzieścia pięć punktów.
W mumerze 8 zajmował się używaniem alkoholi, narkotyków, zepsuciem moralnym i wszelkimi występkami w celu systematycznego deprawowania młodzieży wszystkich narodów.
9. Będziemy mieli prawo do przejmowania własności w dowolny sposób i bez wahania, jeśli w ten sposób zapewnimy sobie ich uległość i suwerenność.
10. Jako pierwsi włożyliśmy w usta mas hasła Wolność, Równość i Braterstwo, które utworzą nową arystokrację. Kwalifikacją dla tej arystokracji jest BOGACTWO, który jest od nas zależne.
11. Wojny należy kierować tak, aby narody zaangażowane po obu stronach były jeszcze bardziej zadłużone.
12. Kandydaci na urzędy publiczne winni być służalczy i posłuszni naszym rozkazom, abyśmy mogli z nich łatwo korzystać.
13. Propaganda – ich (żydów) połączone bogactwo kontrolowałoby wszystkie źródła informacji publicznej.
14. Paniki i kryzysy finansowe ostatecznie skutkowałyby rządem światowym, czyli nowym porządkiem jednego rządu światowego".

Rodzina Rothschild.ów przez dwa stulecia odgrywała kluczową rolę w międzynarodowych finansach, jak pisze Frederick Morton w „The Rothschilds": „Na koniec sto pięćdziesiąt lat historii Domu Rotszyldów było w zdumiewającym stopniu zakulisową historią Europy Zachodniej."[43]

(Przedmowa)… Ze względu na ich sukces w udzielaniu pożyczek nie jednostkom, ale narodom, zbierali ogromne zyski, chociaż, jak pisze Morton, s. 36, *„Ktoś kiedyś powiedział, że bogactwo Rothschildów składa się z bankructwa narodów"*.[44]
EC Knuth pisze w „The Empire of the City": *„Fakt, że Dom Rotszyldów spowodował dzięki jego pieniądzom wielkie nieszczęścia historyczne i przyczynił się do wybuchu wielkich wojen historycznych, w okresach, w których inni tracili pieniądze, są poza wszelką wątpliwością"*. Wielka Encyklopedia Radziecka stwierdza: „*Najwyraźniejszym przykładem osobistego powiązania (międzynarodowe dyrekcje) na skalę zachodnioeuropejską jest rodzina Rothschildów. Londyńskie i paryskie gałęzie Rotszyldów są związane nie tylko więzami rodzinnymi, ale także osobistymi we wspólnie kontrolowanych firmach*"[45].
Encyklopedia dalej opisywała te firmy jako międzynarodowe monopole. Ojciec rodziny, Mayer Amschel Rotszyld, założył mały biznes jako handlarz monet we Frankfurcie w 1743 r. Choć wcześniej znany jako Bauer*, reklamował swój zawód, umieszczając na czerwonej tarczy szyld z orłem, będący adaptacją herbu miasta Frankfurt, do której dodał pięć złotych strzał wystających ze szponów, oznaczających jego pięciu synów. Z powodu tego znaku przyjął imię „Rothschild" lub „Czerwona Tarcza"

[43] Frederick Morton, The Rothschilds, Fawcett Publishing Company, Nowy Jork, 1961
[44] E.C. Knuth, Imperium Miasta, s. 71
[45] Wielka Encyklopedia Radziecka, wydanie 3, 1973, Macmillan, Londyn, t. 14, s. 691
*„Pierwotne imię Rothschilda brzmiało Bauer". P. 397, Henry Clews, dwadzieścia osiem lat na Wall Street.

Kiedy elektor Hesji zarobił fortunę wynajmując heskich najemników Brytyjczykom, by stłumili bunt w amerykańskich koloniach, Rothschild'owi powierzono te uzyskane pieniądze na inwestycje. Zarobił dla siebie i dla elektora wspaniały zysk i pozyskał inne zlecenia. W 1785 przeniósł się do większego domu, 148 Judengasse, pięciopiętrowego domu znanego jako „Zielona Tarcza", który dzielił z rodziną Schiff.
Pięciu synów założyło oddziały w głównych miastach Europy, z których największymi sukcesami byli James w Paryżu i Nathan Mayer w Londynie. Ignatius Balla w „The Romance of the Rothschilds"[46] opowiada nam, jak londyńscy Rotszyld'owie ustanowili swoją fortunę. Udał się do Waterloo, gdzie ważyły się losy Europy, zobaczył, że Napoleon przegrywa bitwę, i pośpieszył z powrotem do Brukseli. W Ostendzie próbował wynająć łódź do Anglii, ale z powodu szalejącej burzy nikt nie chciał wyjść. Rotszyld zaoferował za łódź 500 franków, potem 700, a na koniec 1000 franków. Jeden z marynarzy powiedział: „*Wezmę cię za 2000 franków; wtedy przynajmniej moja wdowa coś dostanie, jeśli utoniemy*". Mimo burzy przekroczyli Kanał.

Następnego ranka Rothschild był na swoim zwykłym stanowisku w londyńskiej giełdzie. Wszyscy zauważyli, jak blady i wyczerpany wyglądał. Nagle zaczął sprzedawać, zrzucając duże ilości papierów wartościowych. Panika natychmiast ogarnęła Giełdę. Rotszyld sprzedaje; wie, że przegraliśmy bitwę pod Waterloo. Rothschild i wszyscy jego znani agenci nadal wprowadzali na rynek papiery wartościowe. Balla mówi: „Nic nie mogło powstrzymać katastrofy. Jednocześnie po cichu skupował wszystkie papiery wartościowe za pomocą tajnych agentów, których nikt nie znał. W ciągu jednego dnia zyskał prawie milion funtów szterlingów, co dało początek powiedzeniu: *„Alianci wygrali bitwę pod Waterloo, ale tak naprawdę zwyciężył Rotszyld".** W „"Profits of War"" Richard Lewinsohn mówi: *„Dochody wojenne Rotszyld'a z wojen napoleońskich sfinansowały ich późniejsze spekulacje giełdowe. Pod Metternichem Austria po długich wahaniach ostatecznie zgodziła się przyjąć kierownictwo finansowe Domu Rotszyldów."*[47]

[46] Ignatius Balla, The Romance of the Rothschilds, Everleigh Nash, Londyn, 1913
* The New York Times, 1 kwietnia 1915 r. doniósł, że w 1914 r. baron Nathan Mayer de Rothschild udał się do sądu, aby oskarżyć książkę Ignatiusa Balli na tej podstawie, że historia Waterloo o jego dziadku była nieprawdziwa i zniesławiająca. Sąd orzekł, że historia jest prawdziwa, oddalił pozew Rotszyld'a i nakazał mu pokrycie wszystkich kosztów.
* „New York Times" zauważył w tej historii, że *„całkowite bogactwo Rotszyldów oszacowano na 2 miliardy dolarów*". Poprzedni artykuł w The New York Times (27 maja 1905) zauważył, że baron Alphonse de

Rothschild, szef francuskiego domu Rothschildów, posiadał 60 milionów dolarów w amerykańskich papierach wartościowych w swojej fortunie, chociaż Rothschild'owie podobno nie byli aktywni na polu amerykańskim. To wyjaśnia, dlaczego ich agent, JP Morgan, miał tylko 19 milionów dolarów w papierach wartościowych w swoim majątku, kiedy zmarł w 1913, a papiery, którymi zarządzał Morgan, były w rzeczywistości własnością jego pracodawcy, Rothschilda".

[47] Richard Lewinsohn, „Zyski z wojny", E.P. Dutton, 1937

Po sukcesie swojego wyczynu w Waterloo, Nathan Mayer Rotszyld przejął kontrolę nad Bankiem Anglii poprzez swój nieomal monopol na „Consols" (Konsole) i inne akcje. W Europie powstało kilka banków „centralnych" lub banków, które miały uprawnienia do emisji waluty:

Bank Szwecji w 1656, który zaczął emitować banknoty w 1661,

najwcześniej Bank of Amsterdam, który finansował przejęcie władzy w Anglii Olivera Cromwella w 1649, rzekomo z powodu różnic religijnych. Cromwell zmarł w 1657, a tron Anglii został przywrócony po koronacji Karola II w 1660r. Zmarł w 1685.

W 1689 ta sama grupa bankierów odzyskała władzę w Anglii poprzez osadzenie na tronie króla Wilhelma Orańskiego. Wkrótce spłacił swoich zwolenników, nakazując brytyjskiemu skarbowi pożyczyć od tych bankierów 1 250 000 funtów. Wydał im również Royal Charter dla Banku Anglii, który pozwolił im skonsolidować dług narodowy (który właśnie powstał dzięki tej pożyczce) i zabezpieczyć płatności odsetek i kapitału poprzez bezpośrednie opodatkowanie ludzi. Karta zabraniała prywatnym złotnikom przechowywania złota i wystawiania kwitów, co dało akcjonariuszom Banku Anglii monopol pieniężny. Złotnicy byli również zobowiązani do przechowywania złota w skarbcach Banku Anglii. Rząd nie tylko pozbawił ich przywileju wydawania obiegowych środków przekazu, ale ich fortuny przekazano teraz tym, którzy je wyparli.*

Ezra Pound w swoim „Cantos", 46; 27, odnosi się do wyjątkowych przywilejów, które William Paterson ogłaszał w swoim prospekcie Karty Banku Anglii: „*Powiedział Paterson, że korzysta z odsetek od wszystkich pieniędzy, które bank tworzy z niczego*". To „Nic", o którym mowa, to oczywiście operacja księgowa banku, który „tworzy" pieniądze, wprowadzając zapis, że „pożyczył" ci tysiąc dolarów, pieniądze, które nie istniały, dopóki bank nie dokonał pożyczki. Do 1698 roku brytyjski skarbiec był winien Bankowi Anglii 16 milionów funtów szterlingów. Do 1815 roku, głównie z powodu naliczania odsetek, dług wzrósł do 885 milionów funtów szterlingów. Część tego wzrostu była spowodowana wojnami, które rozkwitły w tym okresie, w tym wojnami napoleońskimi i wojnami, w których walczyła Anglia, aby zachować swoją amerykańską kolonię.

---

* UWAGA: W Stanach Zjednoczonych, po tym, jak udziałowcy Systemu Rezerwy Federalnej skonsolidowali swoją władzę w 1934 r., nasz rząd wydał również rozkazy, że prywatni obywatele nie mogą przechowywać ani posiadać złota.

Sam William Paterson (1658-1719) niewiele skorzystał z „pieniądzy, które bank tworzy z niczego", ponieważ rok po jego założeniu wycofał się z Banku Anglii po sporze politycznym. Później William Paterson stał się jednym z twórców Konstytucji Stanów Zjednoczonych, podczas gdy nazwa ta trwa, podobnie jak sam zgubny bank centralny. Paterson nie mógł współpracować z akcjonariuszami Banku Anglii. Wielu z nich pozostało anonimowymi, ale wczesny opis Banku Anglii stwierdzał, że było to „Społeczeństwo około 1330 osób, w tym król i królowa Anglii, którzy mieli 10 000 funtów akcji, książę Leeds, książę Devonshire, Hrabia Pembroke i hrabia Bradford. Ze względu na sukces w swoich spekulacjach, baron Nathan Mayer de Rothschild, jak sam siebie nazywał, rządził jako najwyższa władza finansowa w Londynie.

Arogancko wykrzyknął podczas przyjęcia w swojej rezydencji: „Nie obchodzi mnie, jaka marionetka zostanie umieszczona na tronie Anglii, aby rządzić Imperium, nad którym nigdy nie zachodzi słońce. Człowiek, który kontroluje podaż pieniądza w Wielkiej Brytanii, kontroluje Imperium Brytyjskie, a ja kontroluję podaż brytyjskiego pieniądza".
Jego brat James z Paryża również osiągnął dominację we francuskich finansach. W „Baronie Edmond de Rothschild" David Druck pisze: „Bogactwo (James'a) Rotszylda osiągnęło poziom 600 milionów. Tylko jeden człowiek we Francji posiadał więcej. Był to król, którego majątek wynosił 800 milionów. Francja była o 150 milionów mniejsza od Jamesa Rotszylda. To naturalnie dawało mu niewypowiedziane uprawnienia, nawet w zakresie obalania rządów za każdym razem, gdy chciał to zrobić. Powszechnie wiadomo, na przykład, że obalił gabinet premiera Thiersa. [48]

Ekspansji Niemiec za Bismarcka towarzyszyła jego zależność od Samuela Bleichrodera, nadwornych bankierów cesarza pruskiego, który był znany jako agent Rotszyldów od 1828 roku. Późniejszy kanclerz Niemiec, dr von Bethmann Hollweg, syn Moritza Bethmanna z Frankfurtu, który zawarł związek małżeński z Rotszyldami. Cesarz Wilhelm I polegał również w dużej mierze na Bischoffsheimie, Goldschmidcie i Sir Erneście Casselu z Frankfurtu, którzy wyemigrowali do Anglii i zostali osobistymi bankierami księcia Walii, późniejszego Edwarda VII. Córka Cassela wyszła za lorda Mountbattena, dając rodzinie bezpośredni związek z obecną Koroną Brytyjską.
Josephson[49] stwierdza, że Philip Mountbatten był spokrewniony przez Cassels z Meyer Rotszyld'ami z Frankfurtu.

---

[48] David Druck, „Baron Edmond de Rothschild", (druk prywatny), Nowy Jork 1850
[49] E.M. Josephson, „Dziwna śmierć Franklina D. Roosevelta", s. 39, Chedney Press, Nowy Jork 1948

Tak więc angielska królewska dynastia Windsorów ma bezpośredni związek rodzinny z Rothschild'ami. W 1901 roku, kiedy syn królowej Wiktorii, Edward, został królem Edwardem VII, przywrócił więzy z Rothschild'ami.
Paul Emden w „Behind The Throne" pisze: „Przygotowania Edwarda do jego metier (zawód, zajęcie) były zupełnie inne niż jego matki, stąd „rządził" mniej niż ona. Na szczęście zatrzymał wokół siebie ludzi, którzy byli z nim w czasach budowy Kolei Bagdadzkiej... do sztabu doradczego dodano Leopolda i Alfreda de Rothschild, różnych członków rodziny Sassoonów, a przede wszystkim jego prywatny doradca finansowy Sir Ernest Cassel."[50].

[50] Paul Emden, „Za tronem", Hoddard Stoughton, Londyn, 1934

Ogromna fortuna, którą Cassel zarobił w stosunkowo krótkim czasie dał mu ogromną siłę, której nigdy nie nadużywał. Połączył firmę Vickers Sons z Naval Construction Company i Maxim-Nordenfeldt Guns and Ammunition Company, z której powstała światowa firma Vickers Sons i Maxim.

Na zupełnie innym stanowisku niż Cassel byli biznesmeni tacy jak Rotszyld'owie. Firma działała na zasadach demokratycznych, ale wszyscy partnerzy musieli być członkami rodziny. Z wielką gościnnością i książęcym sposobem wiedli życie wielkich panów i było rzeczą naturalną, że Edward VII uznawał ich za sympatycznych. Dzięki międzynarodowym związkom rodzinnym i jeszcze bardziej rozbudowanym kontaktom biznesowym znali cały świat, byli dobrze poinformowani o wszystkich i mieli rzetelną wiedzę o sprawach, które nie pojawiały się w obiegu publicznym. Ta kombinacja finansów i polityki była od samego początku znakiem firmowym Rotszyld'ów.

Dom Rotszyld;ów zawsze wiedział więcej, niż można było znaleźć w gazetach, a nawet więcej, niż można było przeczytać w raportach, które docierały do Ministerstwa Spraw Zagranicznych. W innych krajach także stosunki Rotszyld'ów rozciągały się za władzą, za tronem. Dopiero po ukazaniu się licznych publikacji dyplomatycznych w latach powojennych szersza publiczność dowiedziała się, jak mocno ręka Alfreda de Rothschild wpłynęła na politykę Europy Środkowej w ciągu dwudziestu lat przed wojną (I wojna światowa)."
Kent Cooper, szef Associated Press, pisze w swojej autobiografii „Barriers Down": „*Międzynarodowi bankierzy pod rządami Domu Rotszyld'a nabyli udziały w trzech wiodących europejskich agencjach*".[51] Międzynarodowa agencja informacyjna Reuters z siedzibą w Londynie, Havas we Francji i Wolf w Niemczech, która kontrolowała rozpowszechnianie wszystkich wiadomości w Europie.

W Inside Europe[52] John Gunther napisał w 1936 r., że każdy francuski premier pod koniec 1935r. był wytworem oligarchii finansowej i że ta oligarchia finansowa była zdominowana przez dwunastu regentów, z których sześciu było bankierami i byli kierowani przez barona Edmonda de Rothschild'a.
Żelazny uścisk „London Connection" w mediach został ujawniony w niedawnej książce Bena J. Bagdikiana „The Media Monopoly", opisanej jako *„zdumiewający raport na temat 50 korporacji, które kontrolują to, co Ameryka widzi, słyszy, czyta".*[53]

[51] Kent Cooper, „Barriers Down", s. 21
[52] John Gunther, W Europie, 1936
[53] Ben H. Bagdikian, The Media Monopoly, Beacon Press, Boston 1983

Bagdikian , który wydawał najbardziej wpływowy magazyn w kraju, „Saturday Evening Post", dopóki monopol nie zamknął go nagle, ujawnia powiązane ze sobą dyrekcje wśród pięćdziesięciu korporacji kontrolujących wiadomości, ale nie potrafi wyśledzić ich wstecz do pięciu londyńskich domów bankowych, które je kontrolują. Wspomina, że „CBS" łączy się z „Washington Post", „Allied Chemical", „Wells Fargo Bank" i innymi, ale nie mówi czytelnikowi, że „Brown Brothers Harriman" kontroluje „CBS" lub że rodzina Eugene Meyera („Lazard Freres") kontroluje „Allied Chemical" i „Washington Post" oraz „Kuhn Loeb Co." „Bank Wells Fargo". Pokazuje powiązanie „New York Times" z Morgan „Guaranty Trust", „American Express", „First Boston Corporation" i innymi, ale nie pokazuje, w jaki sposób łączy się z bankowością

Chociaż plan Rotszyld'a nie pasuje do żadnego ruchu politycznego lub ekonomicznego, odkąd został ogłoszony w 1773 roku, jego istotne części można dostrzec w całej politycznej rewolucji od tej daty. LaRouche[54] zwraca uwagę, że Okrągłe Stoły sponsorowały fabianowski socjalizm w Anglii, jednocześnie wspierając reżim nazistowski poprzez członka Okrągłego Stołu w Niemczech, dr Hjalmara Schachta, i że wykorzystywały rząd nazistowski podczas II wojny światowej za pośrednictwem członka Okrągłego Stołu, admirała Canarisa, podczas gdy Allen Dulles prowadził współpracującą operację wywiadowczą w Szwajcarii dla aliantów.

[54] Lyndon H. LaRouche, Jr., Dope, Inc., „New Benjamin Franklin House Publishing Co"., Nowy Jork, 1978

Rozdział 6
Połączenie z Londynem

„Widzisz więc, mój drogi Coningsby, że światem rządzą osobistości bardzo różne od tego, co wyobrażają sobie ci, którzy nie są za kulisami”[55] – Disraeli, premier Anglii za panowania królowej Wiktorii.

[55] Coningsby, „Disraeli, Longmans Co”., Londyn, 1881, s. 252

W 1775 r. koloniści amerykańscy ogłosili niepodległość od Wielkiej Brytanii, a następnie wywalczyli sobie wolność przez rewolucję amerykańską. Chociaż osiągnęli wolność polityczną, niezależność finansowa okazała się trudniejszą sprawą. W 1791 roku Alexander Hamilton, na polecenie europejskich bankierów, utworzył pierwszy „Bank Stanów Zjednoczonych”, bank centralny o prawie takich samych uprawnieniach jak „Bank of England”. Zagraniczne wpływy stojące za tym bankiem, ponad sto lat później, zdołały przeforsować ustawę o Rezerwie Federalnej przez Kongres, dając im w końcu bank centralny naszej gospodarki.

Chociaż Bank Rezerwy Federalnej nie był (i nie jest[JKR]) ani federalny, należał do prywatnych akcjonariuszy, ani Rezerwą, ponieważ miał tworzyć pieniądz, zamiast trzymać go w rezerwie, osiągnął ogromną siłę finansową, do tego stopnia, że stopniowo wyparł powszechnie wybierany rząd Stanów Zjednoczonych. Dzięki Systemowi Rezerwy Federalnej, amerykańska niepodległość została potajemnie, ale nieuchronnie wchłonięta z powrotem do brytyjskiej strefy wpływów. W ten sposób Połączenie Londyńskie stało się arbitrem polityki Stanów Zjednoczonych.

Z powodu utraty przez Anglię jej imperium kolonialnego po II wojnie światowej wydawało się, że jej wpływ jako światowej potęgi politycznej słabnie. Zasadniczo to była prawda. Anglia 1980 roku to nie Anglia 1880 roku. Ona już nie rządzi falami; jest drugorzędną, może trzecią potęgą militarną, ale paradoksalnie, gdy jej siła polityczna i militarna słabła, jej potęga finansowa rosła.

W „Capital City” znajdujemy: „*Niemal pod każdym względem Londyn jest wiodącym światowym centrum finansowym… W latach sześćdziesiątych dominacja Londynu wzrosła…*”[56]

Podano częściowe wyjaśnienie tego faktu: „Daniel Davison, szef londyńskiego „Morgan Grenfell”, powiedział: *„Amerykańskie banki przyniosły niezbędne pieniądze, klientów, kapitał i umiejętności, które ugruntowały Londyn w jego obecnej dominacji, tylko że amerykańskie banki mają pożyczkodawcę ostatniej instancji. może i robi dolary, gdy jest to konieczne. Bez Amerykanów nie da się połączyć wielkich transakcji dolarowych. Bez nich Londyn nie byłby wiarygodny jako międzynarodowe centrum finansowe”*.[57]

[56] McRae i Cairncross, Capital City, Eyre Methuen, Londyn 1963, s. 1
[57] Ibid, p. 225

Zatem Londyn jest światowym centrum finansowym, ponieważ może dowodzić ogromnymi sumami kapitału, stworzonego na jego rozkaz przez Zarząd Rezerwy Federalnej Stanów Zjednoczonych. Ale jak to jest możliwe?

Ustaliliśmy już, że polityka monetarna Stanów Zjednoczonych, stopy procentowe, wielkość i wartość pieniądza oraz sprzedaż obligacji są ustalane, nie przez figuranta - Radę Gubernatorów Rezerwy Federalnej. ale przez Bank Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku. Pozorna decentralizacja Systemu Rezerwy Federalnej i jego dwunastu, równie autonomicznych „regionalnych" banków, jest i była mistyfikacją, odkąd w 1913 r. ustawa o Rezerwie Federalnej weszła w życie.

To, że polityka monetarna Stanów Zjednoczonych wywodzi się wyłącznie od Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, jest kolejnym błędem.

To, że Bank Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku jest sam w sobie autonomiczny i może swobodnie ustalać politykę monetarną dla całych Stanów Zjednoczonych bez jakiejkolwiek ingerencji z zewnątrz, jest szczególnie nieprawdziwe.

Moglibyśmy wierzyć w tę autonomię, gdybyśmy nie wiedzieli, że większość akcji Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku została zakupiona przez trzy nowojorskie banki: „First National Bank", „National City Bank" i „National Bank of Commerce". Badanie głównych akcjonariuszy tych banków w 1914r. i dziś ujawnia bezpośrednie powiązania z Londynem.

W 1812 roku „National City Bank" rozpoczął działalność jako „City Bank", w tym samym pomieszczeniu, w którym prowadził interesy nieistniejący już Bank Stanów Zjednoczonych, którego statut wygasł. Reprezentował wielu tych samych akcjonariuszy, którzy teraz działali zgodnie z legalnym amerykańskim statutem. Na początku XIX wieku najbardziej znanym nazwiskiem związanym z „City Bank" był Moses Taylor (1806-1882). Ojciec Taylora był poufnym agentem zatrudnionym przy kupowaniu nieruchomości dla interesów Astor'a, (Johna Jacoba) jednocześnie ukrywając fakt, że Astor był nabywcą. Dzięki tej taktyce Astor'owi udało się kupić wiele farm, a także wiele potencjalnie wartościowych nieruchomości na Manhattanie. Chociaż kapitał Astor'a miał pochodzić z handlu futrami, wiele źródeł wskazuje, że reprezentował on również interesy zagraniczne.

LaRouche[58] stwierdza, że J.J. Astor, w zamian za dostarczanie Brytyjczykom informacji wywiadowczych w latach przed i po wojnie o niepodległość oraz za

podżeganie Indian do atakowania i zabijania amerykańskich osadników wzdłuż granicy, otrzymał sowitą nagrodę.

[58] Lyndon H. LaRouche, Dope, Inc., New Benjamin Franklin House Publishing Co., N.Y. 1978

Nie płacono mu gotówką, ale dano mu procent brytyjskiego handlu opium z Chinami. To właśnie dochód z tej lukratywnej koncesji był podstawą fortuny Astor'ów. Dzięki powiązaniu ojca z Astor'ami, młody Moses Taylor nie miał trudności ze znalezieniem miejsca jako praktykant w domu bankowym w wieku 15 lat. Podobnie jak wielu innych opisanych na tych stronach, znalazł swoje największe możliwości, gdy wielu innych Amerykanów bankrutowało podczas nagłego spadku kredytu.

Podczas paniki w 1837 roku, kiedy ponad połowa firm w Nowym Jorku upadła, podwoił swoją fortunę. W 1855 został prezesem „City Bank". Podczas paniki w 1857 r. jego bank skorzystał na porażce wielu swoich konkurentów. Podobnie jak George Peabody i Junius Morgan, Taylor wydawał się mieć wystarczającą ilość gotówki na kupowanie zagrożonych akcji. Kupił prawie wszystkie akcje „Delaware Lackawanna Railroad" za 5 dolarów za akcję. Siedem lat później sprzedawano za 240 dolarów za akcję. Moses Taylor był teraz wart pięćdziesiąt milionów dolarów.
W sierpniu 1861 Taylor został mianowany przewodniczącym Komisji Pożyczkowej, która miała finansować rząd Unii w czasie wojny domowej. Komitet zaszokował Lincolna, oferując rządowi 5 000 000 dolarów po 12% na sfinansowanie wojny. Lincoln odmówił i sfinansował wojnę, emitując słynne „Greenbacki" za pośrednictwem Skarbu USA, które były wspierane złotem. Taylor nadal powiększał swoją fortunę przez całą wojnę, a w późniejszych latach młody James Stillman został jego protegowanym.

W 1882 roku, kiedy zmarł Moses Taylor, zostawił siedemdziesiąt milionów dolarów*. Jego zięć, Percy Pyne, zastąpił go na stanowisku prezesa „City Bank", który teraz stał się „National City Bank". Pyne był sparaliżowany i ledwo mógł funkcjonować w banku. Przez dziewięć lat bank znajdował się w stagnacji, prawie cały kapitał był własnością Mosesa Taylora.

* The New York Times odnotował 24 maja 1882 roku, że Moses Taylor był przewodniczącym Komisji Kredytowej Zrzeszonych Banków Nowego Jorku w 1861 roku. Powierzono mu papiery wartościowe o wartości 200 milionów dolarów. To prawdopodobnie dzięki niemu bardziej niż komukolwiek innemu człowiekowi rząd w 1861 r. znalazł środki do prowadzenia wojny.

William Rockefeller, brat Johna D. Rockefellera, wkupił się w bank i nie mógł się doczekać, aby zobaczyć jego postępy. W 1891 roku przekonał Pyne'a do

ustąpienia na rzecz Jamesa Stillmana i wkrótce „National City Bank" stał się głównym repozytorium dochodów Rockefellera z ropy naftowej.

Syn Williama Rockefellera, William, poślubił Elsie, córkę Jamesa Stillmana, Isabel. Podobnie jak wielu innych w bankowości nowojorskiej, James Stillman również miał brytyjskie powiązania. Jego ojciec, Don Carlos Stillman, przybył do Brownsville w Teksasie jako brytyjski agent i łamacz blokad podczas wojny secesyjnej. Dzięki swoim powiązaniom bankowym w Nowym Jorku, Don Carlos był w stanie znaleźć miejsce dla swojego syna jako praktykanta w domu bankowym.

W 1914 roku, kiedy „National City Bank" kupił prawie dziesięć procent akcji nowo zorganizowanego Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, dwóch wnuków Mosesa Taylora, Moses Taylor Pyne i Percy Pyne, posiadało 15 000 akcji 'National City'. Syn Mosesa Taylora, H.A.C. Taylor posiadał 7699 akcji „National City Bank". Adwokat banku, John W. Sterling, z firmy Shearman and Sterling, był również właścicielem 6000 akcji „National City Bank". Jednak James Stillman posiadał 47 498 akcji, czyli prawie dwadzieścia procent wszystkich 250 000 akcji banku.

Drugi co do wielkości nabywca akcji Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku w 1914 roku, „First National Bank", był powszechnie znany jako „Morgan Bank", ze względu na reprezentację Morgana w zarządzie, chociaż założyciel banku George F. Baker posiadał 20 000 akcji, i jego syn GF Baker Jr. posiadał 5000 akcji stanowiących dwadzieścia pięć procent wszystkich 100 000 akcji banku.

Córka George'a F. Bakera seniora wyszła za mąż za George'a F. St. George'a z Londynu. St. George'owie osiedlili się później w Stanach Zjednoczonych, gdzie ich córka, Katherine St. George, przez wiele lat była prominentną kongresmenką. Dr EM Josephson napisał o niej: *„Pani St. George, kuzynka FDR i New Dealer, powiedziała: »Demokracja to porażka«"*.[59]

[59] E.M. Josephson, The Strange Death of Franklin D. Roosevelt, Chedney Press, N.Y. 1948

Córka George Baker'a, Jr., Edith Brevoort Baker, wyszła za mąż za wnuka Jacoba Schiffa, Johna M. Schiffa, w 1934 roku. John M. Schiff jest obecnie honorowym prezesem „Lehman Brothers Kuhn Loeb Company". Trzecim dużym zakupem akcji Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku w 1914 roku był „National Bank of Commerce", który wyemitował 250 000 akcji. JP Morgan, poprzez swój pakiet kontrolny w „Equitable Life", który posiadał 24 700 akcji i „Mutual Life", który posiadał 17 294 akcji „National Bank of Commerce", posiadał również kolejne 10 000 akcji „National Bank of Commerce" za pośrednictwem „JP Morgan and Company" (7800 akcji), JP Morgan, Jr. (1100 akcji) i partner firmy Morgan, HP Davison (1100 akcji). Paul Warburg, gubernator Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej, posiadał również

3000 akcji „National Bank of Commerce". Jego partner Jacob Schiff miał 1000 akcji„National Bank of Commerce"..

Ten bank był wyraźnie kontrolowany przez Morgana, który w rzeczywistości był spółką zależną – „Junius S. Morgan Company" w Londynie i „N.M. Rothschild Company" z Londynu oraz „Kuhn, Loeb Company", która była również znana jako główny agent Rotszyld'ów. Finansista Thomas Fortune Ryan posiadał również 5100 akcji „National Bank of Commerce" w 1914 roku. Jego syn, John Barry Ryan, ożenił się z córką Otto Kahna, Kahn był partnerem Warburga i Schiffa w Kuhn, Loeb Company, wnuczką Ryan'a,

Virginia Fortune Ryan, poślubiła Lorda Airlie, obecnego szefa „J. Henry Schroder Banking Corporation" w Londynie i Nowym Jorku.

Inny dyrektor „National Bank of Commerce" w 1914 r., AD Juillard, był prezesem „AD Juillard Company", powiernika „New York Life" i „Guaranty Trust", z których wszystkie były kontrolowane przez JP Morgana. Juillard miał również powiązania z Brytyjczykami, będąc dyrektorem „North British and Mercantile Insurance Company". Juillard był właścicielem 2000 akcji „National Bank of Commerce", był także dyrektorem „Chemical Bank".

W „The Robber" Barons'a Matthew Josephson'a Josephson pisze nam, że Morgan zdominował „New York Life", „Equitable Life" i „Mutual Life" do 1900 roku, który miał miliard dolarów aktywów i miał pięćdziesiąt milionów dolarów rocznie do zainwestowania. Pisze: *„W tej kampanii tajnych sojuszy on (*Morgan*) przejął bezpośrednią kontrolę nad „National Bank of Commerce", a następnie został współwłaścicielem „First National Bank", sprzymierzając się z bardzo silnym i konserwatywnym finansistą, Georgem F. Bakerem, który kierował nim, a następnie za pomocą akcjonariatu i powiązanych dyrekcji połączył się z pierwszymi nazwanymi bankami, innymi wiodącymi bankami, Hanowerem, Liberty i Chase."* [60]

[60] Matthew Josephson, The Robber Barons, s. 409

Mary W. Harriman, wdowa po E.H. Harriman'ie była również właścicielem 5000 akcji „National Bank of Commerce" w 1914 r. E.H. Imperium kolejowe Harriman'a było w całości finansowane przez Jacoba Schiffa z „Kuhn, Loeb Company". Levi P. Morton był również właścicielem 1500 akcji „National Bank of Commerce" w 1914 roku. Był dwudziestym drugim wiceprezydentem Stanów Zjednoczonych, byłym ambasadorem USA we Francji i prezesem „LP Morton Company", Nowy Jork, „Morton-Rose and Company" i „Morton Chaplin" z Londynu. Był dyrektorem „Equitable Life Insurance Company", „Home Insurance Company", „Guaranty Trust" i „Newport Trust".

Zdumiewający pomysł, że System Rezerwy Federalnej Stanów Zjednoczonych jest faktycznie obsługiwany z Londynu, zostanie prawdopodobnie odrzucony przez większość Amerykanów, gdy sie dowiedzą o tym fakcie po raz pierwszy.

Minsky zasłynął jednak ze swojej teorii „dominującej ramy". Twierdzi, że w każdej konkretnej sytuacji istnieje „rama dominująca", z którą wszystko w tej sytuacji jest powiązane i przez którą można to zinterpretować. „Dominującą ramą" w decyzjach dotyczących polityki pieniężnej Systemu Rezerwy Federalnej jest to, że decyzje te są podejmowane przez tych, którzy mogą na nich najwięcej skorzystać. Na pierwszy rzut oka wydaje się, że są to główni akcjonariusze Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku.
Jednak widzieliśmy, że wszyscy ci akcjonariusze mają „London Connection". „London Connection" staje się bardziej oczywiste jako dominująca siła, gdy w „The Capital City"[61] dowiadujemy się, że tylko siedemnaście firm może działać jako bankierzy handlowi w City of London, angielskiej dzielnicy finansowej. Wszystkie muszą być zatwierdzone przez Bank Anglii.

[61] McRae i Cairncross, Capital City, Eyre Methuen, Londyn, 1963

W rzeczywistości większość prezesów Banku Anglii wywodzi się z partnerów tych siedemnastu firm. Clarke umieszcza siedemnaście w kolejności ich kapitalizacji. Numer 2 to „Schroder Bank", numer 6 to „Morgan Grenfell", londyński oddział House of Morgan i właściwie jego dominujący oddział. „Lazard Brothers" to numer 8. „NM Rothschild" to numer 9. „Brown Shipley Company", londyński oddział „Brown Brothers Harriman", to numer 14.
Tych pięć firm zajmujących się bankowością handlową w Londynie faktycznie kontroluje nowojorskie banki, które posiadają pakiet kontrolny w Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku.

Kontrola nad decyzjami Systemu Rezerwy Federalnej opiera się również na innej wyjątkowej sytuacji. Każdego dnia przedstawiciele czterech innych londyńskich firm bankowych spotykają się w biurach „N.M. Rothschild Company" w Londynie, aby ustalić cenę złota na dany dzień. Pozostali czterej bankierzy pochodzą z „Samuel Montagu Company", która zajmuje piąte miejsce na liście siedemnastu londyńskich firm bankowych, „Sharps Pixley", „Johnson Matheson" oraz „Mocatta & Goldsmid".

Pomimo ogromnej fali papierowej piramidy waluty i banknotów, która teraz zalewa świat, w pewnym momencie każde przedłużenie kredytu musi powrócić, aby opierzeć się, choćby w najmniejszym stopniu, na jakimś depozycie złota w jakimś banku gdzieś na świecie. Z tego powodu londyńscy bankierzy handlowi, mając możliwość codziennego ustalania ceny złota, stają się ostatecznymi

arbitrami ilości pieniądza i ceny pieniądza w tych krajach, które muszą ugiąć się pod ich władzą.

Nie najmniej ważnym z nich są Stany Zjednoczone. Żaden urzędnik Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku ani Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej nie może przejąć władzy nad światowymi pieniędzmi, które są w posiadaniu tych londyńskich bankierów kupieckich. Wielka Brytania, tracąc władzę polityczną i militarną, sprawuje dziś największą władzę finansową. Z tego powodu Londyn jest obecnie centrum finansowym świata.

Rozdział 7
Związek z Hitlerem

J. Henry Schroder Banking Company jest wymieniony jako numer 2 pod względem kapitalizacji w Capital City[62] na liście siedemnastu bankierów kupieckich, którzy tworzą wyłączny „Komitet Akceptujących Domów" w Londynie. Chociaż jest prawie nieznany w Stanach Zjednoczonych, odegrał dużą rolę w naszej historii. Podobnie jak inne na tej liście, musiał najpierw zostać zatwierdzony przez Bank Anglii. Podobnie jak rodzina Warburgów, von Schroder'owie rozpoczęli działalność bankową w Hamburgu w Niemczech. Na przełomie wieków, w 1900 roku, baron Bruno von Schroder założył londyński oddział firmy. Wkrótce dołączył do niego Frank Cyril Tiarks, w 1902 roku. Tiarks poślubił Emmę Franziska z Hamburga i był dyrektorem Banku Anglii od 1912 do 1945 roku.

Podczas I wojny światowej ważną rolę za kulisami odegrała firma bankowa J. Henry Schroder. Żaden historyk nie ma rozsądnego wyjaśnienia, jak rozpoczęła się I wojna światowa. Arcyksiążę Ferdynand został zamordowany w Sarajewie przez Gavrila Princepsa, Austria zażądała od Serbii przeprosin, i Serbia wysłała list z przeprosinami.

Mimo to Austria wypowiedziała wojnę, a wkrótce do walki przyłączyły się inne narody Europy. Gdy wybuchła wojna, okazało się, że nie jest łatwo ją utrzymać. Główny problem polegał na tym, że w Niemczech rozpaczliwie brakowało żywności i węgla, a bez Niemiec wojna nie mogłaby trwać dalej. John Hamill w Dziwnej karierze pana Hoovera[63] wyjaśnia, jak rozwiązano problem.*

[62] McRae i Cairncross, Capital City, Eyre Methuen, Londyn, 1963

[63] John Hamill, Dziwna kariera pana Hoovera, William Faro, Nowy Jork, 1931

* Kopie książki Hamilla były systematycznie lokalizowane i niszczone przez agentów rządowych, ponieważ został opublikowany w przeddzień kampanii wyborczej prezydenta Hoovera.

Cytuje on z „Nordeutsche Allgemeine Zeitung" z 4 marca 1915 r.: „*Sprawiedliwość domaga się jednak, aby rozgłos nadano przeważającej roli, jaką w rozwiązaniu tego problemu odegrały władze niemieckie w Belgii. ze względu na ich ciągłe relacje z American Relief Committee, kwestia zaopatrzenia została rozwiązana*".
Hamill podkreśla: „*Po to został zorganizowany Belgijski Komitet Pomocy – aby utrzymać dostawy żywności dla Niemc"*. Belgijska Komisja Pomocy została zorganizowana przez Emile Francqui, dyrektora dużego belgijskiego banku „Societe Generale" i promotora londyńskiego górnictwa, Amerykanina Herberta Hoovera, który był powiązany z Francqui w wielu skandalach, które stały się słynnymi sprawami sądowymi. Zwłaszcza skandal „Kaiping Coal Company" w Chinach, wywołując Rebelię Bokserów, której celem było wydalenie z Chin wszystkich zagranicznych biznesmenów.
Hoover nie mógł handlować na Londyńskiej Giełdzie Papierów Wartościowych z powodu jednego wyroku przeciwko niemu, a jego współpracownik Stanley Rowe został skazany na dziesięć lat w więzieniu. Na tym tle Hoover był uważany za „idealny" wybór do kariery w pracy humanitarnej. Chociaż jego nazwisko jest nieznane w Stanach Zjednoczonych, Emile Francqui był duchem przewodnim stojącym za dojściem Herberta Hoovera do fortuny.

Hamill (na stronie 156) identyfikuje Francqui jako dyrektora wielu okrucieństw popełnionych na tubylcach w Kongu. *„Za każdy nabój, który wydali, musieli przynieść rękę mężczyzny"*. Przerażająca historia Francqui'ego mogła być źródłem oskarżenia później wysuniętego przeciwko niemieckim żołnierzom w Belgii, że odrąbywali ręce kobietom i dzieciom, co okazało się bezpodstawne.

Hamill mówi również, że Francqui „oszukał Amerykanów w sprawie koncesji kolejowej „Hankow-Canton" w Chinach w 1901 roku, a jednocześnie „zatrzymał się" na wypadek, gdyby Hoover potrzebował dalszej pomocy w „zajęciu" kopalni węgla Kaiping.
To jest ten „humanista", który był jedynym odpowiedzialnym za dystrybucję podczas wojny światowej belgijskiej „pomocy", dla której Hoover robił zakupy i wysyłkę. Francqui był dyrektorem wraz z Hooverem w chińskiej spółce inżynieryjno-górniczej (kopalnie Kaiping), przez którą Hoover przetransportował 200 000 chińskich robotników niewolniczych do Konga do pracy w kopalniach miedzi Francqui'a. Hamill mówi na stronie 311, że „*Francqui otworzył biura Belgijskiej Relief w jego banku, Societe Generale,* jako przedstawicielstwo jednoosobowe, z zezwoleniem od niemieckiego gubernatora generalnego von der Goltza z dnia 16 października 1914 r."

„New York Herald Tribune" z 18 lutego 1930, cytowany przez kongresmana Louisa McFaddena w Izbie Parlamentu 26 lutego 1930, powiedział: *„Jednym z*

dwóch belgijskich dyrektorów Banku Rozrachunków Międzynarodowych będzie Emile Francqui z Societe Generale, członek obu komitetów Planu Younga i Dawesa. Rada dyrektorów międzynarodowego banku nie będzie miała bardziej barwnego charakteru niż Emile Francqui, były minister finansów, weteran Konga i Chin… jest oceniany jako najbogatszy człowiek w Belgii i wśród dwunastu najbogatszych ludzi w Europie".

Pomimo jego znaczenia, „The New York Times Index" wymienia Francqui'ego tylko kilka razy w ciągu dwóch dekad przed jego śmiercią. 3 października 1931 „The New York Times" zacytował „Le Peuple" z Brukseli, że Francqui odwiedzi Stany Zjednoczone. *„Jako przyjaciel prezydenta Hoovera, monsieur Francqui złoży wizytę prezydentowi".* 30 października 1931 r. „The New York Times" doniósł o tej wizycie z nagłówkiem: *„Rozmowa Hoover'a i Francqui'ego była nieoficjalna".* *„Stwierdzono, że pan Francqui spędził wtorkowy wieczór jako osobisty gość prezydenta i że rozmawiali o światowych problemach finansowych w ogóle, ściśle nieoficjalnie. Pan Francqui był współpracownikiem prezydenta Hoovera podczas jego posługi w Belgii w czasie wojny. Ich wizyta nie miała oficjalnego znaczenia. Pan Francqui jest obywatelem prywatnym i nie jest zaangażowany w żadną oficjalną misję".*

Nie ma żadnych wzmianek o stowarzyszeniach biznesowych Hoover-Francqui, które były przedmiotem ogromnych procesów sądowych w Londynie.

Wizyta Francqui'ego prawdopodobnie dotyczyła Moratorium Hoover'a na niemieckie długi wojenne, które oszołomiły świat finansowy. 15 grudnia 1931 r. przewodniczący McFadden poinformował Izbę o depeszy z Księgi Publicznej Filadelfii z 24 października 1931 r.: *„NIEMIECY UJAWNIAJĄ TAJEMNICĘ HOOVERA.*
Amerykański prezydent prowadził poufne negocjacje z rządem niemieckim w sprawie rocznego urlopu od zadłużenia już w grudniu 1930 r."

McFadden kontynuował: *„W związku z ogłoszeniem Hoovera było wiele miesięcy pospiesznych i potajemnych przygotowań zarówno w Niemczech, jak i w biurach niemieckich bankierów na Wall Street.*
Niemcy, jak gąbka, musiały być nasycone amerykańskimi pieniędzmi. Sam Hoover musiał zostać wybrany, ponieważ plan ten rozpoczął się, zanim został prezydentem.
Gdyby niemieccy międzynarodowi bankierzy z Wall Street – czyli Kuhn Loeb Company, J. & W. Seligman, Paul Warburg, J. Henry Schroder – i ich satelity nie mieli tej pracy czekającej na wykonanie, Herbert Hoover nigdy by nie został wybrany na prezydenta Stanów Zjednoczonych. Wybór pana Hoovera na prezydenta nastąpił dzięki wpływom braci Warburg, dyrektorów wielkiego

banku firmy „Kuhn Loeb", którzy ponieśli koszty jego wyboru. W zamian za tę współpracę Hoover obiecał nałożyć moratorium na niemieckie długi.
Hoover starał się zwolnić pożyczkę Kreugera dla Niemiec w wysokości 125 milionów dolarów z działania Moratorium Hoovera. Charakter oszustwa Kreugera był tu znany w styczniu, kiedy odwiedził swojego przyjaciela, pana Hoovera, w Białym Domu".

Hoover nie tylko zabawiał Francqui'ego w Białym Domu, ale także Ivara Kreugera, najsłynniejszego oszusta XX wieku. Kiedy Francqui zmarł 13 listopada 1935 r., „The New York Times" upamiętnił go jako „miedzianego króla Konga". . . Francqui, który w zeszłym roku zdobył władzę dyktatorską nad belgą (ówczesna waluta Belgii[JKR]), utrzymywał ją w standardzie złota podczas wielkiego kryzysu.
W 1891 poprowadził wyprawę do Konga i zdobył ją dla króla Leopolda. Człowiek o wielkim bogactwie, zaliczany do dwunastu najbogatszych ludzi w Europie, zapewnił sobie ogromne złoża miedzi. Był ministrem stanu w 1926 i ministrem finansów w 1934. Dumą było to, że nigdy nie przyjął ani centa wynagrodzenia za swoje zasługi dla rządu.
Będąc konsulem generalnym w Szanghaju, uzyskał cenne koncesje, w szczególności kopalnie węgla „Kaiping" i koncesję kolejową dla kolei „Tientsin". Był gubernatorem „Societe Generale de Belgique", „Lloyd Royal Belge" i regentem „La Banque Nationale de Belgique". „The Times" nie wspomina o partnerstwie handlowym Francqui'ego z Hooverem. Podobnie jak Francqui, Hoover również odmówił wynagrodzenia za „usługi rządowe" i jako Sekretarz handlu i jako prezydent Stanów Zjednoczonych zwrócił swoją pensję rządowi.
13 grudnia 1932 r. przewodniczący McFadden przedstawił rezolucję o oskarżeniu prezydenta Hoovera o poważne przestępstwa i wykroczenia, która obejmuje wiele stron, w tym naruszenie umów, bezprawne marnowanie zasobów finansowych Stanów Zjednoczonych oraz wyznaczenie Eugene'a Meyera na stanowisko w Zarządzie Rezerwy Federalnej. Rezolucja została zgłoszona i nigdy nie została podjęta przez Izbę. Krytykując Moratorium Hoovera na niemieckie długi wojenne, McFadden odniósł się do „niemieckich" zwolenników Hoovera. Chociaż wszyscy zleceniodawcy „The London Connection" pochodzili z Niemiec, większość z nich będąc we Frankfurcie, w czasie, gdy sponsorowali kandydaturę Hoovera na prezydenta Stanów Zjednoczonych, działali z Londynu, tak jak zrobił to sam Hoover w większości przypadków. swojej kariery.

Ponadto Moratorium Hoovera nie miało na celu „pomocy" Niemcom, ponieważ Hoover nigdy nie był „proniemiecki". Moratorium na niemieckie długi wojenne było konieczne, aby Niemcy miały fundusze na dozbrojenie. W 1931 prawdziwie przyszłościowi dyplomaci oczekiwali II wojny światowej, a bez

„agresora" nie może być wojny. Hoover przeprowadził także szereg promocji górniczych w różnych częściach świata jako tajny agent Rotszyld'ów i został nagrodzony kierowaniem jednym z głównych przedsiębiorstw Rotszyldów, kopalniami Rio Tinto w Hiszpanii i Boliwii.

Francqui i Hoover rzucili się na pozornie niewykonalne zadanie zaopatrywania Niemiec w czasie I wojny światowej. Ich sukces odnotowano w „Nordeutsche Allgemeine Zeitung" z 13 marca 1915 r., w którym odnotowano, że duże ilości żywności docierały teraz z Belgii koleją. „Rocznik Legislacji, Administracji i Ekonomii Politycznej" Schmollera za rok 1916 pokazuje, że miliard funtów mięsa, półtora miliarda funtów ziemniaków, półtora miliarda funtów chleba i sto dwadzieścia jeden milionów funtów masła zostało wysłane z Belgii do Niemiec w tym roku.

Patriotyczna Brytyjka, która przez kilka lat obsługiwała mały szpital w Belgii, Edith Cavell, napisała do „Nursing Mirror" w Londynie 15 kwietnia 1915 r., skarżąc się, że dostawy „Belgian Relief" są wysyłane do Niemiec, aby nakarmić niemiecką armię. Niemcy uznali pannę Cavell za bez znaczenia i nie zwracali na nią uwagi, ale brytyjski wywiad w Londynie był zbulwersowany odkryciem panny Cavell i zażądał aresztowania jej przez Niemców jako szpiega. Sir William Wiseman, szef brytyjskiego wywiadu i partner firmy „Kuhn Loeb", obawiał się, że stawką jest kontynuowanie wojny, i potajemnie powiadomił Niemców, że panna Cavell musi zostać stracona. Niemcy niechętnie ją aresztowali i oskarżyli o pomoc jeńcom w ucieczce. Standardową karą za to przestępstwo było trzy miesiące więzienia, ale Niemcy ugięli się przed żądaniami sir Williama Wisemana i zastrzelili Edith Cavell, tworząc w ten sposób jedną z głównych męczenników pierwszej wojny światowej.

Po usunięciu Edith Cavell z drogi akcja „Belgian Relief" była kontynuowana, chociaż w 1916 roku niemieccy emisariusze ponownie zwrócili się do londyńskich urzędników z informacją, że nie wierzą, że Niemcy mogą kontynuować operacje wojskowe, nie tylko z powodu braku żywności, ale także z powodu problemów finansowych. Wysłano kolejną „pomoc w nagłych wypadkach", a Niemcy kontynuowały wojnę do listopada 1918 roku. Dwóch głównych asystentów Hoovera to były pracownik transportu drewna z Zachodniego Wybrzeża, Prentiss Gray i Julius H. Barnes, sprzedawca zboża z Duluth. Obaj mężczyźni zostali po wojnie wspólnikami w „J. Henry Schroder Banking Corporation" w Nowym Jorku i zgromadzili duże fortuny, głównie w zbożu i cukrze.

Wraz z przystąpieniem Stanów Zjednoczonych do wojny Barnes i Gray otrzymali ważne stanowiska w nowo utworzonej amerykańskiej Agencji ds. Żywności, która również podlegała kierownictwu Herberta Hoovera.

Barnes został prezesem „Grain Corporation" w „U.S. Food Administration" od 1917 do 1918, a Gray był szefem „Marine Transportation". Inny partner „J. Henry Schroder", GA Zabriskie, został mianowany szefem „U.S. Sugar Equalization Board."

W ten sposób „londyńskie połączenie" kontrolowało całą żywność w Stanach Zjednoczonych poprzez swoich zbożowych i cukrowych „carów" podczas pierwszej wojny światowej. Pomimo wielu skarg dotyczących korupcji i skandalu w amerykańskiej „Agencji ds. Żywności", nikt nigdy nie został postawiony w stan oskarżenia. Po wojnie wspólnicy „J.Henry Schroder Company" odkryli, że teraz są właścicielami większości kubańskiego przemysłu cukrowniczego. Jeden z partnerów, M.E. Rionda, był prezesem „Cuba Cane Corporation" i dyrektorem „Manati Sugar Company", „American British and Continental Corporation" oraz innych firm. Baron Bruno von Schroder, starszy partner firmy, był dyrektorem „North British and Mercantile Insurance Company". Jego ojciec, baron Rudolph von Schroder z Hamburga, był dyrektorem „Sao Paulo Coffee Ltd.", jednej z największych brazylijskich firm kawowych, z „F.C. Tiarks", także firmy Schroder.*

---

* The New York Times zanotował 11 października 1923 r.: „Frank C. Tiarks, gubernator Banku Anglii, spędzi tu dwa tygodnie, aby otworzyć filię domu bankowego J. Henry'ego Schrodera z Londynu".

Po wojnie Zabriskie, który był cukrowym „carem" w Stanach Zjednoczonych, przewodnicząc „U.S. Sugar Equalization Board", został prezesem kilku największych korporacji piekarniczych w Stanach Zjednoczonych: „Empire Biscuit", „Southern Baking Corporation", „Columbia Baking" i inne firmy. Na swojego głównego asystenta w amerykańskiej „Agencji ds. Żywności" Hoover wybrał Lewisa Lichtenstein'a Strauss'a, który wkrótce miał zostać partnerem w firmie „Kuhn Loeb", poślubiając córkę Jerome'a Hanauer'a z Kuhn Loeb.

Przez całą swoją wybitną służbę humanitarną w Belgijskiej Komisji Pomocy, „U.S. Food Administration", a po wojnie w „American Relief Administration", najbliższym współpracownikiem Hoovera był niejaki Edgar Rickard, urodzony w Pontgibaud we Francji. W „Who's Who" stwierdza się, że był „asystentem administracyjnym Herberta Hoovera z czasów wojny światowej we wszystkich organizacjach wojennych i powojennych, w tym w „Komisji Pomocy" w Belgii. W latach 1914-1924 służył również w amerykańskiej administracji ds. żywności". Pozostał jednym z najbliższych przyjaciół Hoovera i zwykle Rickard'owie i Hoover'owie spędzali razem wakacje.

Po tym, jak Hoover został sekretarzem handlu za Coolidge'a, Hamill pisze, że Hoover przyznał swojemu przyjacielowi patenty Hazeltine Radio, które płaciły mu milion dolarów rocznie tantiem. W 1928 roku „London Connection" zdecydowało, aby Herbert Hoover kandydował na prezydenta Stanów

Zjednoczonych. Był tylko jeden problem; chociaż Herbert Hoover urodził się w Stanach Zjednoczonych, a zatem zgodnie z Konstytucją kwalifikował się do objęcia urzędu prezydenta, nigdy nie miał ani adresu służbowego, ani domowego w Stanach Zjednoczonych, ponieważ wyjechał za granicę tuż po ukończenie college'u w Stanford. W rezultacie podczas kampanii prezydenckiej Herbert Hoover wymienił jako swój amerykański adres Suite 2000, 42 Broadway, Nowy Jork, gdzie mieściło się biuro Edgara Rickarda. Suite 2000 był również udostępniany przez potentata zbożowego i partnera „J. Henry Schroder Banking Corporation", Juliusa H. Barnesa.

Po tym, jak Herbert Hoover został wybrany na prezydenta Stanów Zjednoczonych, nalegał na mianowanie jednego z dawnych londyńskich współpracowników, Eugene'a Meyera, na gubernatora Zarządu Rezerwy Federalnej. Ojciec Meyera był jednym z partnerów „Lazard Freres" z Paryża i „Lazard Brothers" z Londynu. Meyer wraz z Baruchem byli jednym z najpotężniejszych ludzi w Stanach Zjednoczonych podczas I wojny światowej, członkiem słynnego triumwiratu, który sprawował niezrównaną władzę; Meyer jako prezes War Finance Corporation, Bernard Baruch jako prezes zarządu War Industries i Paul Warburg jako gubernator Systemu Rezerwy Federalnej.

Długoletni krytyk Eugene'a Meyera, przewodniczący Komisji Bankowej i Walutowej Izby Reprezentantów Louis McFadden, został cytowany w „The New York Times" 17 grudnia 1930 r., gdy wygłosił przemówienie na forum Izby, atakując mianowanie Meyera przez Hoovera i oskarżając, że „reprezentuje interesy Rotszyld'ów i jest ogniwem łączącym rząd francuski z JP Morganem.
18 grudnia The Times poinformował, że „*Herbert Hoover jest głęboko zaniepokojony*" i że przemówienie McFaddena było „*niefortunnym wydarzeniem*". 20 grudnia The Times skomentował na stronie redakcyjnej pod nagłówkiem „McFadden Again": „Przemówienie powinno zapewnić ratyfikację przez Senat pana Meyera jako szefa Rezerwy Federalnej. Przemówienie było niespójne, tak jak przemówienia McFadden'a zwykle są".

Jak przewidział The Times, Meyer został pozytywnie zatwierdzony przez Senat. Niezadowolony z posiadania przyjaciela w Białym Domu, „J. Henry Schroder Corporation" wkrótce rozpoczął dalsze międzynarodowe przygody, nie mniejsze niż plan rozpoczęcia II wojny światowej. Miało to nastąpić poprzez zapewnienie w kluczowym momencie finansowania przejęcia władzy przez Adolfa Hitlera w Niemczech. Chociaż wielu magnatów otrzymało kredyt na finansowanie Hitlera, w tym Fritz Thyssen, Henry Ford i JP Morgan, oni, podobnie jak inni, przekazali miliony dolarów na jego kampanie polityczne w latach dwudziestych, podobnie jak to zrobili dla innych, którzy również mieli szansę na wygraną, ale którzy zniknęli i nigdy więcej o nich nie słyszano.

W grudniu 1932 dla wielu obserwatorów niemieckiej sceny wydawało się nieuniknione, że Hitler był również gotowy na „zjazd saneczkowy" w zapomnienie. Pomimo tego, że dobrze sobie radził w kampaniach narodowych, wydał wszystkie pieniądze ze swoich zwykłych źródeł i teraz miał do czynienia z dużymi długami.
W swojej książce „Agresja" Otto Lehmann-Russbeldt mówi nam, że „Hitler został zaproszony na spotkanie w „Schroder Bank" w Berlinie w dniu 4 stycznia 1933r. Czołowi przemysłowcy i bankierzy niemieccy poinformowali Hitlera o jego trudnościach finansowych i umożliwili mu spłatę ogromnego długu, jaki zaciągnął w związku z utrzymaniem jego prywatnej armii. W zamian obiecał złamać władzę związków zawodowych. 2 maja 1933 r. spełnił swoją obietnicę"[64].

[64] Otto Lehmann-Russbeldt, Aggression, Hutchinson & Co., Ltd., London,1934, s. 44

Obecny na zebraniu 4 stycznia 1933 r. byli bracia Dulles, John Foster Dulles i Allen W. Dulles z nowojorskiej kancelarii prawnej Sullivan and Cromwell, która reprezentowała „Schroder Bank". Bracia Dulles często pojawiali się na ważnych zebraniach. Reprezentowali Stany Zjednoczone na konferencji pokojowej w Paryżu (1919r.); John Foster Dulles wszedł do zespołu jako sekretarz stanu Eisenhowera, podczas gdy Allen Dulles przez wiele lat kierował Centralną Agencją Wywiadowczą. Ich apologeci rzadko próbowali bronić pojawienia się braci Dulles na spotkaniu, na którym Hitler został kanclerzem Niemiec, woląc udawać, że to się nigdy nie wydarzyło. Pewien biograf Leonard Mosley tłumaczy Dulles'ów, kiedy stwierdza:
„Obaj bracia spędzili dużo czasu w Niemczech, gdzie Sullivan i Cromwell przejawiali dużą aktywność na początku lat trzydziestych, reprezentując kilka rządów prowincji, niektóre duże kombinaty przemysłowe, kilka dużych amerykańskich firm z interesami w Rzeszy i kilku bogatych osób"[65]

Allen Dulles został później dyrektorem firmy „J. Henry Schroder". Ani on, ani J. Henry Schroder nie byli podejrzani o bycie pronazistowskim lub prohitlerowskim; nieuniknionym faktem było to, że gdyby Hitler nie został kanclerzem Niemiec, istniało małe prawdopodobieństwo wybuchu II wojny światowej, wojny, która podwoiła ich zyski.*

[65] Leonard Mosley, Dulles, Dial Publishing Co., Nowy Jork 1978, s. 88
* Ezra Pound, w audycji z 18 kwietnia 1943 r. w Radiu Rzym stwierdził: „…i ludzie w Ameryce, niezadowoleni z tej wojny, już dążą do następnej. Nadszedł czas na sprzeciw".

W Wielkiej Encyklopedii Radzieckiej czytamy: „*Dom bankowy Schroder Bros. (bankier Hitlera) został założony w 1846 r., a jej partnerami są dziś baronowie von Schroeder, związani z oddziałami w Stanach Zjednoczonych i Anglii*".[66]**

[66] The Great Soviet Encyclopaedia, Macmillan, Londyn 1973, t. 2, s. 620
** The New York Times odnotował 11 października 1944 r.: „Senator Claude Pepper skrytykował Johna Fostera Dullesa, doradcę ds. stosunków zagranicznych gubernatora Deweya, za jego powiązania z firmą prawniczą Sullivan i Cromwell oraz pomoc finansową Hitlerowi w 1933 roku. Pepper opisał 4 stycznia 1933 r. spotkanie Franza von Papena i Hitlera w domu barona Schrodera w Kolonii i od tego czasu naziści mogli kontynuować marsz do władzy".
[66] The Great Soviet Encyclopaedia, Macmillan, London, 1973, v.2, s. 620

Redaktor finansowy „The Daily Herald" z Londynu napisał 30 września 1933 r. „Decyzja pana Normana o udzieleniu nazistom wsparcia Banku (Anglii)." John Hargrave w jego biografii o Normanie Montagu, mówi: „Jest całkiem pewne, że Norman zrobił wszystko, co mógł, aby pomóc hitleryzmowi zdobyć i utrzymać polityczną władzę, działając na płaszczyźnie finansowej ze swojej twierdzy na Threadneedle Street." [tj. Bank of England.-wyd.]

Baron Wilhelm de Ropp, dziennikarz, którego najbliższym przyjacielem był major F.W. Winterbotham, szef wywiadu lotniczego brytyjskiej tajnej służby, sprowadził nazistowskiego filozofa Alfreda Rosenberga do Londynu i przedstawił go Lordowi Hailshamowi, sekretarzowi wojny, Geoffrey'owi Dawson'owi, redaktorowi „The Times" i Normanowi, gubernatorowi Banku Anglii. Po rozmowie z Normanem Rosenberg spotkał się z przedstawicielem „Schroder Bank of London". Dyrektor zarządzający „Schroder Bank", F.C. Tiarks był także dyrektorem Banku Anglii. Hargrave mówi (s. 217): *„Na początku 1934 roku wybrana grupa finansistów City (of London) zebrała się w pokoju Normana ze ścianami bez okien, Sir Robert Kindersley, partner „Lazard Brothers", Charles Hambro, F.C. Tiarks, Sir Josiah Stamp, (również dyrektor Banku Anglii). Gubernator Norman mówił o sytuacji politycznej w Europie. Utworzyło się nowe mocarstwo, wielka „siła stabilizująca", mianowicie nazistowskie Niemcy.*

Norman radził swoim współpracownikom, aby włączyli Hitlera do swoich planów finansowania w Europie. Nie było opozycji". W „*Wall Street and the Rise of Hitler" - Antony C. Sutton pisze: „Nazistowski baron Kurt von Schroeder działał jako kanał dla pieniędzy z ITT kierowanych do organizacji SS Heinricha Himmlera w 1944 roku, kiedy toczyła się II wojna światowa, a Stany Zjednoczone były w wojnie z Niemcami"*.[67]
Kurt von Schroeder, urodzony w 1889 r., był wspólnikiem w Kolonii „Bankhaus, JH Stein & Co"., który powstał w 1788 r. Po dojściu nazistów do władzy w 1933 r. Schroeder został mianowany przedstawicielem Niemiec w „Banku Rozrachunków Międzynarodowych"(BIS). Komitet Kilgore'a w 1940 r. stwierdził, że wpływy Schroedera w administracji Hitlera były tak duże, że mianował Pierre'a Lavala szefem francuskiego rządu podczas okupacji hitlerowskiej. Komitet Kilgore wymienił kilkanaście ważnych tytułów, które Kurt von Schroeder posiadał w latach 40., w tym prezesa „Deutsche

Reichsbahn", „Rady Gospodarczej Rzeszy", starszego przywódcy grupy SS, urzędu pocztowego Rady Rzeszy, „Deutsche Reichsbank" i innych wiodących banków i instytucji przemysłowych grupy. Schroeder zasiadał w zarządach wszystkich spółek zależnych International Telephone and Telegraph w Niemczech.
W 1938 roku londyński Schroder Bank został niemieckim agentem finansowym w Wielkiej Brytanii. Nowojorski oddział Schrodera został połączony w 1936 z Rockefellerami, jako „Schroder, Rockefeller, Inc." przy 48 Wall Street. Carlton P. Fuller z Schroder był prezesem tej firmy, a Avery Rockefeller był wiceprezesem. Przez lata był zakulisowym partnerem J. Henry'ego Schrodera i założył firmę budowlaną Bechtel Corporation, której pracownicy (na urlopie) odgrywają obecnie wiodącą rolę w administracji Reagana, jako sekretarz obrony i sekretarz stanu.

Ladislas Farago w „Grze lisów"[68] donosił, że baron William de Ropp, podwójny agent, spenetrował najwyższe szczeble w czasach przed II wojną światową, a Hitler polegał na de Ropp'ie jako swoim zaufanym doradcy do spraw brytyjskich. To rada de Ropp'a, dzięki której Hitler odmówił inwazji na Anglię. Victor Perlo pisze w „The Empire of High Finance": *„Rząd Hitlera uczynił londyński Schroder Bank swoim agentem finansowym w Wielkiej Brytanii i Ameryce. Osobiste konto bankowe Hitlera było w „J.M. Stein Bankhaus", niemieckiej filii „Schroder Bank".*
Brytyjska firma „J. Henry Schroder Company" była członkiem Anglo-Niemieckiego Bractwa z dwoma innymi partnerami oraz członkostwem korporacyjnym"[69].

[67] Antony C. Sutton, WALL STREET AND THE RISE OF HITLER, 76 Press, Seal Beach, California, 1976, s. 79
[68] Ladislas Farago, The Game of the Foxes, 1973
[69] Victor Perlo, The Empire of High Finance, International Publishers, 1957,p. 177

Historia idzie znacznie dalej niż podejrzewa Perlo. „J. Henry Schroder" BYŁ Anglo-Niemieckim Bractwem, angielskim odpowiednikiem ruchu „America First", a także przyciągającym patriotów, którzy nie chcieli widzieć swojego narodu zaangażowanego w niepotrzebną wojnę z Niemcami. W latach trzydziestych, aż do wybuchu II wojny światowej, Schroderowie przelewali pieniądze na „Anglo-German Fellowship", w wyniku czego Hitler był przekonany, że ma w Anglii dużą proniemiecką piątą kolumnę złożoną z wielu prominentnych polityków i finansistów.

Dwiema rozbieżnymi grupami politycznymi w Anglii w latach 30. były Partia Wojenna, kierowana przez Winstona Churchilla, który wściekle domagał się, aby Anglia wyruszyła na wojnę z Niemcami, oraz Partia Ustępstw, kierowana

przez Neville'a Chamberlaina. Po Monachium Hitler uważał, że grupa Chamberlaina jest dominującą partią w Anglii, a Churchill pomniejszym podżegaczem motłochu. Z powodu swoich własnych sponsorów finansowych, Schroder'ów, sponsorujacych Partię Ustępstw, Hitler wierzył, że nie będzie wojny. Nie podejrzewał, że zwolennicy Partii Ułagodzenia, teraz, kiedy Chamberlain spełnił swój cel w zwodzeniu Hitlera, odrzucą Chamberlaina i uczynią Churchilla premierem.

To nie tylko Chamberlain, ale i Hitler wyjechał z Monachium wierząc, że będzie to „Pokój w naszych czasach". Sukces Schroder'ów w oszukaniu Hitlera w takim przekonaniu wyjaśnia kilka z najbardziej zagadkowych kwestii II wojny światowej.

Dlaczego Hitler pozwolił armii brytyjskiej opuścić Dunkierkę i wrócić do domu, skoro mógł ich zgładzić? Wbrew gorączkowym radom swoich generałów, którzy chcieli dokonać zniszczenia armii angielskiej, Hitler powstrzymał się, ponieważ nie chciał zrazić swoich rzekomo licznych zwolenników w Anglii. Z tego samego powodu odmówił najazdu na Anglię w okresie, gdy miał przewagę militarną, wierząc, że nie będzie to konieczne, ponieważ grupa Anglo-Niemieckiego Bractwa była gotowa zawrzeć z nim pokój.

Ucieczka Rudolfa Hessa do Anglii była próbą potwierdzenia, że grupa Schroder'a jest gotowa do zawarcia pokoju i stworzenia wspólnej więzi przeciwko Sowietom. Rudolf Hess do dziś siedzi w więzieniu, wiele lat po wojnie, ponieważ gdyby został zwolniony, zeznałby, że wyjechał do Anglii, aby skontaktować się z członkami Anglo-German Fellowship, czyli z grupą Schroder'a, w sprawie zakończenia wojna.*

---

* Poniższe relacje pochodzą z The New York Times: 21 października 1945 r.,

1 listopada 1945 roku, „Kwatera Główna Armii Brytyjskiej: *Baron Kurt von Schroder, 55-letni bankier i przyjaciel Heinricha Himmlera, jest przetrzymywany w Dusseldorfie w oczekiwaniu na decyzję w sprawie oskarżenia go jako zbrodniarza wojennego*", podało dziś oficjalne oświadczenie Rządu Wojskowego.

29 lutego 1948 r. „Towarzystwo Zapobiegania III Wojnie Światowej zażądało wczoraj natychmiastowego śledztwa w sprawie, dlaczego niemiecki nazistowski bankier Kurt von Schroder nie został osądzony jako zbrodniarz wojenny przez aliancki trybunał wojskowy. Schroder został skazany w listopadzie ubiegłego roku na trzy miesiące więzienia i grzywnę w wysokości 1500 marek niemieckich przez niemiecki sąd denazyfikacyjny w Bielefeld, w strefie brytyjskiej, C. Monteith Gilpin, sekretarz stowarzyszenia, powiedział, że należy zadać pytanie, dlaczego von Schroder'owi pozwolono uciec przed alianckim wymiarem sprawiedliwości i dlaczego nasi urzędnicy nie zażądali, aby von Schroder został osądzony przez aliancki trybunał wojskowy. *„Von Schroder jest tak samo winny jak Hitler czy Goering*".

Jeśli ktoś przypuszcza, że to cała przeszła historia, bez kontekstu do obecnej sceny politycznej, to przedstawiamy nazwisko Johna Lowery Simpsona z Sacramento w Kalifornii. Chociaż pojawia się po raz pierwszy w „Who's Who" in America z 1952 roku, pan Simpson twierdzi, że służył pod kierownictwem Herberta Hoovera w Komisji Pomocy w Belgii w latach 1915-1917; Amerykańska Agencja ds. Żywności, 1917-1918, American Relief Commission, 1919 oraz z P.N. Gray Company, Wiedeń, 1919-1921.

Gray był szefem transportu morskiego w amerykańskiej administracji ds. żywności, co umożliwiło mu założenie własnej firmy przewozowej po wojnie. Podobnie jak inni pomocnicy Hoovera, Simpson dołączył również do „J. Henry Schroder Banking Company" (osobistych bankierów Adolfa Hitlera) i „J. Henry Schroder Trust Company". Został również wspólnikiem firmy „Schroder-Rockefeller", kiedy to trust inwestycyjny wsparł firmę budowlaną, która stała się największą na świecie firmą „Bechtel Incorporated". Simpson był przewodniczącym komitetu finansowego „Bechtel Company", „Bechtel International" i „Canadian Bechtel". Simpson twierdzi, że był konsultantem interesów „Bechtel-McCone" w produkcji wojennej podczas II wojny światowej. Służył w Sojuszniczej Komisji Kontroli we Włoszech w latach 1943-44. Ożenił się z Margaret Mandell z rodziny kupieckiej, z której pochodził pułkownik Edward Mandell House, i poparł osobistość kalifornijską (Reagan), najpierw na gubernatora, a potem na prezydenta.

W rezultacie Simpson i „J. Henry Schroder Company" teraz mu służą, i również jako sekretarz obrony, były pracownik „Bechtel,a" - Caspar Weinberger. Sekretarzem stanu jest George Pratt Schultz, również pracownik „Bechtel'a", który okazuje się być spadkobiercą „Standard Oil", potwierdzając powiązania firmy Schroder-Rockefeller. Tak więc „konserwatywna" administracja Reagana ma sekretarza obrony z „Schroder Company", sekretarza stanu z „Schroder-Rockefeller" i wiceprezydenta, którego ojciec był starszym partnerem „Brown Brothers Harriman.

Teraz dowiadujemy się, że „Heritage Foundation" jest częścią sieci „Instytutu Tavistock", kierowanej przez brytyjski wywiad. Decyzje finansowe są nadal podejmowane w Banku Anglii, a kto jest szefem Banku Anglii? Sir Gordon Richardson, prezes „J. Henry Schroder Co". z Londynu i Nowego Jorku od 1962 do 1972, kiedy został gubernatorem Banku Anglii. „London Connection" nigdy nie znajdował się mocniej w siodle rządu Stanów Zjednoczonych. 3 lipca 1983r.

„The New York Times" ogłosił, że Gordon Richardson, gubernator Banku Anglii przez ostatnie dziesięć lat, został zastąpiony przez Roberta Leigh-Pembertona, prezesa „National Westminster Bank". Lista dyrektorów „National Westminster Bank" brzmi jak „Who's Who" brytyjskiej klasy rządzącej. Należą do nich przewodniczący, Lord Aldenham, który jest również przewodniczącym „Antony Gibbs & Son", bankierów kupieckich, jednej z siedemnastu uprzywilejowanych firm zarejestrowanych przez „Bank of England"; Sir Walter Barrie, przewodniczący „British Broadcasting System"(Brytyjskiego Systemu Nadawczego), F.E. Harmer, gubernator „London School of Economics", szkoły kształcącej międzynarodowych bankierów i prezes „New Zealand Shipping Company"; Sir E.C. Mieville, prywatny sekretarz króla Anglii 1937-45; markiz Salisbury, lord Cecil, lord Privy Seal (od średniowiecza Cecilowie byli uważani

za jedną z trzech rodzin rządzących w Anglii); Lord Leathers, baron Purfleet, minister transportu wojennego 1941-45, prezes grupy firm William Cory; Sir WH Coates i W.J. Worboys z „Imperial Chemical Industries" (angielski „DuPont"), hrabia Dudley, prezes „British Iron & Steel", Sir W. Benton Jones, prezes „United Steel" i wielu innych firm stalowych; Sir G.E. Schuster, „Bank Nowej Zelandii", Wschodnioindyjska Kompania Węglowa, A. d'A. Willis, Ashanti Goldfields i wiele banków, firm herbacianych i innych firm; V.W. Yorke, prezes „Mexican Railways Ltd". Richardson, były prezes Schroders z nowojorską filią posiadającą akcje Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, został zastąpiony przez prezesa „National Westminster", którego filia w Nowym Jorku posiada udziały w Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, Robert Leigh Pemberton, dyrektor „Equitable Life Assurance Society" (J.P. Morgan), poślubił córkę markiza Exeter (rodzina Cecil Burghley). Tym samym kontrola połączenia londyńskiego pozostaje stale w mocy.

Lista obecnych dyrektorów „J. Henry Schroder Bank and Trust" pokazuje utrzymujące się od I wojny światowej wpływy międzynarodowe. George A. Braga jest również dyrektorem firmy „Czarnikow-Rionda", wiceprezesem „Francisco Sugar Company", prezesem „Manati Sugar Company" oraz wiceprezesem „New Tuinicui Sugar Company". Jego krewna, Rionda B. Braga, jest prezesem „Francisco Sugar Company" i wiceprezesem „Manati Sugar Company".

Kontrola Schrodera nad cukrem sięga amerykańskiej Agencji ds. Żywności pod kierownictwem Herberta Hoovera i Lewisa L. Straussa z „Kuhn, Loeb, Company" podczas I wojny światowej. Prawnikami Schrodera są firmy Sullivan i Cromwell. John Foster Dulles z tej firmy był obecny podczas historycznego porozumienia o finansowaniu Hitlera, a później był sekretarzem stanu w administracji Eisenhowera. Alfred Jaretzki Jr. z Sullivan and Cromwell jest również dyrektorem „Manati Sugar Company" i „Francisco Sugar Company". Innym dyrektorem „J. Henry Schrodera" jest Norris Darrell, Jr., urodzony w Berlinie w Niemczech, partner Sullivana i Cromwella oraz dyrektor „Schroder Trust Company". Bayless Manning, partner kancelarii prawnej Paul, Weiss, Rifkind i Wharton na Wall Street, jest także dyrektorem „J. Henry Schroder". Był przewodniczącym Rady Stosunków Zagranicznych w latach 1971-1977 i redaktorem naczelnym Przeglądu Prawa Yale. Paul H. Nitze, wybitny „negocjator rozbrojeniowy" rządu Stanów Zjednoczonych, jest dyrektorem firmy „Schroder's Inc." Poślubił Phyllis Pratt, z fortuny „Standard Oil", której ojciec podarował rodzinną rezydencję Prattów jako siedzibę Rady Stosunków Zagranicznych

Rozdział 8

Pierwsza Wojna Światowa

.

„Pieniądze to najgorsza kontrabanda” – William Jennings Bryan

Jest teraz oczywiste, że nie byłoby wojny światowej bez Systemu Rezerwy Federalnej. Zaszła dziwna sekwencja wydarzeń, z których żadne nie było przypadkowe. Bez kandydatury Theodore'a Roosevelta - „Bull Moose” (Byk Łosia) popularny prezydent Taft zostałby ponownie wybrany, a Woodrow Wilson zostałby zapomniany.*

*UWAGA: str.34. „Najdziwniejsza przyjaźń w historii, Woodrow Wilson i pułkownik House”, George Sylvester Viereck, Liveright, NY 1932 „*House ujawnił mi w poufnej chwili*:„ Wilsona wybrał Teddy Roosevelt ”.

Gdyby Wilson nie został wybrany, moglibyśmy nie mieć Ustawy o Rezerwie Federalnej i można by uniknąć pierwszej wojny światowej. Narody europejskie zostały doprowadzone do utrzymania dużych stałych armii w ramach polityki banków centralnych, które dyktowały ich decyzje rządom. W kwietniu 1887 r. „Quarterly Journal of Economics” wskazał: „*Szczegółowy przegląd długów publicznych w Europie pokazuje odsetki i raty w wysokości 5 343 milionów dolarów rocznie (pięć i jedna trzecia miliarda. Konkluzja M. Neymarcka jest bardzo podobna do konkluzji pana Atkinsona.: Finanse Europy są tak zaangażowane, że rządy mają dylemat: czy wojna, ze wszystkimi jej straszliwymi skutkami, nie jest lepsza od utrzymania tak niepewnego i kosztownego pokoju. Jeśli przygotowania militarne Europy nie kończą się wojną mogą skończyć się bankructwem krajów. Albo, jeśli takie szaleństwa nie prowadzą ani do wojny, ani do ruiny, to z pewnością wskazują na rewolucję przemysłową i gospodarczą”.*

Od 1887 do 1914 r. ten niepewny system ciężko uzbrojonych, ale zbankrutowanych narodów europejskich przetrwał, podczas gdy Stany Zjednoczone nadal były państwem zadłużonym, pożyczającym pieniądze z zagranicy, ale udzielającym niewielu pożyczek międzynarodowych, ponieważ nie mieliśmy banku centralnego ani „mobilizacji” kredytu".

System pożyczek narodowych opracowany przez Rotszyld’ów służył finansowaniu europejskich walk w XIX wieku, ponieważ były one rozłożone na filie Rotszyld’ów w kilku krajach. W 1900r. było oczywiste, że kraje europejskie nie mogą sobie pozwolić na poważną wojnę. Mieli duże stałe armie,

powszechną służbę wojskową i nowoczesną broń, ale ich gospodarki nie były w stanie udźwignąć ogromnych wydatków.

System Rezerwy Federalnej rozpoczął działalność w 1914 roku, zmuszając Amerykanów do pożyczenia aliantom dwudziestu pięciu miliardów dolarów, które nie zostały spłacone, chociaż znaczne odsetki zapłacono bankierom z Nowego Jorku. Naród amerykański został zmuszony do podjęcia wojny z narodem niemieckim, z którym nie mieliśmy żadnych wyobrażalnych sporów politycznych ani gospodarczych. Co więcej, Stany Zjednoczone stanowiły największy na świecie naród złożony z Niemców; prawie połowa jej obywateli była pochodzenia niemieckiego, a niemiecki został odrzucony jako język narodowy*.

Ambasador Niemiec w Turcji baron Wangeheim zapytał amerykańskiego ambasadora w Turcji Henry'ego Morgenthau, dlaczego Stany Zjednoczone zamierzają prowadzić wojnę z Niemcami.. – *My, Amerykanie* – odparł Morgenthau, wypowiadając się w imieniu grupy operatorów nieruchomości w Harlemie, której był szefem – *idziemy na wojnę o zasady moralne.*

J.P. Morgan otrzymał wpływy z „First Liberty Loan" na spłatę 400 000 000 dolarów, które wysłał do Wielkiej Brytanii na początku wojny. Aby pokryć tę pożyczkę, wyemitowano 68 000 000 dolarów w banknotach zgodnie z postanowieniami Ustawy Aldrich-Vreeland o emisji banknotów na papiery wartościowe, jedyny raz, kiedy ten przepis był stosowany. Banknoty zostały wycofane, gdy tylko Banki Rezerwy Federalnej zaczęły działać i zostały zastąpione przez banknoty Rezerwy Federalnej.

W latach 1915 i 1916 Wilson utrzymywał wiarę w bankierów, którzy kupili dla niego prezydenturę, kontynuując udzielanie pożyczek aliantom. Jego sekretarz stanu, William Jennings Bryan, nieustannie protestował, twierdząc, że „Pieniądze to najgorszy przemyt". Do 1917 roku firma „Morgans" i „Kuhn, Loeb Company" udzieliły aliantom półtora miliarda dolarów pożyczek.

Bankierzy sfinansowali także szereg organizacji „pokojowych", które starały się zaangażować nas w wojnę światową. Komisja Pomocy w Belgii tworzyła historie o okrucieństwach przeciwko Niemcom, podczas gdy organizacja Carnegie, „Liga Wymuszania Pokoju", agitowała w Waszyngtonie za naszym przystąpieniem do wojny. Ta organizacja później stała się „Carnegie Endowment for International Peace", którym w latach 40. kierował Alger Hiss. Jeden pisarz* twierdził, że nigdy nie widział żadnego „ruchu pokojowego", który nie zakończyłby się wojną.

---

* Konwencja Konstytucyjna z 1787 r.

* UWAGA: Emmett Tyrell, Jr., Richmond Times Dispatch, 15 lutego 1983 r. „Każdy ruch pokojowy w tym stuleciu był poprzedzony wojną".

Ambasador USA w Wielkiej Brytanii, Walter Hines Page, skarżył się, że nie stać go na to stanowisko, i otrzymał dwadzieścia pięć tysięcy dolarów rocznie od Clevelanda H. Dodge'a, prezesa „National City Bank". HL Mencken otwarcie oskarżył Page'a w 1916 roku o bycie brytyjskim agentem, co było niesprawiedliwe. Page był jedynie agentem bankierów.
5 marca 1917 Page wysłał poufny list do Wilsona. *„Myślę, że presja nadchodzącego kryzysu przekroczyła możliwości Agencji Finansowej Morgana dla rządów brytyjskiego i francuskiego… Największą pomocą, jaką moglibyśmy udzielić aliantom, byłby kredyt. Jeśli nie pójdziemy na wojnę z Niemcami, nasz rząd, oczywiście, nie może dokonać takiego bezpośredniego udzielenia kredytu".*

Rotszyldowie obawiali się zdolności Niemiec do kontynuowania wojny, pomimo chaosu finansowego spowodowanego przez ich agentów, Warburgów, którzy finansowali Kaisera, i brata Paula Warburga, Maxa, który jako szef niemieckich tajnych służb zezwolił pociągowi Lenina na przejechanie przez linie frontu i wykonanie rewolucji bolszewickiej w Rosji.

Według podsekretarza marynarki, Franklina D. Roosevelta, amerykański przemysł ciężki przygotowywał się do wojny od roku. Zarówno Departamenty Armii, jak i Marynarki Wojennej kupowały w dużych ilościach zaopatrzenie wojenne od początku 1916 roku. Cordell Hull zauważa w swoich „Memoirs": *„Konflikt wymusił dalszy rozwój zasady podatku dochodowego. Dążąc do jedynego wielkiego, nieopodatkowanego źródła dochodów, ustawa o podatku dochodowym została uchwalona w samą porę, aby sprostać wymaganiom wojny. Konflikt podobnie w samą porę przyczynił się również do wprowadzenia w życie Systemu Rezerwy Federalnej"*[70].

[70] Cordell Hull, Memoirs, Macmillan, New York, 1948, v. 1, s. 76

Ktoś może zapytać - w samą porę dla kogo? Z pewnością nie dla narodu amerykańskiego, który nie potrzebował „mobilizacji kredytu" na europejską wojnę, ani do wprowadzenia podatku dochodowego na sfinansowanie wojny. Oświadczenie Hulla daje rzadki wgląd w machinacje naszych „urzędników publicznych. „The Notes of the Journal of Political Economy", w październiku 1917, stwierdza: „*Wpływ wojny na działalność banków Rezerwy Federalnej wymagał ogromnego rozwoju personelu tych banków, z odpowiednim wzrostem wydatków. Oczywiście bez możliwości przewidywania tak wczesnego i szerokiego zapotrzebowania na ich usługi w związku z tym twórcy Ustawy o Rezerwie Federalnej przewidzieli, że Banki Rezerwy Federalnej powinny działać jako agenci fiskalni rządu*".
Bankierzy czekali od 1887 roku, aż Stany Zjednoczone uchwalą plan banku centralnego, aby mogli sfinansować europejską wojnę między narodami, które

już zbankrutowały dzięki programom zbrojeniowym i „obronnym". Najbardziej wymagającą funkcją mechanizmu banku centralnego jest finansowanie wojny.

13 października 1917 r. Woodrow Wilson wygłosił główne przemówienie, stwierdzając: „*Oczywiście konieczne jest całkowite zmobilizowanie rezerw bankowych Stanów Zjednoczonych przez każdą instytucję bankową w kraju. Uważam, że współpraca ze strony banków jest w tej chwili obowiązkiem patriotycznym, a członkostwo w Systemie Rezerwy Federalnej jest wyraźnym i znaczącym dowodem patriotyzmu."*

E.W. Kemmerer pisze, że „*Jako agenci fiskalni rządu, banki rezerw federalnych świadczyły narodom usługi o nieoszacowanej wartości po naszym wejściu do wojny. Bardzo pomogli w zachowaniu naszych zasobów złota, w regulacji naszych walut i w centralizacji naszej energii finansowej. Człowiek wzdryga się, gdy myśli, co by się stało, gdyby wojna znalazła nas w naszym dawnym zdecentralizowanym i przestarzałym systemie bankowym*".
Dreszcze pana Kemmerer'a ignorują fakt, że gdybyśmy zachowali „nasz przestarzały system bankowy", nie bylibyśmy w stanie sfinansować wojny światowej ani sami wziąć w niej udziału. Sam Woodrow Wilson nie wierzył w swoją krucjatę o uratowanie świata dla demokracji. Później napisał, że „*wojna światowa była kwestią rywalizacji gospodarczej"*.
Zapytany przez senatora McCumbera o okoliczności naszego przystąpienia do wojny,: „*Czy myślisz, że gdyby Niemcy nie popełniły żadnego aktu wojny lub żadnego aktu niesprawiedliwości wobec naszych obywateli, to byśmy wzięli udział w tej wojnie?*" – *Tak sądzę* – odparł Wilson. – *Myślisz, że i tak byśmy się tam dostali*? drążył McCumber. – *Tak* – powiedział Wilson.

W przesłaniu wojennym Wilsona z 1917 roku zamieścił niewiarygodny hołd dla komunistów w Rosji, którzy pracowicie mordowali klasę średnią w tym nieszczęsnym kraju. „*Do naszej nadziei na przyszły pokój na świecie dodały pewności siebie cudowne i pokrzepiające wydarzenia, które miały miejsce w ostatnich tygodniach w Rosji. Oto odpowiedni partner dla Ligi Honorowej*".[71]

[71] Public Papers of Woodrow Wilson, Dodd & Baker, t.5, s. 12-13

Krwiożerczy reżim, który od tego czasu wymordował 66 milionów swoich mieszkańców w najbardziej barbarzyński sposób, demaskuje jego prawdziwe sympatie i prawdziwych popleczników, bankierów, którzy sfinansowali czystkę krwi w Rosji. Kiedy rewolucja komunistyczna wydawała się chwiejna, Wilson wysłał swojego osobistego emisariusza, Elihu Roota, do Rosji ze 100 milionami dolarów ze swojego Specjalnego Funduszu Wojennego, by uratować obalający się reżim bolszewicki.

Dokumentacja zaangażowania „Kuhn, Loeb Company" w powstanie komunizmu w Rosji jest zbyt obszerna, by ją tu przytaczać, ale dołączamy jedną krótką wzmiankę, typową dla literatury na ten temat. W swojej książce „Carism and the Revolution" gen. Arsene de Goulevitch pisze:

„*Pan Bakmetiew, nieżyjący już rosyjski ambasador cesarski w Stanach Zjednoczonych, mówi nam, że bolszewicy po zwycięstwie przekazali 600 milionów rubli w złocie w latach 1918-1922 firmie „Kuhn, Loeb Company*".

Po naszym wejściu w I wojnę światową Woodrow Wilson podporządkował rząd Stanów Zjednoczonych triumwiratowi jego zwolenników kampanii, Paulowi Warburgowi, Bernardowi Baruchowi i Eugene Meyerowi.
Baruch został mianowany szefem „Zarządu War Industries", który sprawował władzę nad życiem i śmiercią każdej fabryki w Stanach Zjednoczonych. Eugene Meyer został mianowany szefem „War Finance Corporation", odpowiedzialnym za program pożyczek finansujących wojnę. Paul Warburg kontrolował krajowy system bankowy*.

---

* UWAGA: „New York Times", 10 sierpnia 1918; „*Pan (Paul) Warburg był autorem planu organizacji War Finance Corporation*".

Wiedząc, że przeważające nastroje narodu amerykańskiego w latach 1915 i 1916 były antybrytyjskie i proniemieckie, nasi brytyjscy sojusznicy z pewnym niepokojem patrzyli na znaczenie Paula Warburga i „Kuhn, Loeb Company" w dalszym prowadzeniu wojny. Byli zaniepokojeni jego wysoką pozycją w administracji, ponieważ jego brat, Max Warburg, był w tym czasie szefem niemieckich tajnych służb. 12 grudnia 1918 r. raport Tajnej Służby Marynarki Wojennej Stanów Zjednoczonych na temat pana Warburga brzmiał następująco: „*WARBURG, PAUL: Nowy Jork. Niemiec, naturalizowany obywatel, 1911. został odznaczony przez kajzera w 1912 r., był wiceprzewodniczącym Zarząd Rezerwy Federalnej. Zajmował się dużymi sumami dostarczonymi przez Niemcy dla Lenina i Trockiego. Ma brata, który kieruje niemieckimi tajnymi służbami.*"

O dziwo, ten raport, który musiał zostać sporządzony znacznie wcześniej, kiedy byliśmy w stanie wojny z Niemcami, jest datowany dopiero 12 grudnia 1918 r. PO podpisaniu rozejmu. Nie zawiera również informacji, że Paul Warburg zrezygnował z członkostwa w Zarządzie Rezerwy Federalnej w maju 1918 roku, co wskazuje, że został on skompilowany przed majem 1918 roku, kiedy Paul Warburg teoretycznie byłby narażony na zarzut zdrady z powodu jego brata kontrolujący niemieckie służby specjalne. Brat Paula Warburga, Felix w Nowym Jorku, był dyrektorem pruskiego Towarzystwa Ubezpieczeń na Życie w Berlinie i prawdopodobnie nie chciałby, aby w wojnie zginęło zbyt wielu jego ubezpieczonych. 26 września 1920 r. „The New York Times" wspomniał w

swoim nekrologu o Jacobie Schiffie w odniesieniu do „Kuhn, Loeb and Company":

„W czasie wojny światowej niektórzy jej członkowie byli w stałym kontakcie z rządem w charakterze doradczym. Uczestniczyli w konferencjach, które odbyły się w sprawie organizacji i tworzeniu Systemu Rezerwy Federalnej"

Nekrolog Schiffa z 1920 r. ujawnił po raz pierwszy, że Jacob Schiff, podobnie jak Warburgowie, miał również dwóch braci w Niemczech podczas I wojny światowej, Philipa i Ludwiga Schiffa z Frankfurtu nad Menem, którzy byli również aktywni jako bankierzy rządu niemieckiego ! Nie była to okoliczność, którą należy lekceważyć, ponieważ po żadnej stronie Atlantyku wspomniani bankierzy nie ukrywali osób, które nie miały wpływu na prowadzenie wojny. Wręcz przeciwnie, partnerzy „Kuhn, Loeb" zajmowali najwyższe stanowiska rządowe w Stanach Zjednoczonych podczas I wojny światowej, podczas gdy w Niemczech Max i Fritz Warburgowie oraz Philip i Ludwig Schiff zasiadali w najwyższych niemieckich gremiach rządowych.

Z Pamiętników Maxa Warburga: *„Kajzer gwałtownie potrząsnął stołem i krzyknął: »Czy zawsze musisz mieć rację?«, ale potem uważnie wysłuchał poglądów Maxa na sprawy finansowe"*[72]. W czerwcu 1918 r. Paul Warburg napisał prywatną notatkę do Woodrowa. Wilson: *„Mam dwóch braci w Niemczech, którzy są bankierami. W naturalny sposób służą teraz swojemu krajowi w miarę swoich możliwości, tak jak ja służę mojemu"*.
Ani Wilson, ani Warburg nie postrzegali tej sytuacji jako niestosownej, a Paul Warburg służył jako członek Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej, podczas gdy I wojna światowa nadal szalała.

Kulisy „Kuhn, Loeb & Company" zostało ujawnione w „Truth Magazine", redagowanym przez George'a Conroy: *„Pan Schiff jest szefem wielkiego prywatnego domu bankowego „Kuhn, Loeb & Co.", który reprezentuje interesy Rothschild'ów po tej stronie Atlantyku. Opisywany był jako strateg finansowy i przez lata był ministrem finansowym wielkiej bezosobowej potęgi znanej jako „Standard Oil." Był ręka w rękę z Harriman'ami, Gould'ami i Rockefeller'ami we wszystkich ich przedsiębiorstwach kolejowych i stał się dominującą siłą w świecie kolejowym i finansowym w Ameryce. Louis Brandeis, ze względu na jego wielkie umiejętności jako prawnika i z innych powodów, które pojawią się później, został wybrany przez Schiff'a jako instrument, dzięki któremu Schiff miał nadzieję osiągnąć swoje ambicje w Nowej Anglii. Jego zadaniem było prowadzenie agitacji, która podważyłaby zaufanie publiczne do systemu New Haven i spowodowała spadek ceny jego papierów wartościowych, zmuszając w ten sposób je do kupowania przez złoczyńców.*[74]

[72] Max Warburg, Pamiętniki Maxa Warburga, Berlin, 1936
[73] David Farrar, The Warburgs, Michael Joseph, Ltd., Londyn, 1974
[74] „Truth Magazine", George Conroy, redaktor, Boston, wydanie z 16 grudnia 1912 r.

Wspominamy tutaj prawnika Schiff'a, Brandeis'a, ponieważ pierwszą dostępną nominację w Sądzie Najwyższym Stanów Zjednoczonych, na którą mógł obsadzić Woodrow Wilson, została przyznana prawnikowi „Kuhn, Loeb", Brandeis'owi. US Food Administration była zarządzana nie tylko przez dyrektora Hoovera, Lewis'a Lichtenstein'a Straussa, który wżenił się w „Kuhn Loeb Company", poślubiając Alice Hanauer, córkę partnera Jerome'a Hanauer'a, ale także w najbardziej krytycznej dziedzinie - wywiadu wojskowego, Sir William Wiseman, szef brytyjskiej tajnej służby był partnerem „Kuhn, Loeb & Company". Najściślej współpracował z alter ego Wilsona, pułkownikiem House'm. „*Między House'm a Wiseman'em wkrótce miało być niewiele politycznych tajemnic, a ich wzajemne zrozumienie zaowocowało w dużej mierze naszą bliską współpracą z Brytyjczykami*"[75].
Jednym z przykładów współpracy House'a z Wiseman'em było poufne porozumienie, które House wynegocjował, zobowiązując Stany Zjednoczone do przystąpienia do I wojny światowej po stronie aliantów. Dziesięć miesięcy przed wyborami, które przywróciły Wilsona do Białego Domu w 1916 roku, „*ponieważ trzymał nas z dala od wojny*", płk House wynegocjował w imieniu Wilsona tajne porozumienie z Anglią i Francją, które zobowiązało Stany Zjednoczone do interwencji na rzecz aliantów. 9 marca 1916 r. Wilson formalnie usankcjonował to przedsięwzięcie.[76]

[75] Edward M. House, The Intimate Papers of Col. House, red. Charles Seymour, t. II, s. 399. Houghton, Mifflin Co.
[76] George Sylvester Viereck, Najdziwniejsza przyjaźń w historii, Woodrow Wilson i płk House, s. 106

Nic nie może bardziej dobitnie zilustrować dwulicowość natury Woodrowa Wilsona niż jego ogólnokrajowa kampania pod hasłem „*Utrzymywał nas z dala od wojny*", kiedy dziesięć miesięcy wcześniej obiecał zaangażować nas w wojnę po stronie Anglii i Francji. To wyjaśnia, dlaczego był traktowany z taką pogardą przez tych, którzy poznali fakty z jego kariery. HL Mencken był „doskonałym modelem chrześcijańskiego łajdaka" i że powinniśmy „wykopać jego kości i zrobić z nich kości.
Według „The New York Times" w liście rezygnacyjnym Paula Warburga stwierdzono, że zrezygnował, ponieważ miał brata w szwajcarskiej tajnej służbie. „The New York Times" nigdy nie sprostował tego rażącego fałszu, być może dlatego, że „Kuhn, Loeb Company" posiadał pakiet kontrolny w jej akcjach. Max Warburg nie był Szwajcarem i chociaż prawdopodobnie wszedł w kontakt ze szwajcarską tajną służbą za jego kadencji jako szefa niemieckich

tajnych służb, żaden odpowiedzialny redaktor „The New York Times" nie mógł nie wiedzieć, że Max Warburg był Niemcem, a jego rodzinny dom bankowy znajdował się w Hamburgu, oraz że piastował szereg wysokich stanowisk w rządzie niemieckim, reprezentował Niemcy na Konferencji Pokojowej w Wersalu i przebywał w Niemczech w czasie pokoju do 1939 r., w okresie, gdy osoby jego wyznania były prześladowane. Aby uniknąć obrażeń podczas zbliżającej się wojny, kiedy na Niemcy padały bomby, Max'owi Warburg'owi pozwolono popłynąć do Nowego Jorku z nienaruszonymi funduszami. Na początku I wojny światowej firma „Kuhn, Loeb Company" planowała przeniesienie niemieckich interesów żeglugowych pod inn zarząd.

Sir Cecil Spring-Rice, brytyjski ambasador w Stanach Zjednoczonych, w liście do Lorda Graya napisał: „*Inną sprawą jest kwestia przeniesienia bandery na statki Hamburg-Amerika. Kompania jest praktycznie sprawą rządu niemieckiego. Statki są wykorzystywane do celów rządowych, sam cesarz jest dużym udziałowcem, podobnie jak wielki dom bankowy „Kuhn, Loeb Company." Członek tego domu (Warburg) został wyznaczony na bardzo odpowiedzialne stanowisko w Nowym Jorku, chociaż tylko naturalizowany. Zajmuje się interesami z sekretarzem skarbu, który jest zięciem prezydenta. To on negocjuje w imieniu Hamburg- Amerika Shipping Company*"[77].
13 listopada 1914 r. w liście do Sir Valentine'a Chirol'a Spring-Rice napisał (str. 241, v. 2) „*Powiedziano mi dzisiaj, że „New York Times" został praktycznie przejęty przez Kuhna, Loeba i Schiffa, specjalnego protegowanego (niemieckiego) cesarza. Warburg , prawie spokrewniony z Kuhn Loeb i Schiff jest bratem dobrze znanego Warburg'a z Hamburga, współpracownik linii „Ballin" (Linie Hamburg - Amerika), jest członkiem Zarządu Rezerwy Federalnej, a raczej członkiem TE. Praktycznie kontroluje politykę finansową Administracji, a „Paish & Blackett" (Anglia) musiał głównie z nim negocjować. Oczywiście było to dokładnie jak negocjacje z Niemcami. Wszystko, co zostało powiedziane, było własnością niemiecką*".
Pułkownik Garrison napisał w „Roosevelt, Wilson i Ustawie o Rezerwie Federalnej", że „*Poprzez Bankowy Dom Kompanii Kuhn Loeb, potężna broń zostałaby umieszczona w rękach niemieckiego kajzera, przeznaczeniem amerykańskiego biznesu i amerykańskich obywateli.*"[78]

[77] Listy i przyjaźnie Sir Cecila Spring-Rice, s. 219-220
[78] Pułkownik Elisha Garrison, „Roosevelt, Wilson and the Federal Reserve Law", Christopher Publishing House, Boston, 1931, s. 260

Garrison miał na myśli aferę „Hamburg-Amerika". Wydawało się dziwne, że Woodrow Wilson uważał za konieczne oddanie kraju w ręce trzech mężczyzn, których osobista historia była jedną z bardziej bezwzględnych spekulacji i poszukiwań. dla osobistych korzyści, lub że w czasie wojny z Niemcami znalazł

jako osoby najwyższego zaufania - niemieckiego imigranta naturalizowanego w 1911 r., syna imigranta z Polski i syna imigranta z Francji.

Bernard Baruch po raz pierwszy zwrócił uwagę na Wall Street w 1890, pracując dla „AA Housman & Co". W 1896 połączył sześć głównych firm tytoniowych w Stanach Zjednoczonych w „Consolidated Tobacco Company", zmuszając Jamesa Duke'a i „American Tobacco Trust", aby wejść w tę kombinację. Drugie wielkie zaufanie założone przez Barucha przeniosło przemysł miedziowy w ręce rodziny Guggenheimów, która od tamtej pory go kontroluje.

Baruch współpracował z Edwardem H. Harriman'em, który był frontmanem Schiffa w kontrolowaniu amerykańskiego systemu kolejowego dla rodziny Rothschild'ów. Baruch i Harriman połączyli również swoje umiejętności, aby przejąć kontrolę nad nowojorskim systemem tranzytowym, który od tamtej pory znajduje się w niebezpiecznej sytuacji finansowej. W 1901 roku Baruch założył firmę bankierów - „Baruch Brothers", wraz z bratem Herman'em w Nowym Jorku.
W 1917 roku, kiedy Baruch został mianowany przewodniczącym „Zarządu War Industries", nazwa została zmieniona na „Hentz Brothers". Zeznając przed Komitetem Nye 13 września 1937 r. Bernard Baruch stwierdził, że „*wszystkie wojny mają swój początek ekonomiczny*".
Tyle o nieporozumieniach religijnych i politycznych, które były specjalnie rozgłaszane jako przyczyna wojen.*

---

* UWAGA: Baruch stwierdził również w tym zeznaniu: „*Przeprowadziłem przez wojnę trzy duże inwestycje, Alaska Juneau Gold Mining Company (z partnerem Eugene Meyer), Texas Gulf Sulphur i Atolia Mining Company (tungsten).* Rep. Mason, Illinois, powiedział Izbie 21 lutego 1921, że Baruch zarobił podczas wojny ponad 50 milionów dolarów na miedzi.
* Baruch wybrał na zastępcę przewodniczącego zarządu War Industries swojego kolegę spekulanta z Wall Street, Clarence'a Dillona (Lapowitza).

Profil w czasopiśmie „New Yorker" donosił, że Baruch zarobił siedemset pięćdziesiąt tysięcy dolarów w ciągu jednego dnia podczas I wojny światowej, po tym jak w Waszyngtonie zasiano fałszywą plotkę o pokoju. W „Who's Who" Baruch wspomina, że był członkiem Komisji, która zajmowała się wszystkimi zakupami dla aliantów podczas I wojny światowej. W rzeczywistości Baruch BYŁ Komisją. Wydawał pieniądze amerykańskiego podatnika w tempie dziesięciu miliardów dolarów rocznie, był też dominującym członkiem Komitetu Ustalania Cen Amunicji. Ustalał ceny, po jakich rząd kupował materiały wojenne. Naiwnością byłoby przypuszczać, że zamówienia nie trafiały do firm, w których on i jego współpracownicy mieli więcej niż uprzejme zainteresowanie. Był dyktatorem amerykańskich producentów.*

* Baruch wybrał na zastępcę przewodniczącego zarządu War Industries swojego kolegę spekulanta z Wall Street, Clarence'a Dillona (Lapowitza). Zobacz biografie.

Na przesłuchaniach w Komitecie Nye w 1935 roku Baruch zeznał: „*Prezydent Wilson dał mi list upoważniający mnie do przejęcia dowolnego przemysłu lub zakładu. Był tam sędzia Gary, prezes United States Steel, z którym mieliśmy kłopoty i kiedy pokazałem mu, list, powiedział: „Chyba będziemy musieli to naprawić" i naprawił to".*
Niektórzy członkowie Kongresu byli ciekawi kwalifikacji Barucha do sprawowania władzy nad życiem i śmiercią amerykańskiego przemysłu w czasie wojny. Nie był producentem i nigdy nie był w fabryce. Kiedy został wezwany przed komisję kongresową, Bernard Baruch stwierdził, że jego zawód to „spekulant". Gracz z Wall Street został carem amerykańskiego przemysłu.

Były partner Barucha, Eugene Meyer (Alaska-Juneau Gold Mining Co.), twierdził później, że Baruch był przygłupem i że Meyer ze swoimi rodzinnymi powiązaniami w bankowości („Lazard Freres") kierował karierą inwestycyjną Barucha. Twierdzenia te pojawiły się w pięćdziesiątym jubileuszowym wydaniu „The Washington Post", na stronie redakcyjnej, 4 czerwca 1983 r., z pożegnalną sensacyjną bombą redaktora Meyera, „Al Friendly", że „*Każdy dziennikarz w Waszyngtonie, łącznie z Meyerem, wiedział, że Bernard M. Baruch był pełen nieuzasadnionego samouwielbienia*".

Trzeci członek triumwiratu, Eugene Meyer, był synem wspólnika w międzynarodowym domu bankowym „Lazard Freres" z Paryża i Nowego Jorku. W „My Own Story" Baruch wyjaśnia, jak Meyer został szefem „War Finance Corporation". „*Na początku I wojny światowej*" – mówi – „*odszukałem Eugene Meyera juniora (...), który był człowiekiem najwyższej uczciwości, pragnącym pełnić służbę publiczną*"[79].
Naród bardzo ucierpiał od osób, które pragnęły pełnić służbę publiczną, ponieważ ich pragnienia często znacznie wykraczały poza misję i cele urzędu. W rzeczywistości, Meyer i Baruch prowadzili w 1915 roku „Alaska-Juneau Gold Mining Company" na Alasce i pracowali razem nad innymi programami finansowymi. Rodzinny dom bankowy Meyera, „Lazard Freres", specjalizował się w międzynarodowych przepływach złota.

[79] Bernard Baruch, „My Own Story", Henry-Holt Company, New York, 1957, s. 194

Zarządzanie „War Finance Corporation" przez Eugene'a Meyera to jedna z najbardziej niesamowitych operacji finansowych, jakie kiedykolwiek odnotowano w tym kraju. Mówimy „częściowo zapisane", ponieważ późniejsze

śledztwa Kongresu ujawniły, że każdej nocy księgi były zmieniane przed wniesieniem do śledztwa następnego dnia.

Louis McFadden, przewodniczący Komisji Bankowej i Walutowej Izby Reprezentantów, brał udział w dwóch śledztwach dotyczących Meyera w 1925r. i ponownie w 1930r., kiedy to Meyer został zaproponowany na gubernatora Zarządu Rezerwy Federalnej. Komisja Specjalna do Badania Zniszczenia Obligacji Rządowych przedłożyła 2 marca 1925r. dokument „Przygotowanie i niszczenie obligacji rządowych – 68-my. Kongres, II sesja, Raport nr 1635: s. 2. „*Duplikaty obligacji w ilości 2314 par a zduplikowane kupony o wartości 4698 par o nominałach od 50 do 10 000 USD zostały zrealizowane do 1 lipca 1924 r. Niektóre z tych duplikatów wynikały z błędu, a inne z oszustwa*".

Dochodzenia te mogą wyjaśnić, dlaczego pod koniec I wojny światowej , Eugene Meyer był w stanie przejąć kontrolę nad „Allied Chemical and Dye Corporation", a później najbardziej wpływową gazetę w kraju, „The Washington Post".

Powielanie obligacji „*jeden dla rządu, jeden dla mnie"* w nominałach do kwoty 10 000 dolarów każdy, dało porządną sumę. - s. 6 tych Przesłuchań. „*Te transakcje Skarbu Państwa przed 20 czerwca 1920 r. (w tym rozliczenia za zakupy i sprzedaż), przeprowadzone przez „War Finance Corporation" (Eugene Meyer, dyrektor zarządzający) były w dużej mierze kierowane przez dyrektora zarządzającego „War Finance Corporation", a rozliczenia ze Skarbem były dokonywane głównie przez niego z Zastępcą Sekretarza Skarbu. Księgi wskazują, że podstawą ceny zapłaconej przez rząd za obligacje o wartości ponad 1.894 mln USD (1 894 000 000,00 USD), które Skarb Państwa zakupił za pośrednictwem „War Finance Corporation", nie były ceną rynkową i nie stanowiły kosztu obligacji wraz z odsetkami, a elementy zawarte w ugodzie nie są ujawniane w korespondencji. Dyrektor zarządzający „War Finance Corporation" stwierdził, że on i zastępca sekretarza skarbu (*Jerome J. Hanauer, partner „Kuhn, Loeb Co"., którego córka poślubiła Lewisa L. Straussa*) zgodzili się na cenę i była to po prostu arbitralna liczba ustalona przez zastępcę sekretarza skarbu w odniesieniu do obligacji zakupionych w ten sposób poprzez „War Finance Corporation". W okresie tych transakcji i do niedawna dyrektor zarządzający „War Finance Corporation", Eugene Meyer, Jr., prywatnie utrzymywał biuro pod numerem 14 na Wall Street w Nowym Jorku. Przez całą wojnę Finance Corporation sprzedała rządowi około 70 milionów dolarów w obligacjach, a także kupiła za pośrednictwem „War Finance Corporation" około 10 milionów dolarów w obligacjach i zatwierdziła rachunki za większość, jeśli nie wszystkie z tych obligacji, pełniąc funkcję dyrektora zarządzającego „War Finance Corporation".*

Gdy wspomniane transakcje zostały ujawnione komisji na jawnym przesłuchaniu, dyrektor zarządzający stanął przed komisją i stwierdził, że od

tych transakcji zostały wypłacone prowizje, które z kolei zostały wypłacone brokerom, wybranym przez dyrektora zarządzającego, który wykonywał polecenia wydane przez jego dom maklerski, a niezwłocznie po ujawnieniu go komisji, dyrektor zarządzający zatrudnił biegłych księgowych z f-my „Ernsta i Ernsta" do zbadania ksiąg „War Finance Corporation", którzy po zakończeniu zbadania tych ksiąg zgłosili komisji, że wszystkie pieniądze otrzymane przez dom maklerski dyrektora zarządzającego zostały rozliczone.

Podczas gdy równocześnie z badaniem dokonywanym przez komisję, wspomniani wcześniej biegli rewidenci przeprowadzali swoje badania co noc, komisja ta odkryła, że w księgach ewidencyjnych dotyczących tych transakcji dokonywano wiele zmian oraz, kiedy zwrócono na to uwagę, skarbnik War Finance Corporation, przyznał przed komisją, że wprowadzono zmiany. W jakim stopniu księgi te zostały zmienione w trakcie procesu, komisja nie była w stanie określić. Po czerwcu 1921 r. zniszczono papiery wartościowe o wartości około 10 miliardów dolarów".

To było w „Washington Post" Eugene'a Meyer'a (pod kierownictwem jego córki, Katherine Graham), który później wypędził prezydenta Stanów Zjednoczonych z Białego Domu z powodu, jak sądzimy, za ujawnienie duplikacji obligacji wartych setki milionów dolarów podczas rządzenia przez Meyer'a w „War Finance Corporation", zmianach w księgach podczas śledztwa prowadzonego przez Kongres i fakcie, że Meyer wyszedł z tej sytuacji z wieloma milionami dolarów, za które kupił „Allied Chemical Corporation", „The Washington Post" i inne nieruchomości? Nawiasem mówiąc, „Lazard Brothers", rodzinny dom bankowy Meyera, osobiście zarządza majątkami wielu naszych luminarzy politycznych, w tym majątek rodziny Kennedy'ch

Oprócz tych ludzi - Warburg, Baruch i Meyer, gospodarz „J.P. Morgan Co." i „Kuhn, Loeb Co.", partnerzy, pracownicy i ich satelity przybyli do Waszyngtonu po 1917 r., aby zarządzać losem narodu amerykańskiego. Pożyczki 'Liberty Loans', które sprzedawały obligacje naszym obywatelom, znajdowały się nominalnie w jurysdykcji Skarbu Stanów Zjednoczonych, pod przewodnictwem sekretarza skarbu w administracji Wilsona - Williama G. McAdoo, którego „Kuhn, Loeb Co." umieścił na czele „Hudson - Manhattan Railway Co." w 1902r.

Paul Warburg miał większość firmy „Kuhn Loeb Co." w Waszyngtonie podczas wojny. Jerome Hanauer, partner w „Kuhn, Loeb Co.", był zastępcą sekretarza skarbu odpowiedzialnym za pożyczki 'Liberty'. Dwaj podsekretarze skarbu w czasie wojny to S. Parker Gilbert i Roscoe C. Leffingwell. Zarówno Gilbert, jak i Leffingwell przybyli do Ministerstwa Skarbu z firmy prawniczej „Cravath and Henderson" i wrócili do tej firmy, gdy wypełnili swoją misję dla „Kuhn, Loeb Co." w Ministerstwie Skarbu. Cravath i Henderson byli

prawnikami „Kuhn Loeb Co.”. Gilbert i Leffingwell otrzymali następnie spółki partnerskie w „JP Morgan Co.” „Kuhn, Loeb Company”, największym krajowym właścicielu nieruchomości kolejowych w tym kraju i w Meksyku, chronili swoje interesy podczas I wojny światowej przez Woodrow’a Wilson’a, który utworzył Zarząd Kolei Stanów Zjednoczonych. Dyrektorem Generalnym był William McAdoo, Kontroler Waluty.

Warburg zastąpił tę założoną w 1918r. ściślejszą organizację, którą nazwał „Federalną Radą Transportu”. Celem obu tych organizacji było zapobieganie strajkom przeciwko firmie „Kuhn, Loeb” podczas wojny, na wypadek gdyby kolejarze próbowali uzyskać większe pensje z tych milionów dolarów zysków z czasów wojny, które Kuhn, Loeb otrzymał od rządu Stanów Zjednoczonych.

Wśród ważnych bankierów obecnych w Waszyngtonie podczas wojny był Herbert Lehman z szybko rozwijającej się firmy „Lehman Brothers, Bankers, Nowy Jork”, Lehman został niezwłocznie umieszczony w Sztabie Generalnym Armii i otrzymał stopień pułkownika. Lehman’owie mieli wcześniejsze doświadczenie w „odzyskiwaniu profitów z wojny”, podwójnym entenderze będącym jednym z ulubionych zwrotów Barucha. W „Men Who Rule America”(Kto rządzi Ameryką) Arthur D. Howden Smith pisze o Lehman’ach podczas wojny secesyjnej: „*Często byli oni agentami, wspierającymi dla obu stron, pośrednikami w poufnej komunikacji i pośrednikami w wielu nielegalnych transakcjach związanych z bawełną i narkotykami dla Konfederacji. Dostarczyli wiele informacji dla Północy. Lehmanowie, z Mayer’em w Montgomery, pierwszej stolicy Konfederacji, Henrym w Nowym Orleanie i Emanuelem w Nowym Jorku, byli idealnie usytuowani, by wykorzystać każdą nadarzającą się okazję do zysku. Wydaje się, ze przegapili kilka szans*."[80].

[80] Arthur D. Howden Smith, Men Who Rule America, Bobbs Merrill, N.Y. 1935, s. 112

Inne nominacje w czasie I wojny światowej to:

J.W. McIntosh, dyrektor trustu zajmującego się pakowaniem mięsa w firmie Armor, który w 1918 roku został szefem Zaopatrzenia dla Armii Stanów Zjednoczonych. Później został Kontrolerem Waluty za czasów administracji Coolidge'a i członkiem „exofficio” w Zarządzie Rezerwy Federalnej. Podczas Administracji Hardinga zajmował stanowisko Dyrektora Finansowego w Zarządzie Żeglugi Stanów Zjednoczonych, kiedy Zarząd sprzedawał statki dla „Dollar Lines” za jedną setną ich kosztów, a następnie pozwalał „Dollar Line” nie wywiązać się z płatności. Po opuszczeniu służby publicznej J.W. McIntosh został wspólnikiem „J.W. Wollman Co.”, firmy nowojorskich maklerów giełdowych.

W.P.G. Harding, gubernator Zarządu Rezerwy Federalnej, był także dyrektorem zarządzającym „War Finance Corporation” za czasów Eugene'a Meyera.

George R. James, członek Zarządu Rezerwy Federalnej w latach 1923-24, był szefem Sekcji Bawełny Zarządu Przemysłu Wojennego.
Henry P. Davison, starszy partner w „J.P. Morgan Co.", został mianowany szefem Amerykańskiego Czerwonego Krzyża w 1917 roku, aby przejąć kontrolę nad trzystu siedemdziesięcioma milionami dolarów gotówki, którą zebrano od narodu amerykańskiego w ramach darowizn.
Ronald Ransom, bankier z Atlanty i gubernator Rezerwy Federalnej pod rządami Roosevelta w latach 1938-39, był dyrektorem ds. personelu służby zagranicznej Amerykańskiego Czerwonego Krzyża w 1918 roku.
John Skelton Williams, kontroler waluty, był mianowany Skarbnikiem Narodowym Amerykańskiego Czerwonego Krzyża.

Prezydent Woodrow Wilson, wielki liberał, który podpisał Ustawę o Rezerwie Federalnej i wypowiedział wojnę Niemcom, miał dziwną karierę jak na człowieka, który jest teraz czczony jako obrońca zwykłych ludzi. Jego głównym zwolennikiem w obu jego kampaniach prezydenckich był Cleveland H. Dodge z „Kuhn Loeb", który kontrolował „National City Bank of New York". Dodge był także prezesem „Winchester Arms Company" i „Remington Arms Company". Był bardzo blisko prezydenta Wilsona przez całą karierę polityczną wielkiego demokraty. Wilson zniósł embargo na dostawy broni do Meksyku 12 lutego 1914 roku, aby Dodge mógł wysłać broń i amunicję wartą milion dolarów do Carranzy i promować rewolucję meksykańską. „Kuhn, Loeb Co.", który był właścicielem meksykańskiego systemu kolei państwowych, był niezadowolony z administracji Huerty i wyrzucił go.

Kiedy w 1915 r. zatopiono „Lusitanię", brytyjski okręt pomocniczy floty wojennej, bo załadowano ją amunicją z fabryk Dodge'a. Dodge został prezesem Funduszu Ocalonych z Ofiar Lusitanii, który zrobił tak wiele, by podburzyć opinię publiczną przeciwko Niemcom. Dodge był również znany z wykorzystywania profesjonalnych gangsterów przeciwko strajkującym w swoich zakładach, jednak liberał Wilson nie wydaje się być tym niepokojony.

Kolejną wskazówkę dotyczącą specyficznego rodzaju liberalizmu Wilsona można znaleźć w książce Chaplina Wobbly, która opisuje, jak Wilson nabazgrał słowo „ODMOWA" w apelu o ułaskawienie starzejącego się i schorowanego Eugene'a Debsa, który został wysłany do więzienia w Atlancie za „*mówienie i pisanie przeciwko wojnie*". Oskarżenie, na podstawie którego Debs został skazany, było „*wypowiedzianym i pisemnym doniesieniem o wojnie*". To było obnażenie dyktatury Wilsona i Debs trafił do więzienia.
Jako szef Partii Socjalistycznej Debs kandydował na prezydenta z więzienia w Atlancie, jedyny człowiek, który kiedykolwiek to zrobił, i zdobył ponad milion głosów. To ironia losu, że przywództwo Debsa w Partii Socjalistycznej, która w tamtym czasie reprezentowała pragnienia wielu Amerykanów uczciwego rządu,

wpadło w chore ręce Normana Thomasa, byłego studenta i wielbiciela Woodrowa Wilsona na Uniwersytecie Princeton. Pod przywództwem Thomasa Partia Socjalistyczna nie była już zmieniona i cierpiała z powodu stałego spadku wpływów i prestiżu.

Wilson nieprzerwanie był głęboko zaangażowany w rewolucję bolszewicką, podobnie jak House i Wiseman. Tom. 3, s. 421 „House Intimate Papers" pokazuje depeszę Sir Williama Wisemana do House'a z Londynu, 1 maja 1918r., sugerującą aliancką interwencję na zaproszenie bolszewików w celu pomocy w organizowaniu sił bolszewickich. Podpułkownik Norman Thwaites w swoich pamiętnikach „Velvet and Vinegar" mówi: „*Często w latach 1917-20, kiedy trzeba było podejmować delikatne decyzje, konsultowałem się z panem (Otto) Kahnem, który miał spokojny osąd i prawie niesamowitą dalekowzroczność Innym niezwykłym człowiekiem, z którym byłem blisko związany, jest Sir William Wiseman, który był doradcą ds. amerykańskich w delegacji brytyjskiej na Konferencji Pokojowej i funkcjonariuszem łącznikowym między rządem amerykańskim i brytyjskim w czasie wojny. Był raczej takim pułkownikiem House tego kraju w stosunkach z Downing Street*"[81].

Latem 1917 roku Woodrow Wilson mianował pułkownika House'a szefem Amerykańskiej Misji Wojennej na Międzyaliancką Konferencję Wojenną, pierwszej amerykańskiej misji na radę europejską w historii. House został skrytykowany za wyznaczenie swojego zięcia, Gordona Auchincloss'a, na swojego asystenta w tej misji. Paul Cravath, prawnik „Kuhn, Loeb Company", był trzecim odpowiedzialnym za amerykańską misję wojenną. Sir William Wiseman kierował amerykańską misją wojenną podczas jej konferencji.

W „Najdziwniejszej przyjaźni w historii" Viereck pisze: „*Po przystąpieniu Ameryki do wojny, Wiseman, według Northcliffe'a, był jedynym człowiekiem, który miał dostęp do pułkownika i Białego Domu przez cały czas. Wiseman wynajął mieszkanie w domu, w którym żył pułkownik. David Lawrence żartobliwie nazywał dom przy Fifty-Third Street (Nowy Jork) jako amerykański numer 10 Downing St.… Pułkownik House miał specjalny kod używany tylko z Sir Williamem Wisemanem - Pułkownik House był Bush'em, Morganowie byli Haslam'em, a Trocki Keblem*"[82].

Tak więc ci dwaj „nieoficjalni" doradcy rządów brytyjskiego i amerykańskiego mieli kodeks wyłącznie dla siebie nawzajem, którego nikt inny nie mógł zrozumieć. Jeszcze dziwniejszy był fakt, że międzynarodowy komunistyczny aparat szpiegowski przez wiele lat używał książki płk. House'a, Philip Dru, Administrator, jako swojej oficjalnej księgi szyfrów.
Francois Coty pisze: „*Gorodin, agent Lenina w Chinach, miał mieć przy sobie kopię książki opublikowanej przez pułkownika House'a, Philip Dru,*

administrator i ekspert od kodeksu, który mieszkał w Chinach, powiedział temu pisarzowi, że celem jest stałe dostęp do tej książki przez Gorodina polegał na użyciu jej do kodowania i dekodowania wiadomości"[83].

[81] Lt. Col. Norman Thwaites, Velvet and Vinegar, Grayson Co., London, 1932
[82] George Sylvester Viereck, The Strangest Friendship in History, Woodrow Wilson and Col. House, Liveright, N.Y. 1932, p. 172
[83] Francois Coty, Tearing Away the Veil, Paris, 1940

Po zawieszeniu broni Woodrow Wilson zebrał amerykańską delegację na konferencję pokojową i wyruszył do Paryża. Była to na ogół bardzo 'sympatyczna grupa', składająca się z bankierów, którzy zawsze kierowali polityką Wilsona. Towarzyszyli mu: Bernard Baruch, Thomas W. Lamont z „JP Morgan Co.", Albert Strauss z bankierów „J & W Seligman", który został wybrany przez Wilsona na miejsce Paula Warburga w Radzie Gubernatorów Rezerwy Federalnej, JP Morgan'a i prawnicy Morgan'a - Frank Polk oraz John W. Davis. Towarzyszyli im Walter Lippmann, Felix Frankfurter, sędzia Brandeis i inne zainteresowane strony.

Biografia Brandeisa autorstwa Masona stwierdza, że „*W Paryżu w czerwcu 1919 roku Brandeis spotkał się z takimi przyjaciółmi jak Paul Warburg, pułkownik House, Lord Balfour, Louis Marshall i baron Edmond de Rothschild*".

Rzeczywiście, baron Edmond de Rothschild służył jako życzliwy gospodarz czołowych członków delegacji amerykańskiej, a nawet przekazał im swoją paryską rezydencję, chociaż mniej ważni członkowie musieli mieszkać w eleganckim hotelu Crillon z pułkownikiem House i jego osobistym personelem składający się z 201 pracowników. Baruch później zeznawał przed komisją Grahama - senackiej komisji spraw zagranicznych:

„*Byłem doradcą ekonomicznym w misji pokojowej.*
GRAHAM: *Czy często doradzałeś prezydentowi podczas pobytu tam?*
BARUCH: *Kiedy pytał mnie o radę, udzielałem jej. Miałem cokolwiek wspólnego z klauzulami dotyczącymi reparacji. Byłem amerykańskim komisarzem odpowiedzialnym za to, co nazywali Sekcją Ekonomiczną. Byłem członkiem Najwyższej Rady Gospodarczej odpowiedzialnej za surowce metalowe.*
GRAHAM: *Czy zasiadałeś w radzie z panami, którzy negocjowali traktat?*
BARUCH: *Tak, proszę pana, czasami.*
GRAHAM: *Wszystkie z wyjątkiem spotkań, w których uczestniczyła Piątka*? (Piątka - to przywódcy pięciu sprzymierzonych narodów).
BARUCH: *I często też. Paul Warburg towarzyszył Wilsonowi w Amerykańskiej Komisji Negocjacji Pokoju jako jego główny doradca finansowy. Był mile zaskoczony, gdy na czele niemieckiej delegacji znalazł swojego brata Maxa*

Warburga, który przyprowadził ze sobą Carla Melchiora, również z „M.M. Warburg Company", Williama Georg von Strauss'a, Franz'a Urbig'a i Mathias'a Erzberger'a.

Thomas W. Lamont stwierdza w swoich prywatnie wydrukowanych pamiętnikach „Across World Frontiers": „*W delegacji niemieckiej znaleźli się dwaj niemieccy bankierzy firmy Warburg, których znałem trochę i z którymi chętnie rozmawiałem nieformalnie, ponieważ wydawali się usilnie starać zaproponować pewien układ reparacji, który mógłby być do zaakceptowania przez aliantów*"[84].

[84] Thomas W. Lamont, „Across World Frontiers", (Privately printed) 1950, p.138

Lamont ucieszył się również widząc Sir Williama Wiseman'a, głównego doradcę delegacji brytyjskiej. Bankierzy na konferencji przekonali Wilsona, że potrzebują międzynarodowego rządu, aby ułatwić im międzynarodowe operacje monetarne. W tomie. IV, s. 52, „Intimate Papers of Col. House" cytuje przesłanie Sir Williama Wiseman'a do Lorda Reading'a z 16 sierpnia 1918 r.: „*Prezydent ma na myśli dwie główne zasady: musi istnieć Liga Narodów i musi być męska*".

Wilson, który wydawał się żyć w świecie fantazji, był zszokowany, gdy amerykańscy obywatele wygwizdali go podczas jego kampanii, kiedy przekonywał, by przekazali swoją z trudem wywalczoną niepodległość temu, co wielu wydawało się dyktaturą międzynarodową. Natychmiast popadł w depresję i udał się do swojej sypialni. Jego żona natychmiast zamknęła drzwi Białego Domu przed pułkownikiem House'em i od 25 września 1919 do 13 kwietnia 1920 rządziła Stanami Zjednoczonymi z pomocą bliskiego przyjaciela, jej „doradcy wojskowego", płk Rixey'a Smith'a. Ponieważ wszyscy byli wykluczeni z ich obrad, nikt nigdy nie wiedział, który z tej pary pełnił funkcję prezydenta, a który był wiceprezydentem.

Wielbicielami Woodrowa Wilsona przez dziesięciolecia kierował Bernard Baruch, który stwierdził, że Woodrow Wilson był największym człowiekiem, jakiego kiedykolwiek znał. Nominacje Wilsona do Rady Rezerwy Federalnej i odpowiedzialność tego organu za finansowanie pierwszej wojny światowej, a także przekazanie w czasie wojny przez Wilsona Stanów Zjednoczonych triumwiratowi imigrantów sprawiły, że wydaje się on być najważniejszym pojedynczym sprawcą ruiny w historii Ameryki.
Nic dziwnego, że po nieudanej podróży do Europy, gdzie był syczany i wyśmiewany na ulicach przez Francuzów i wyśmiewany w salach Wersalu przez Orlando i Clemenceau, Woodrow Wilson wrócił do domu, by położyć się

do łóżka. Widok zniszczenia i śmierci w Europie, za które był bezpośrednio odpowiedzialny, chyba był większym szokiem, niż mógł znieść.
Włoski minister Pentaleoni wyraził uczucia narodów europejskich, pisząc, że: „*Woodrow Wilson jest typem Pecksniffa, który teraz zniknął pośród powszechnego potępienia*".

Nieszczęściem Ameryki jest to, że nasza dotowana prasa i system edukacyjny zostały wykorzystane na uświęcenie człowieka, który w zmowie z innymi spowodował tyle śmierci i smutku na całym świecie. Kartel finansowy doznał jedynie drobnych niepowodzeń w tych kluczowych latach.
12 lutego 1917 r. „The New York Times" doniósł, że „*Pięciu członków Zarządu Rezerwy Federalnej zostało postawionych w stan oskarżenia na forum Izby przez deputowanego Charlesa A. Lindbergha, republikańskiego członka Komisji Bankowej i Walutowej Izby Reprezentantów. Lindbergh, „spisek rozpoczął się" w 1906 r., kiedy zmarły JP Morgan, Paul M. Warburg, obecny członek Rady Rezerwy Federalnej, National City Bank i inne firmy bankowe „spiskowały" w celu uzyskania ustawodawstwa walutowego w interesie biznesu i powołania specjalnej rady do administrowania takim prawem, w celu stworzenia ogromnych mas niewolników, wspomniani spiskowcy spiskowali i teraz spiskują, aby poprzez Zarząd Rezerwy Federalnej, mogli umożliwić spiskowcom koordynację wszelkiego rodzaju wielkiego biznesu, zachowując nad nim kontrolę, w celu połączenia wszystkich trustów w jeden wielki trust panujący i kontrolujący cały handel*".

Izba nie podjęła uchwały o impeachmencie. „The New York Times" doniósł 10 sierpnia 1918 r.: „*Po wygaśnięciu kadencji Warburg dobrowolnie odszedł z Zarządu Rezerwy Federalnej"*. Tak więc poprzednia wzmianka, że pan Warburg opuścił Zarząd Rezerwy Federalnej, ponieważ miał brata w tajnej służbie obcego kraju, mianowicie Niemiec, z którymi toczyliśmy wojnę, nie była przyczyną jego przejścia na emeryturę. W każdym razie nie odszedł z Administracji Rezerwy Federalnej, gdyż od razu przejął stanowisko J.P. Morgana w Federalnej Radzie Doradczej, z którego to stanowiska zarządzał Systemem Rezerwy Federalnej przez następne dziesięć lat.

Rozdział 9

Kryzys w rolnictwie

Kiedy Paul Warburg zrezygnował z funkcji członka Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej w 1918 roku, jego miejsce zajął Albert Strauss, partner w międzynarodowym domu bankowym J & W Seligmana. Ten dom bankowy miał duże interesy na Kubie i w Ameryce Południowej i odegrał znaczącą rolę w finansowaniu wielu rewolucji w tych krajach. Jej najbardziej znany rozgłos miał miejsce podczas śledztwa Senackiej Komisji Finansów w 1933 r., kiedy wyszło na jaw, że J & W Seligman dał łapówkę w wysokości 415 000 dolarów Juanowi Leguia, synowi prezydenta Peru, w celu skłonienia tego narodu do przyjęcia pożyczki.

Częściowa lista dyrektorów Alberta Straussa, według „Who's Who", pokazuje, że był on: prezesem zarządu „Cuba Cane Sugar Corporation"; dyrektor, „Brooklyn Manhattan Transit Co.", „Coney Island Brooklyn RR", „New York Rapid Transit", „Pierce-Arrow", „Cuba Tobacco Corporation" i „Eastern Cuba Sugar Corporation".

Gubernator Delano podał się do dymisji w sierpniu 1918r., by zostać pułkownikiem armii. Wojna zakończyła się 11 listopada 1918 r. Williama McAdoo zastąpił w 1918r. Carter Glass na stanowisku sekretarza skarbu. Zarówno Strauss, jak i Glass byli obecni na tajnym posiedzeniu Zarządu Rezerwy Federalnej 18 maja 1920 r., kiedy możliwy stał się kryzys rolny lat 1920-21. Jednym z głównych kłamstw na temat Ustawy o Rezerwie Federalnej, kiedy w 1913 r. była ona podważana, była obietnica opieki nad farmerem. Właściwie FED nigdy nie zajmował się nikim poza kilkoma dużymi bankierami.

Prof. O.M.W. Sprague, ekonomista z Harvardu, pisząc w „Quarterly Journal of Economics" z lutego 1914, powiedział: „*Głównym celem Ustawy o Rezerwie Federalnej jest upewnienie się, że w tym kraju zawsze będzie dostępna podaż pieniądza i kredytu, aby sprostać nietypowym wymaganiom bankowym."* W tym sformułowaniu nie ma nic, co mogłoby pomóc rolnikowi. Pierwsza wojna światowa wprowadziła do tego kraju powszechną prosperity, o czym świadczyły akcje przemysłu ciężkiego na giełdzie nowojorskiej w latach 1917-1918, wzrost ilości pieniądza w obiegu oraz ogromne rozliczenia bankowe w ciągu całego 1918r. Obowiązkiem Systemu Rezerwy Federalnej było odzyskanie ogromnej ilości pieniędzy i kredytu, które wymknęły się ich kontroli w tym okresie prosperity.

Dokonał tego kryzys rolniczy lat 1920-21. Działania Komitetu Otwartego Rynku Rezerwy Federalnej w latach 1917-18, podczas gdy Paul Warburg był jeszcze przewodniczącym, pokazują ogromny wzrost zakupów akceptowanych przez bankierów i akceptacje handlowe. Nastąpił również wielki wzrost

zakupów papierów wartościowych rządu Stanów Zjednoczonych, pod kierownictwem ‘zdolnego’ Eugene Meyera, Jr.

Duża część spekulacji giełdowych w 1919 roku, i pod koniec wojny, kiedy rynek był bardzo niespokojny, został sfinansowany ze środków pożyczonych od Banków Rezerwy Federalnej z zabezpieczeniem rządowych papierów wartościowych. W ten sposób System Rezerwy Federalnej ustanowił Kryzys, najpierw wywołując inflację, a następnie podnosząc stopę dyskontową i czyniąc pieniądze drogimi. W 1914r. stopy procentowe Banku Rezerwy Federalnej spadły z 6% do 4%, a w 1916 r. spadły do 3% i utrzymywały się na tym poziomie do 1920 r. Powodem niskiej stopy procentowej była konieczność zmiany stopy procentowej ‘Pożyczki Liberty’ o wartości miliarda dolarów. Na początku każdej akcji Liberty Loan Drive, Zarząd Rezerwy Federalnej wpłacał sto milionów dolarów na nowojorski rynek pieniężny poprzez operacje otwartego rynku, aby zapewnić impuls gotówkowy dla tych akcji.

Najważniejszą rolą Obligacji Wolnościowych było wchłonięcie wzrostu obiegu środka wymiany (całkowitej ich liczby) spowodowanej dużą ilością waluty i kredytu wyemitowanych podczas wojny. Robotnicy otrzymywali wysokie pensje, a rolnicy otrzymywali najwyższe ceny za swoje produkty, jakie kiedykolwiek znali. Te dwie grupy zgromadziły miliony dolarów w gotówce, których nie włożyły w obligacje Liberty.

Pieniądze te były praktycznie poza zasięgiem grupy z Wall Street, która kontrolowała pieniądze i kredyt Stanów Zjednoczonych. Chcieli go odzyskać i dlatego mieliśmy kryzys rolniczy lat 1920-21. Duża część pieniędzy została zdeponowana w małych bankach na Bliskim i dalszym Zachodzie, które odmówiły posiadania jakiejkolwiek części Systemu Rezerwy Federalnej, i wielu farmerów z tych regionów nie widząc żadnego powodu, dla którego mieliby zdać się na kontrolę ich pieniędzy grupie międzynarodowych finansistów. Głównym zadaniem Systemu Rezerwy Federalnej było rozbicie tych małych krajowych banków i odzyskanie pieniędzy, które zostały wypłacone rolnikom podczas wojny, w efekcie zrujnowanie ich, i FED zaczął to robić.

Przede wszystkim utworzono „Federalną Radę ds. Kredytów Rolniczych”, która zachęcała rolników do inwestowania zgromadzonych pieniędzy w ziemię na pożyczki długoterminowe, do czego rolnicy bardzo chętnie przystali. Następnie pozwolono, by inflacja obrała swój bieg w tym kraju i Europie w latach 1919 i 1920.

Celem inflacji w Europie było anulowanie dużej części długów wojennych, które alianci mieli wobec narodu amerykańskiego, poprzez ściągnięcie nadwyżki pieniędzy, które rozdzielono między lud pracujący w postaci wyższych płac i premii za produkcję. W miarę jak ceny rosły coraz wyżej, pieniądze, które zgromadzili robotnicy, stawały się coraz mniej warte, powodując niesprawiedliwy odpływ, podczas gdy klasy posiadające wzbogacały

się przez inflację z powodu ogromnego wzrostu wartości ziemi i wyrobów przemysłowych.

Robotnicy byli w ten sposób skutecznie zubożeni, ale rolnicy, jako klasa bardziej oszczędna i bardziej samowystarczalna, musieli być traktowani surowiej. G.W. Norris w „Collier's Magazine" z 20 marca 1920 roku powiedział: „*Plotka głosi, że dwóch członków Zarządu Rezerwy Federalnej odbyło poufną rozmowę z niektórymi nowojorskimi bankierami i finansistami w grudniu 1919 roku aby spowodować spadek liczby transakcji na giełdzie i zaprzestanie promocji spółek. Uznaje się, że działania w tym samym ogólnym kierunku zostały już podjęte w innych częściach kraju, jako dowód nadużywania Systemu Rezerwy Federalnej do promowania spekulacji ziemią i aby pojawiły się towary*".

Senator Robert L. Owen, przewodniczący Senackiej Komisji Bankowej i Walutowej, zeznał na Senackich „Srebrnych" Przesłuchaniach (25lat) w 1939 r., że: „*Na początku 1920 r. rolnicy byli wyjątkowo zamożni. Spłacali kredyty hipoteczne i kupowali wiele nowych gruntów, i na prośbę rządu – pożyczyli na to pieniądze – a potem zbankrutowali w wyniku nagłego skurczenia się kredytu i waluty, które miało miejsce w 1920 roku. To, co wydarzyło się w 1920 roku, było tylko odwrotnością tego, co powinna zrobić Rada Rezerwy Federalnej.*

Zamiast zlikwidować przez lata nadwyżkę kredytów tworzonych przez wojnę, zebrała się na nieujawnionym publicznie posiedzeniu, które odbyło się 18 maja 1920 r. co było tajnym spotkaniem. Spędzili cały dzień na naradach; protokół składał się z sześćdziesięciu wydrukowanych stron i pojawiają się one w dokumencie Senatu nr 310 z 19 lutego 1923 r. Dyrektorzy klasy A, Rada Doradcza Rezerwy Federalnej, byli obecni, ale dyrektorzy klasy B , którzy reprezentują biznes, handel i rolnictwo nie byli obecni. Dyrektorzy klasy C, reprezentujący ludność Stanów Zjednoczonych, nie byli obecni i nie zostali zaproszeni do udziału. Byli tam tylko wielcy bankierzy, a ich ówczesna praca zaowocowała skurczeniem się kredytu, co w następnym roku skutkowało zmniejszeniem dochodu narodowego o piętnaście miliardów dolarów, wyrzuceniem milionów ludzi z pracy i zmniejszeniem wartości ziemi i rancza o dwadzieścia miliardów dolarów".

Carter Glass, członek zarządu w 1920 r. jako sekretarz skarbu, pisał w swojej autobiografii „Adventure in Constructive Finance" opublikowanej w 1928 r.; „*Reporterów oczywiście nie było, bo nie powinno ich być, ponieważ nigdy nie są obecni na żadnym posiedzeniu zarządu banku na świecie*."[85]

[85] Carter Glass, „Adventure in Constructive Finance", Doubleday, N.Y. 1928

To Carter Glass skarżył się, że jeśli sugerowana przez senatora LaFollette'a poprawka do Ustawy o Rezerwie Federalnej z 1913 r. zostanie uchwalona, zgodnie z którą żaden członek Zarządu Rezerwy Federalnej nie powinien być urzędnikiem, dyrektorem ani akcjonariuszem żadnego banku firmy powierniczej lub towarzystwa ubezpieczeniowego skończyłoby się na tym, że mielibyśmy w zarządzie mechaników i robotników rolnych. Z pewnością mechanicy i robotnicy rolni nie mogli wyrządzić krajowi większych szkód niż Glass, Strauss i Warburg na tajnym posiedzeniu Rady Rezerwy Federalnej.

Senator Brookhart z Iowa zeznał, że na tym tajnym spotkaniu Paul Warburg, również przewodniczący Federalnej Rady Doradczej, otrzymał rezolucję o wysłaniu pięcioosobowego komitetu do Międzystanowej Komisji Handlu z prośbą o podwyżkę opłat kolejowych. Jako szef „Kuhn, Loeb Co.", do którego należała większość szlaków kolejowych w Stanach Zjednoczonych, już tęsknił za ogromnymi zyskami, które rząd Stanów Zjednoczonych zapłacił w czasie wojny, i chciał wymusić nowe podwyżki cen na Amerykanach.
Senator Brookhart również zeznał, że: „*Wszedłem do biura Myrona T. Herricka w Paryżu i powiedziałem mu, że przyjechałem tam studiować bankowość spółdzielczą. Stany Zjednoczone są jedynym cywilizowanym krajem na świecie, który zgodnie z prawem zabrania swoim obywatelom organizowania systemu współpracy*". *Pojechałem do Nowego Jorku i rozmawiałem z około dwustu osobami. Po rozmowie o współpracy i staniu w pobliżu, czekając na mój pociąg… Nie wspomniałem konkretnie o bankowości spółdzielczej, ogólnie o współpracy – mężczyzna odwołał mnie na bok i powiedział: „Myślę, że Paul Warburg jest największym finansistą, jakiego kiedykolwiek się doczekaliśmy. On wierzy o wiele bardziej w twoją współpracę, niż ci się wydaje, a jeśli chcesz się z kimkolwiek skonsultować w sprawie współpracy, on jest człowiekiem, z którym należy się skonsultować, ponieważ wierzy w ciebie i możesz na nim polegać.*
Kilka minut później skierowano mnie do samego pana Warburg'a, który powiedział do mnie: „Masz całkowitą rację co do tego pomysłu na współpracę. Chcę ci powiedzieć, że są z tobą wielcy bankierzy. Chcę ci teraz o tym powiedzieć, żebyś nie zaczął niczego od bankowości spółdzielczej i nie zwrócił ich przeciwko tobie". Pana Warburg'a, już przygotowałem i jutro zamierzam zaproponować poprawkę do ustawy 'Lant' zezwalającą na zakładanie spółdzielczych banków narodowych. To była ustawa o pośrednim kredycie, która czekała wówczas na zezwolenie na zakładanie spółdzielczych banków krajowych. Taki był zakres mojej rozmowy z panem Warburgiem i od tego czasu nie mieliśmy żadnej".

Pan Wingo zeznał, że w kwietniu, maju, czerwcu i lipcu 1920 r. fabrykanci i kupcy otrzymali bardzo duży poziom kredytów. Miało to pomóc im w skurczeniu się kredytu, który miał zrujnować amerykańskich farmerów, którym w tym okresie odmówiono wszelkiego kredytu.

Na przesłuchaniach w Senacie w 1923r. Eugene Meyer Jr. wskazał główny powód działań Rady Rezerwy Federalnej, polegających na podniesieniu stopy procentowej do 7% w papierach rolniczych i hodowlanych: „*Uważam*", powiedział, „*że można by uniknąć wielu kłopotów, gdyby większa liczba kwalifikujących się banków niebędących członkami stała się członkami Systemu Rezerwy Federalnej*".

Meyer miał rację, wskazując na to. Celem działania Zarządu było rozbicie tych państwowych i akcyjnych banków ziemi, które konsekwentnie odmawiały poddania swojej wolności dyktaturze bankiera ustanowionego przez FED.

Kemmerer w ABC o Systemie Rezerwy Federalnej napisał w 1919 r., że: „*Tendencja będzie zmierzać w kierunku unifikacji i prostoty, które będą wprowadzane przez instytucje państwowe, w coraz większej liczbie, stając się udziałowcami i deponentami w bankach rezerwowych*". Jednak banki państwowe nie odpowiedziały. Naród amerykański zażądał przesłuchania w Senacie w 1923 r. w sprawie przyczyn kryzysu rolniczego w latach 1920-21. Pełny zapis tajnego posiedzenia Zarządu Rezerwy Federalnej z 18 maja 1920 r. został wydrukowany w „Manufacturers Record" w Baltimore w stanie Maryland, czasopiśmie poświęconym interesom małych południowych producentów.

Benjamin Strong, gubernator Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku i bliski przyjaciel Normana Montagu -, gubernatora Banku Anglii, stwierdził podczas tych Przesłuchań: „*System Rezerwy Federalnej zrobił dla rolnika więcej, niż zaczął sobie zdawaćz tego sprawę*".

Emmanuel Goldenweiser, dyrektor ds. badań w Radzie Gubernatorów, twierdził, że stopa dyskontowa została podniesiona wyłącznie jako środek antyinflacyjny, ale nie wyjaśnił, dlaczego była to podwyżka skierowana wyłącznie do rolników i pracowników, podczas gdy jednocześnie System chronił producentów i kupców, zapewniając im zwiększone kredyty.

Ostateczne oświadczenie w sprawie spowodowania przez Zarząd Rezerwy Federalnej kryzysu w rolnictwie w latach 1920-21 złożył William Jennings Bryan. W „Hearst's Magazine" z listopada 1923r. napisał: „*Bank Rezerwy Federalnej, który powinien być najlepszą ochroną dla rolników, stał się jego największym wrogiem. Deflacja rolnika była przestępstwem popełnionym umyślnie*".

Rozdział 10

Twórcy pieniędzy

Strona redakcyjna „The New York Times" z 18 stycznia 1920 r. zawierała interesujący komentarz na temat Systemu Rezerwy Federalnej. Niezidentyfikowany pisarz, być może Paul Warburg, stwierdził: „*Rezerwa Federalna jest źródłem kredytu, a nie kapitału*".

To jedno z najbardziej odkrywczych stwierdzeń, jakie kiedykolwiek padły na temat Systemu Rezerwy Federalnej. Mówi ono, że System Rezerwy Federalnej nigdy nie doda niczego do naszej struktury kapitałowej ani do formowania kapitału, ponieważ jest zorganizowany w celu produkcji kredytu, tworzenia pieniądza dla pieniądza kredytowego i spekulacji, zamiast zapewniania funduszy kapitałowych na poprawę handlu i przemysłu. Mówiąc prosto, kapitalizacja oznaczałaby dostarczanie banknotów zabezpieczonych metalem szlachetnym lub innym towarem. Banknoty FED-u są pożyczonymi papierami bez zabezpieczenia - na oprocentowanie.

25 lipca 1921 r. senator Owen stwierdził na stronie redakcyjnej „The New York Times'a", że „*Rada Rezerwy Federalnej jest największą potęgą finansową na świecie. Zamiast korzystać z tej wielkiej władzy, zgodnie z zamierzeniami Ustawy o Rezerwie Federalnej, zarząd… przekazał tę władzę bankom, przerzucił ciężar swoich wpływów na wsparcie polityki niemieckiej inflacji*".

Senator, którego nazwisko widniało w ustawie, zauważył, że nie spełnia ona obietnicy. Po kryzysie rolnym w latach 1920-21 Rada Gubernatorów Rezerwy Federalnej postanowiła, że przez osiem lat zapewnia szybką ekspansję kredytową nowojorskich bankierów, co doprowadziło do Wielkiego Kryzysu z lat 1929-31 i pomógł sparaliżować strukturę ekonomiczną świata. Paul Warburg zrezygnował w maju 1918r., po zmianie systemu monetarnego Stanów Zjednoczonych z waluty zabezpieczonej obligacjami na walutę opartą na papierach komercyjnych i akcjach Banków Rezerwy Federalnej. Warburg wrócił do swojej pracy za pięćset tysięcy dolarów rocznie w firmie 'Kuhn, Loeb', ale nadal decydował o polityce Systemu Rezerwy Federalnej, jako prezes Federalnej Rady Doradczej i jako przewodniczący Komitetu Wykonawczego Amerykańskiej Rady Akceptacji.

W latach 1921-1929 Paul Warburg zorganizował trzy największe trusty w Stanach Zjednoczonych – „Międzynarodowy Bank Akceptacji" - największy tego typu bank na świecie, „Agfa Ansco Film Corporation" z siedzibą w Belgii oraz „I.G. Farben Corporation", której amerykański oddział Warburg założył jako „I.G. Korporacja chemiczna". Korporacja „Westinghouse" jest również

jednym z jego dzieł. We wczesnych latach dwudziestych System Rezerwy Federalnej odegrał decydującą rolę w ponownym wejściu Rosji do międzynarodowej struktury finansowej. Winthrop i Stimson nadal byli korespondentami rosyjskich i amerykańskich bankierów, a Henry L. Stimson prowadził negocjacje kończące się uznaniem ZSRR po wyborach Roosevelta w 1932 roku. To był antyklimaks, ponieważ dawno temu wznowiliśmy stosunki wymiany z rosyjskimi finansistami.

System Rezerwy Federalnej zaczął kupować rosyjskie złoto w 1920 roku, a na giełdach przyjmowano rosyjską walutę. Według pułkownika Ely'ego Garrison'a w jego autobiografii i według Raportu Tajnej Służby Marynarki Wojennej Stanów Zjednoczonych na temat Paula Warburg'a, rewolucja rosyjska została sfinansowana przez Rotszyld'ów i Warburg'ów, a członek rodziny Warburgów miał przy sobie rzeczywiste fundusze wykorzystywane przez Lenina. i Trockiego w Sztokholmie w 1918. W artykule w angielskim periodyku „Fortnightly" z lipca 1922 jest napisane : „*W ciągu ostatniego roku praktycznie każda instytucja kapitalistyczna została przywrócona. Giełda Papierów Wartościowych, prawo do posiadania nieograniczonej ilości pieniędzy, prawo dziedziczenia, system wekslowy oraz inne instytucje i praktyki związane z prowadzeniem prywatnego przemysłu i handlu. Większa część dawnych znacjonalizowanych przemysłów znajduje się obecnie w pół-niezależnych trust'ach*".

Organizacja potężnych trust'ów w Rosji pod przykrywką komunizmu umożliwiła otrzymanie dużej ilości pomocy finansowej i technicznej ze Stanów Zjednoczonych. Rosyjska arystokracja została zniszczona, ponieważ była zbyt nieefektywna, by zarządzać nowoczesnym państwem przemysłowym. Międzynarodowi finansiści zapewnili fundusze Leninowi i Trockiemu na obalenie reżimu carskiego i utrzymanie Rosji w pierwszej wojnie światowej. Peter Drucker, rzecznik oligarchii w Ameryce, oświadczył w artykule w „Saturday Evening Post" w 1948 roku, że:

„ROSJA JEST IDEAŁEM GOSPODARKI ZARZĄDZANEJ, W KIERUNKU, DO KTÓREGO DĄŻYMY."

W Rosji emisja waluty wystarczającej do zaspokojenia potrzeb ich gospodarki nastąpiła dopiero po objęciu władzy przez rząd, który miał absolutną kontrolę nad ludźmi. W latach dwudziestych Rosja emitowała duże ilości tzw. „pieniądza inflacyjnego" zarządzanej waluty.

W tym samym „Fortnightly" w artykule (z lipca 1922 r.) zauważono, że: „*Ponieważ presja ekonomiczna wytworzyła 'system wymiarów astronomicznych waluty'; nigdy nie może go zniszczyć. W pojedynkę system jest samowystarczalny, logicznie udoskonalony, a nawet inteligentny. I może zginąć tylko przez zawalenie się lub zniszczenie gmachu politycznego, który ozdabia*".

„Fortnightly" również zauważył w 1929 r., że: „*Od 1921 r. codzienne życie obywatela sowieckiego nie różni się od życia obywatela amerykańskiego, a sowiecki system rządów jest bardziej ekonomiczny*".

Admirał Kołczak, przywódca białych armii rosyjskich, był wspierany przez międzynarodowych bankierów, którzy wysłali wojska brytyjskie i amerykańskie na Syberię, aby mieć pretekst do drukowania rubli „kołczackich". W pewnym momencie w 1920 roku bankierzy manipulowali na giełdzie londyńskiej starymi rublami carskimi, rublami Kiereńskiego i rublami kołczackimi, wartości wszystkich trzech zmieniały się zgodnie z ruchami wojsk alianckich pomagających Kołczakowi. Kołczak był również w posiadaniu znacznych ilości złota, które zostały przejęte przez jego armie. Po jego klęsce ładunek tego złota zniknął na Syberii.

Na przesłuchaniach w Senacie w 1921 r. w sprawie Systemu Rezerwy Federalnej wyszło na jaw, że system otrzymywał to złoto. Kongresman Dunbar przesłuchał gubernatora W.P.G. Harding'a z Zarządu Rezerwy Federalnej w następujący sposób:
DUNBAR: "*Innymi słowy, Rosja wysyła dużo złota do krajów europejskich, które z kolei wysyłają je do nas?"*
HARDING: „Robi się to, aby *stworzyć wymianę dolarów i aby zapłacić za rzeczy kupione w naszym kraju*".
DUNBAR: "*W tym samym czasie to złoto przyszło z Rosji przez Europę?*"
HARDING: „*Uważa się, że część z tego to złoto Kołczaka sprowadzane przez Syberię, ale nie jest to sprawa Banku Rezerwy Federalnej. Sekretarz Skarbu wydał polecenie dla urzędu probierczego, aby nie brać złota, które nie nosi znaku mennicy zaprzyjaźnionego narodu".*

Nie jest jasne, co gubernator Harding miał na myśli mówiąc „przyjazny naród". W 1921 roku nie prowadziliśmy wojny z żadnym krajem, ale Kongres już zaczął kwestionować międzynarodowe transakcje złotem Systemu Rezerwy Federalnej. Gubernator Harding mógł równie dobrze wzruszyć ramionami i powiedzieć, że to nie była sprawa Banku Rezerwy Federalnej, skąd pochodziło złoto. Złoto nie zna narodowości ani rasy. Stany Zjednoczone zgodnie z prawem przestały interesować się tym, skąd pochodziło złoto w 1906 r., kiedy sekretarz skarbu Shaw porozumiał się z kilkoma większymi nowojorskimi bankami (w których miał udziały) w sprawie zakupu złota za zaliczki w gotówce od Departamentu Skarbu Stanów Zjednoczonych, a następnie kupowałby złoto od tych banków. Skarb Państwa mógł twierdzić, że nie wiedział, skąd pochodzi jego złoto, ponieważ w ich biurze rejestruje się jedynie bank, w którym dokonał zakupu. Od 1906r. Skarb Państwa nie wiedział, od którego z międzynarodowych handlarzy złotem kupował swoje złoto.

Grupa obcokrajowców, którzy posiadali złoto, kontrolowała system monetarny krajów zachodnich. Profesor Gustav Cassel napisał w 1928 roku: „*Dolar amerykański, a nie standard złota, jest światowym standardem monetarnym. Zarząd Amerykańskiej Rezerwy Federalnej ma prawo określać siłę nabywczą dolara poprzez dokonywanie zmian w stopie dyskonta, a tym samym kontroluje standard monetarny świata*".

Gdyby to była prawda, członkowie Zarządu Rezerwy Federalnej byliby najpotężniejszymi finansistami na świecie. Czasami w ich skład wchodzą tak wpływowi ludzie, jak Paul Warburg czy Eugene Meyer Jr., ale zazwyczaj są to komitety-figuranci dla Federalnej Rady Doradczej i londyńskich bankierów.

W maju 1925r. brytyjski parlament uchwalił ustawę o standardzie złota, przywracając Wielką Brytanię do standardu złota. Główna rola Systemu Rezerwy Federalnej w tym wydarzeniu ujawniła się 16 marca 1926r., kiedy George Seay, gubernator Banku Rezerwy Federalnej w Richmond, zeznał przed Komitetem Bankowym i Walutowym Izby Reprezentantów, że: „*Słowne porozumienie potwierdzone korespondencją przedłużyło Wielkiej Brytanii pożyczkę lub kredyt na dwieście milionów dolarów. Celem tej pożyczki była pomoc Anglii w powrocie do standardu złota, a pożyczka miała być zaspokojona przez inwestycje funduszy Rezerwy Federalnej w weksle i zagraniczne papiery wartościowe*".

Biuletyn Rezerwy Federalnej z czerwca 1925r. stwierdził, że: „*Na mocy porozumienia z Bankiem Anglii - Bank Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku zobowiązuje się od czasu do czasu sprzedawać złoto na kredyt Bankowi Anglii w ciągu następnych dwóch lat, ale nie przekroczając kwoty 200 000 000 USD w dowolnym momencie."*

Dwustumilionowy kredyt w złocie został zorganizowany dzięki ustnemu porozumieniu między międzynarodowymi bankierami, Benjaminem Strong'iem i Montagu Normanem. W tym czasie stało się jasne, że System Rezerwy Federalnej ma na uwadze inne interesy niż potrzeby finansowe amerykańskiego biznesu i przemysłu. Powrót Wielkiej Brytanii do standardu złota został dodatkowo ułatwiony dzięki dodatkowej pożyczce na złoto w wysokości stu milionów dolarów od „J.P. Morgan Company".

Winston Churchill, brytyjski kanclerz skarbu, skarżył się później, że koszt tej pożyczki dla rządu brytyjskiego wyniósł 1 125 000 dolarów w pierwszym roku, co stanowi zysk firmy „J.P. Morgan" w tym czasie. Na przykład kwestia zmiany stopy dyskontowej nigdy nie została wyjaśniona w sposób zadowalający.

Dochodzenie w Radzie Rezerwy Federalnej w Waszyngtonie przyniosło odpowiedź, że „*stan rynku pieniężnego jest głównym czynnikiem wpływającym na zmiany stóp*". Ponieważ rynek pieniężny znajduje się w Nowym Jorku, nie

potrzeba wyobraźni, aby wywnioskować, że nowojorscy bankierzy mogą być zainteresowani zmianami kursu i często próbować na nie wpłynąć.

Norman Lombard w czasopiśmie „World's Work" pisze, że: „*Zarząd Rezerwy Federalnej, rozpatrując i likwidując proponowane zmiany polityki, powinien postępować zgodnie z procedurą i etyką przestrzeganą przez nasz sąd. Sugestie, że powinna nastąpić zmiana kursu lub że Banki Rezerwy powinny kupować lub sprzedawać papiery wartościowe, mogą pochodzić od kogokolwiek i bez formalności lub pisemnych argumentów. Sugestia może być skierowana do gubernatora lub dyrektora Systemu Rezerwy Federalnej przez telefon lub w jego klubie przy stole obiadowym, lub może być dokonana w drodze przypadkowego wezwania członka Zarządu Rezerwy Federalnej. Interesy proponującego zmianę nie muszą być ujawniane, a jego nazwisko i wszelkie sugestie są zwykle utrzymywane w tajemnicy. Jeśli chodzi o kwestię operacji otwartego rynku opinia publiczna nie ma pojęcia o tej decyzji, dopóki nie pojawi się regularny cotygodniowy komunikat pokazujący zmiany w zasobach Banków Rezerwy Federalnej. Tymczasem nie ma żadnej publicznej dyskusji, nie ma uzasadnienia decyzji ani nazwisk osób, które są jej przeciwne lub popierają ją*".

Niewielkie są również szanse, że przeciętny obywatel spotka się w swoim klubie z gubernatorem Systemu Rezerwy Federalnej.

Przesłuchania Izby Reprezentantów w sprawie stabilizacji siły nabywczej dolara w 1928r. dowiodły niezbicie, że Zarząd Rezerwy Federalnej ściśle współpracował z szefami europejskich banków centralnych i że kryzys z lat 1929-1931 był planowany na tajnym obiedzie Federalnego Zarządu Rezerwy z szefami europejskich banków centralnych w 1927 roku. Zarząd nigdy nie był odpowiedzialny przed opinią publiczną za swoje decyzje lub działania. Wydaje się, że konstytucyjne mechanizmy kontroli i równowagi nie działają w finansach. Prawdziwa lojalność członków Rady Rezerwy Federalnej zawsze była wobec bankierów centralnych.
Trzy cechy banku centralnego:
jego własność przez prywatnych udziałowców, którzy otrzymują opłaty i zysk za wykorzystanie kredytu narodowego,
absolutna kontrola nad narodowymi zasobami finansowymi i
mobilizacja kredytu narodowego do finansowania cudzoziemców,
wszystkie zostały zademonstrowane przez System Rezerwy Federalnej w ciągu pierwszych piętnastu lat swojej działalności.

Dalszą demonstrację międzynarodowych celów Ustawy o Rezerwie Federalnej z 1913r. zapewnia „Poprawka brzegowa" z 24 grudnia 1919 r., która upoważnia do organizowania korporacji wyraźnie w celu: „*zaangażowania się w międzynarodową bankowość zagraniczną i inne międzynarodowe lub*

zagraniczne operacje finansowe, w tym handel złotem lub kruszcem oraz utrzymywanie akcji w zagranicznych korporacjach".

Komentując tę poprawkę, E.W. Kemmerer, ekonomista z Princeton University, zauważył, że: „*System rezerw federalnych okazuje się mieć wielki wpływ na umiędzynarodowienie amerykańskiego handlu i amerykańskich finansów*".
To, że umiędzynarodowienie amerykańskiego handlu i amerykańskich finansów było bezpośrednią przyczyną zaangażowania nas w dwie wojny światowe, nie przeszkadza panu Kemmerer'owi. Istnieje wiele dowodów na to, jak Paul Warburg wykorzystał System Rezerwy Federalnej jako instrumentu uzyskiwania akceptacji handlowej, zastosowanej na szeroką skalę przez amerykańskich biznesmenów.

Stosowanie akceptów handlowych (które są walutą handlu międzynarodowego) przez bankierów i korporacje w Stanach Zjednoczonych przed 1915r. było praktycznie nieznane. Powstanie Systemu Rezerwy Federalnej dokładnie zbiega się ze wzrostem wykorzystania akceptacji w tym kraju i nie jest to przypadek. Ludzie, którzy chcieli Systemu Rezerwy Federalnej, byli tymi, którzy założyli banki akceptacyjne i czerpali zyski z wykorzystywania akceptacji.
Już w 1910 r. Narodowa Komisja Monetarna zaczęła wydawać broszury i inne materiały propagandowe wzywające bankierów i biznesmenów w tym kraju do przyjmowania akceptacji handlowych w swoich transakcjach. Komisja prowadziła tę kampanię przez trzy lata, a Plan Aldricha zawierał szeroki zapis zezwalający na wprowadzenie i wykorzystanie akceptów bankowych do amerykańskiego systemu papierów komercyjnych. Ustawa o Rezerwie Federalnej z 1913r. uchwalona przez Kongres nie zezwalała wyraźnie na stosowanie akceptów, ale Zarząd Rezerwy Federalnej w 1915 i 1916r. zdefiniował „akceptację handlu", później zdefiniowaną w Rozporządzeniu A Serii z 1920 r. i dalej zdefiniowaną w Serii 1924r.

Jednym z pierwszych oficjalnych aktów Rady Gubernatorów z 1914 r. było przyznanie akceptacji preferencyjnie niskiej stopy dyskonta w Bankach Rezerwy Federalnej. Ponieważ akceptacje nie były w tym czasie stosowane w tym kraju, nie można było przedstawić żadnego wyjaśnienia konieczności biznesowej dla tego działania. Było oczywiste, że ktoś u władzy w Radzie Gubernatorów chciał przyjęcia akceptacji. Ustawa o bankach narodowych z 1864 r., która była decydującym organem finansowym Stanów Zjednoczonych do listopada 1914r., nie zezwalała bankom na udzielanie kredytów. W konsekwencji siła banków do tworzenia pieniądza była znacznie ograniczona. Nie mieliśmy banku emisyjnego, czyli banku centralnego, który mógłby tworzyć pieniądz. Aby zdobyć bank centralny, bankierzy wywoływali wielką panikę finansową wśród biznesmenów w Stanach Zjednoczonych, wysyłając złoto z kraju, tworząc niedobór pieniędzy, a następnie importując je z powrotem.

Po tym, jak otrzymaliśmy nasz bank centralny - System Rezerwy Federalnej, nie było już potrzeby paniki pieniężnej, ponieważ banki mogły tworzyć pieniądze. Jednak panika jako instrument władzy nad biznesem i społecznością finansową została wykorzystana ponownie przy dwóch ważnych okazjach, w 1920 r., powodując kryzys w rolnictwie, ponieważ państwowe banki i firmy powiernicze odmówiły przystąpienia do Systemu Rezerwy Federalnej, a w 1929r. spowodował Wielki Kryzys, który scentralizował prawie całą władzę w tym kraju w rękach kilku wielkich trustów.

Akceptacja handlowa to projekt wystawiony przez sprzedawcę towaru na nabywcę i zaakceptowany przez nabywcę, z ustalonym na nim terminem ważności. Korzystanie z akceptów handlowych na rynku hurtowym zapewnia krótkoterminowy, pewny kredyt na przewóz towarów w procesie produkcji, magazynowania, tranzytu i obrotu. Ułatwia handel krajowy i zagraniczny.

Wygląda na to, że bankierzy, którzy chcieli zastąpić system otwartych rachunków systemem akceptacji handlu, byli postępowymi ludźmi, którzy chcieli pomóc amerykańskiemu handlowi importowo-eksportowemu. W tym celu stworzono wiele propagandy, ale to nie była prawdziwa historia.

System otwartej księgi, dotychczas używany wyłącznie przez amerykańskich biznesmenów, pozwalał na zniżkę płacąc gotówką. System akceptacji zniechęca do korzystania z gotówki, dopuszczając rabat na kredyt. System otwartej księgi pozwalał też na znacznie łatwiejsze terminy płatności, z liberalnymi wydłużeniami płatności. Akceptacja na to nie pozwala, ponieważ jest to kredyt krótkoterminowy z wybitą datą. Jest poza zasięgiem sprzedawcy, a w rękach banku, zazwyczaj akceptacyjnego, co nie pozwala na żadne przedłużenie czasu. Tak więc przyjęcie akceptacji przez amerykańskich biznesmenów w latach dwudziestych znacznie ułatwiło dominację i wchłonięcie małego biznesu przez wielkie trusty, co przyspieszyło upadek w 1929 roku.

Akceptacje handlowe były do pewnego stopnia wykorzystywane w Stanach Zjednoczonych przed wojną secesyjną. Podczas tej wojny wymogi handlu zniszczyły akceptację jako medium kredytowe i nie wróciła ona do łask w tym kraju, nasz naród preferował prostotę i hojność systemu otwartej księgi. Rachunki otwarte są papierami handlowymi imiennymi, opatrzonymi wyłącznie nazwiskiem dłużnika. Akcepty są dwuimienne, opatrzone nazwiskiem dłużnika i wierzyciela. W ten sposób stały się towarem, który banki miały kupować i sprzedawać. Dla wierzyciela w systemie otwartej księgi dług jest zobowiązaniem. Dla banku akceptującego posiadającego akceptację dług jest aktywem. Ludzie, którzy założyli banki akceptacyjne w tym kraju, pod przywództwem Paula Warburga, zapewnili kontrolę nad miliardami dolarów kredytu istniejącego jako otwarte konta w księgach amerykańskich biznesmenów.

Gubernator Marriner Eccles z Rady Rezerwy Federalnej oświadczył przed Komitetem Bankowości i Walutowej Izby Reprezentantów, że: „*Dług jest podstawą kreacji pieniądza*". Wielcy posiadacze akceptów handlowych otrzymali do użytku miliardy dolarów pieniądza kredytowego, oprócz stopy procentowej naliczanej od samej akceptacji. To oczywiste, dlaczego Paul Warburg powinien poświęcić tyle czasu, pieniędzy i energii na uzyskanie akceptacji przyjętej przez machinę bankową tego kraju. 4 września 1914 roku „National City Bank" zaakceptował pierwszy projekt czasowy sporządzony dla banku narodowego zgodnie z postanowieniami Ustawy o Rezerwie Federalnej z 1913 roku. Był to początek końca systemu otwartych rachunków jako ważnego czynnika w handlu hurtowym.

Beverly Harris, wiceprezes „National City Bank of New York", wydał broszurę w 1915 roku, w której stwierdził, że: „*Kupcy korzystający z systemu otwartych kont uzurpują sobie funkcje bankierów*". W „The New York Times" z 14 czerwca 1920 r. Paul Warburg, przewodniczący American Acceptance Council, powiedział: „*Chyba że Zarząd Rezerwy Federalnej nie włoży serca i duszy w nieskrępowany rozwój akceptacji jako najlepszej inwestycji dla banków Rezerwy Federalnej. Przyszłość systemu, bezpieczny i solidny rozwój będzie zagrożony*."

Było to oświadczenie o celu Warburga i jego bandy, którzy chcieli „reformy monetarnej" w tym kraju. Chcieli przejąć kontrolę nad całym kredytem w Stanach Zjednoczonych i zdobyli go za pomocą Systemu Rezerwy Federalnej, systemu akceptacji i braku zainteresowania ze strony obywateli. Pierwsza wojna światowa była dobrodziejstwem dla wprowadzenia akceptacji handlu, a wartość jej wzrosła do czterystu milionów dolarów w 1917 roku, a w latach dwudziestych rosła do ponad miliarda dolarów rocznie, czego kulminacją był wysoki szczyt tuż przed wielkim kryzysem z lat 1929-31.

Wykresy Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku pokazują, że wykorzystanie akceptacji osiągnęło szczyt w listopadzie 1929r., miesiącu krachu na giełdzie, a następnie gwałtownie spadło. Ludzie akceptacji do tego czasu dostali to, czego chcieli, czyli kontrolę nad amerykańskim biznesem i przemysłem. „Fortune Magazine" w lutym 1950 r. wskazał, że: „*Wielkość akceptów spadła z 1732 mln USD w 1929 r. do 209 mln USD w 1940 r. z powodu koncentracji bankowości akceptacyjnej w kilku rękach oraz polityki niskich stóp procentowych Skarbu Państwa, bezpośrednie pożyczki tańsze niż akceptacja. Od czasu wojny nastąpił niewielki wzrost, ale dla dużych firm często taniej jest finansować import z własnych zasobów finansowych*".

Innymi słowy, dokładniej „duże firmy", wielkie trusty, mają teraz kontrolę nad kredytem i nie potrzebują akceptacji. Oprócz zalewu propagandy wydawanego przez sam System Rezerwy Federalnej, Narodowe Stowarzyszenie Kredytowców, Stowarzyszenie Amerykańskich Bankowców i inne braterskie organizacje nowojorskich bankierów poświęciły dużo czasu i pieniędzy na

rozpowszechnianie propagandy akceptacji. Nawet ich powódź wykładów i broszur okazała się niewystarczająca i w 1919 roku Paul Warburg zorganizował „American Acceptance Council", który był całkowicie poświęcony propagandzie akceptacji.

Pierwszy zjazd zorganizowany przez to stowarzyszenie w Detroit w stanie Michigan, 9 czerwca 1919 r., zbiegł się z dorocznym zjazdem „National Association of Credit Men" (Krajowe Stowarzyszenie Kredytowców), odbywającym się tam w tym samym dniu, aby „*zainteresowani obserwatorzy mogli z łatwością uczestniczyć w wykładach i spotkania obu grup*", zgodnie z broszurą wydaną przez „American Acceptance Council".

Paul Warburg został wybrany na prezesa tej organizacji, a później został przewodniczącym „Komitetu Wykonawczego Amerykańskiej Rady Akceptacji", którą to funkcję piastował aż do swojej śmierci w 1932 roku. Rada opublikowała listy korporacji korzystających z akceptacji handlowej - wszystkie z nich to firmy, nad którymi kontrolę sprawowały „Kuhn, Loeb Co." lub jej podmioty stowarzyszone.

Wykłady wygłaszane przed Radą lub przez członków Rady były atrakcyjnie oprawiane i rozpowszechniane bezpłatnie przez „National City Bank of New York" wśród biznesmenów w kraju. Louis T. McFadden, przewodniczący Komisji Bankowej i Walutowej Izby Reprezentantów, oskarżał w 1922 roku, że Amerykańska Rada Akceptacji wywiera nieuzasadniony wpływ na Zarząd Rezerwy Federalnej i wezwał do przeprowadzenia dochodzenia w Kongresie, ale Kongres nie był zainteresowany.

Na drugiej dorocznej konwencji Amerykańskiej Rady Akceptacji, która odbyła się w Nowym Jorku 2 grudnia 1920 r., jej prezydent Paul Warburg stwierdził: „*Z wielką satysfakcją mogę poinformować, że w ciągu roku sprawozdawczego American Acceptance Council mogła dalej się rozwijać i wzmacniać relacje z Zarządem Rezerwy Federalnej*".

W latach dwudziestych Paul Warburg, który zrezygnował z funkcji gubernatora Rezerwy Federalnej po roku podczas wojny, nadal wywierał bezpośredni, osobisty wpływ na Zarząd Rezerwy Federalnej, spotykając się z Zarządem jako przewodniczący Federalnej Rady Doradczej i jako przewodniczący Amerykańskiej Rady Akceptacji. Był on, od jej organizacji w 1920 roku aż do śmierci w 1932 roku, prezesem zarządu Międzynarodowego Banku Akceptacji w Nowym Jorku, największego banku akceptacji na świecie. Jego brat, Felix M. Warburg, również wspólnik w „Kuhn, Loeb Co.", był dyrektorem Międzynarodowego Banku Akceptacji, a syn Paula, James Paul Warburg, był wiceprezesem. Paul Warburg był także dyrektorem w innych ważnych bankach akceptacyjnych w tym kraju, takich jak „Westinghouse Acceptance Bank", które zostały zorganizowane w Stanach Zjednoczonych zaraz po wojnie światowej, kiedy główna siedziba międzynarodowego rynku akceptacji została przeniesiona z Londynu do Nowego Jorku, a Paul Warburg stał się najpotężniejszym bankierem akceptacyjnym na świecie.

Paul Warburg stał się jeszcze bardziej legendarną postacią, upamiętniając ją jako „Daddy Warbucks" w komiksie „Little Orphan Annie". Pasek upamiętniał bezdomną żonę i jej psa, którzy zostali adoptowani przez „najbogatszego człowieka na świecie", Daddy'ego Warbucksa, startującego z „Warburgiem", który ma niemal magiczne moce i może osiągnąć wszystko dzięki mocy swojego nieograniczonego bogactwa. Wtajemniczeni chichotali, gdy „Annie", muzyczna wersja tej historii, przez kilka lat odnosiła wielkie sukcesy na Broadwayu, ponieważ zdecydowana większość publiczności nie miała pojęcia, że to tylko kolejna operacja Warburg'a.

To właśnie przeniesienie rynku akceptacji z Anglii do tego kraju dało początek ekstatycznemu przemówieniu Thomasa Lamont'a przed Akademią Nauk Politycznych w 1917 roku, że: „Dolar, a nie funt, jest teraz podstawą wymiany międzynarodowej". Amerykanie byli z tego dumni, ale nie zdawali sobie sprawy, za jaką cenę. Widocznym dowodem na nadmierny wpływ Amerykańskiej Rady Akceptacji na Zarząd Rezerwy Federalnej, na który skarżył się kongresman McFadden, jest wykres przedstawiający wzorzec stóp Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku w latach dwudziestych. Oficjalna stopa dyskontowa Banku jest dokładnie przez dziewięć lat zgodna z dziewięćdziesięciodniową stopą akceptacji bankierów, a Bank Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku ustala stopę dyskontową dla pozostałych Banków Rezerwy.

W latach dwudziestych Rada Gubernatorów zachowała dwóch pierwszych członków, CS Hamlin'a i Adolpha C. Miller'a. Ci ludzie znaleźli się w karierze jako arbitrzy narodowej polityki pieniężnej. Hamlin był w Zarządzie od 1914 do 1936, kiedy został mianowany Specjalnym Radcą Zarządu, podczas gdy Miller służył od 1914 do 1931. Tym dwóm mężczyznom pozwolono pozostać w Radzie przez tyle lat, ponieważ obaj byli wybitnie szanowanymi ludźmi, którzy dawali Radzie pewien prestiż w oczach opinii publicznej. W ciągu tych lat jeden po drugim ważny bankier wchodził do zarządu, służył przez jakiś czas i przechodził do lepszych rzeczy.

Ani Miller, ani Hamlin nigdy nie sprzeciwiali się niczemu, czego chcieli nowojorscy bankierzy. Zmienili stopę dyskontową i przeprowadzali operacje otwartego rynku z rządowymi papierami wartościowymi, ilekroć Wall Street tego chciała. Za nimi stała postać Paula Warburga, który wywierał ciągły i dominujący wpływ jako przewodniczący Federalnej Rady Doradczej, w której miał ludzi o wspólnych zainteresowaniach jak Winthrop Aldrich i J.P. Morgan.

Warburg nigdy nie był zbyt zajęty swoimi obowiązkami organizowania wielkich międzynarodowych trustów nadzorujących krajowe struktury finansowe. Jego wpływy od 1902 r., kiedy przybył do tego kraju jako imigrant z Niemiec, aż do

1932r., roku jego śmierci, zależały od europejskiego sojuszu z kartelem bankowym.

Syn Warburga, James Paul Warburg, nadal wywierał taki wpływ, będąc dyrektorem budżetu Franklina D. Roosevelta, gdy ten wielki człowiek objął urząd w 1933r., i zakładając 'Office of War Information', naszą oficjalną agencję propagandową podczas drugiej wojny światowej. W „The Fight for Financial Supremacy" Paul Einzig, redaktor londyńskiego „Economist", napisał, że: „*Niemal natychmiast po I wojnie światowej nawiązano ścisłą współpracę między Bankiem Anglii a władzami Rezerwy Federalnej, a zwłaszcza z Bankiem Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku. * Współpraca ta wynikała w dużej mierze z serdecznych relacji między Montagu Normanem z Banku Anglii a Benjaminem Strong'iem, gubernatorem Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku do 1928 roku. Polityka Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku była kierowana chęcią pomocy Bankowi Anglii. Nastąpiła ścisła współpraca w ustalaniu stóp dyskontowych między Londynem a Nowym Jorkiem"* [86]

* William Boyce Thompson (operator na Wall Street) skomentował Clarence'a Barrona, 27 listopada 1920 r.: „Dlaczego Bank Rezerwy Federalnej miałby mieć prywatne depesze w całym kraju i codziennie rozmawiać przez kabel z Bankiem Anglii?" str. 327 w „They told Barron".

[86] Paul Einzig, The Fight For Financial Supremacy, Macmillan, 1931

Rozdział 11

Lord Montagu Norman

Współpraca Benjamina Stronga z Lordem Montagu Norman'em to jedna z największych tajemnic XX wieku. Benjamin Strong ożenił się z córką prezesa „Bankers Trust" w Nowym Jorku, a następnie objął jego prezydenturę. Carroll Quigley w „Tragedy and Hope" mówi: „*Strong został gubernatorem Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku jako nominowany wspólnie przez Morgana i „Kuhn, Loeb Company" w 1914 roku*"[87].

Lord Montagu Norman jest jedynym człowiekiem w historii, którego dziadek ze strony matki i dziadek ze strony ojca pełnili funkcję prezesów Banku Anglii. Jego ojciec pracował w „Brown, Shipley Company", londyńskim oddziale „Brown Brothers" (obecnie „Brown Brothers Harriman").

Montagu Norman (1871-1950) przybył do Nowego Jorku w 1894 roku, aby pracować dla „Brown Brothers", gdzie zaprzyjaźnił się z rodziną Delano i Jamesem Markoe z „Brown Brothers". Wrócił do Anglii, a w 1907 został powołany na członka sądu Banku Anglii. W roku 1912 przeżył załamanie nerwowe i wyjechał do Szwajcarii na leczenie u Junga, co było modne wśród wpływowej grupy, którą reprezentował*.

[87] Carroll Quigley, Tragedy and Hope, Macmillan, Nowy Jork, s. 326

* Kiedy ludzie z tej klasy doznają poczucia winy, planując wojny światowe i kryzysy ekonomiczne, które przyniosą nędzę, cierpienie i śmierć milionom mieszkańców świata, czasami mają skrupuły. Te wyrzuty są wyśmiewane przez ich rówieśników jako „awaria nerwów". Po walce ze swoimi psychiatrami wracają do pracy z odnowionym zapałem, bez dalszych dygresji litości dla „małych ludzi", którzy mają być ich ofiarami.

Lord Montagu Norman był w latach 1916-1944 prezesem Banku Anglii. W tym okresie brał udział w konferencjach banków centralnych, które zapoczątkowały krach 1929r. i ogólnoświatową depresję. W „The Politics of Money" Brian Johnson pisze: „*Strong i Norman, bliscy przyjaciele, spędzali razem wakacje w Bar Harbor i na południu Francji. W związku z tym Norman stał się alter ego Stronga… „Polityka łatwego pieniądza Stronga na nowojorskim rynku pieniężnym w latach 1925-28 była wypełnieniem jego umowy z Normanem, aby utrzymać stopy procentowe w Nowym Jorku poniżej tych z Londynu. W trosce o współpracę międzynarodową Strong wstrzymywał się z stabilizującą ręką wysokich stóp procentowych z Nowego Jorku, aż było za późno. Łatwe pieniądze w Nowym Jorku, z fantastycznymi szczytami spekulacji, przyczyniły się do gwałtownego amerykańskiego boomu w późnych latach dwudziestych"*[88].

[88] Brian Johnson, The Politics of Money, McGraw Hill, New York, 1970, str. 63.

Benjamin Strong zmarł nagle w 1928 roku. Nekrolog w „New York Times", 17 października 1928, opisuje konferencję dyrektorów. trzech wielkich banków centralnych w Europie w lipcu 1927 r. „*Mr. Norman, Bank of England, Strong z nowojorskiego Banku Rezerwy Federalnej i dr Hjalmar Schacht z Reichsbanku, ich spotkanie nazywano wówczas spotkaniem „najbardziej ekskluzywnego klubu świata". Nigdy nie sporządzono żadnych publicznych raportów z konferencji zagranicznych, które były całkowicie nieformalne, ale które obejmowały wiele ważnych kwestii dotyczących przepływu złota, stabilności handlu światowego i światowej gospodarki*".

Spotkania, na których decyduje się przyszłość światowej gospodarki, są zawsze zgłaszane jako „całkowicie nieformalne", nieoficjalne, żadne raporty nie są podawane do wiadomości publicznej, a w rzadkich przypadkach, gdy oburzeni kongresmeni wzywają te tajemnicze postacie, aby zeznawali o swojej działalności, jedynie opisują zarys podjętych kroków i nie dostarczają żadnych informacji na temat tego, co naprawdę zostało powiedziane lub postanowione.

Podczas przesłuchań senackich w sprawie Systemu Rezerwy Federalnej w 1931r. H. Parker Willis, jeden z autorów i pierwszy sekretarz Rady Rezerwy Federalnej w latach 1914-1920, dobitnie zapytał gubernatora George'a Harrisona, następcę Stronga na tym stanowisku w Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku:
„*Jakie są relacje między Bankiem Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku a komitetem ds. pieniądza przy Giełdzie Papierów Wartościowych*?"
Nie ma związku – odpowiedział gubernator Harrison.
„*Nie ma żadnej pomocy ani współpracy w ustalaniu stawki w jakikolwiek sposób?"* - pytał Willis.
„*Nie*", powiedział gubernator Harrison, „*chociaż przy różnych okazjach informują nas o stanie sytuacji pieniężnej i o tym, jaki powinien być kurs*".

To była absolutna sprzeczność z jego stwierdzeniem, że „nie ma związku". Bank Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, który ustalał stopę dyskontową dla innych banków rezerw, w rzeczywistości utrzymywał bliskie kontakty z komitetem ds. pieniądza Giełdy Papierów Wartościowych.

Przesłuchania stabilizacyjne Izby Reprezentantów z 1928 r. wykazały niezbicie, że prezesi Systemu Rezerwy Federalnej odbywali konferencje z szefami wielkich europejskich banków centralnych. Nawet gdyby kongresmeni znali szczegóły spisku, którego kulminacją miał być Wielki Kryzys w latach 1929-31, nie mogliby nic zrobić, aby go powstrzymać. Międzynarodowi bankierzy, którzy kontrolowali przepływ złota, mogli narzucić swoją wolę każdemu krajowi, a Stany Zjednoczone były tak samo bezradne jak każdy inny. Notatki z tych Przesłuchań w Kongresie są następujące:

PAN. BEEDY: „*Zauważyłem na waszym wykresie, że linie, które powodują najbardziej gwałtowne wahania, znajdują się pod „Stawkami pieniężnymi w Nowym Jorku." Gdy stopy pieniądza rosną i spadają w dużych miastach, pożyczki udzielane na inwestycje wydają się je wykorzystywać. , obecnie jest to dość gwałtowna zmiana, podczas gdy przemysł w ogóle nie wydaje się korzystać z tych gwałtownych zmian, a linia ta jest dość wyrównana, nie ma żadnych wielkich wzrostów ani spadków.*
GUBERNATOR ADOLPH MILLER: *Było to mniej więcej w interesie sytuacji międzynarodowej. Sprzedawali kredyty w złocie w Nowym Jorku za salda w funtach szterlingach w Londynie.*
REPREZENTANT STRONG: (Nie spokrewnieny z Benjaminem): *Czy Zarząd Rezerwy Federalnej ma możliwość sprowadzania złota do tego kraju?*
E.A. GOLDENWEISER - dyrektor ds. badań w Zarządzie: *Zarząd Rezerwy Federalnej mógłby przyciągnąć złoto do tego kraju poprzez podniesienie stóp procentowych.*

GUBERNATOR ADOLPH MILLER: *Myślę, że jesteśmy bardzo blisko punktu, w którym dalsza troska z naszej strony o kwestie monetarne Europy może ulec zmianie. Rada Rezerwy Federalnej zeszłego lata 1927 r. wyznaczyła politykę zakupów na wolnym rynku, po której nastąpiła redukcja stopy dyskontowej w Bankach Rezerwy, aby złagodzić sytuację kredytową i obniżyć koszt pieniądza. Oficjalnym powodem tego odejścia od polityki kredytowej było to, że pomogłoby to ustabilizować wymianę międzynarodową i pobudzić eksport złota.*
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: *Czy powie nam pan pokrótce, w jaki sposób ta sprawa została wniesiona do Zarządu Rezerwy Federalnej i jakie były wpływy na ostateczną decyzję?*
GUBERNATOR ADOLPH MILLER: *Zadajesz pytanie, na które nie mogę odpowiedzieć.*
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: *Może zapytam jaśniej – skąd wzięła się sugestia, która spowodowała decyzję o zmianie stawek zeszłego lata?*
GUBERNATOR ADOLPH MILLER: *Trzy największe banki centralne w Europie wysłały swoich przedstawicieli do tego kraju. Byli: gubernator Banku Anglii, pan Hjalmar Schacht i profesor Rist, zastępca prezesa Banku Francji. Panowie ci byli na konferencji z urzędnikami Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku. Po tygodniu lub dwóch pojawili się w Waszyngtonie na większą część dnia. Przybyli wieczorem jednego dnia i następnego dnia byli gośćmi gubernatorów Zarządu Rezerwy Federalnej, i tegoż popołudnia wyjechali do Nowego Jorku.*
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: *Czy członkowie Zarządu byli obecni na tym śniadaniu?*
GUBERNATOR ADOLPH MILLER: *O tak, zostało ono zorganizowane przez Gubernatorów Zarządu w celu zjednoczenia nas wszystkich.*
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: *Czy była to sprawa społeczna, czy dyskutowano o ważnych sprawach?*
GUBERNATOR MILLER: *Powiedziałbym, że była to głównie sprawa towarzyska. Osobiście przed obiadem odbyłem długą rozmowę samotnie z doktorem Schachtem, a także dość długą z profesorem Ristem. Po obiedzie rozpocząłem rozmowę z panem Normanem, do której dołączył gubernator Nowego Jorku Strong.*
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: *Czy to było formalne posiedzenie Rady?*
GUBERNATOR ADOLPH MILLER: *Nie*.
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: To była tylko nieformalna dyskusja na temat spraw, o których dyskutowali w Nowym Jorku?
GUBERNATOR MILLER: *Tak przypuszczam. Była to głównie okazja towarzyska. To, co powiedziałem, miało głównie charakter ogólników. Szefowie tych banków centralnych również wypowiadali się ogólnikami.*
PAN. KING: *Czego oni chcieli?*
GUBERNATOR MILLER: *Bardzo szczerze odpowiadali na pytania. Chciałem porozmawiać z panem Normanem i obaj zostaliśmy po śniadaniu, a dołączyli do*

nich inni zagraniczni przedstawiciele i urzędnicy nowojorskiego Banku Rezerw. Wszyscy ci panowie byli bardzo zaniepokojeni sposobem, w jaki działał standard złota. Dlatego pragnęli zobaczyć dogodny rynek pieniężny w Nowym Jorku i niższe stawki, co powstrzymałoby złoto przed przenoszeniem się z Europy do tego kraju. Byłoby to bardzo w interesie międzynarodowej sytuacji pieniężnej, takiej, jaka wtedy istniała.
PAN. BEEDY: *Czy doszło do jakiegoś porozumienia między przedstawicielami tych zagranicznych banków a Zarządem Rezerwy Federalnej lub nowojorskim Bankiem Rezerwy Federalnej?*
GUBERNATOR MILLER: *Tak.*
PAN. BEEDY: *Nie zostało to formalnie zgłoszone?*
GUBERNATOR MILLER: *Nie. Później odbyło się spotkanie Komitetu Polityki Otwartego Rynku, komitetu polityki inwestycyjnej Systemu Rezerwy Federalnej, na którym i do którego sformułowano pewne zalecenia. Pamiętam, że zgodnie z tym planem w sierpniu zakupiono papiery wartościowe o wartości około osiemdziesięciu milionów dolarów.*
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: *Czy była jakaś konferencja pomiędzy członkami Komitetu Otwartego Rynku a tymi bankierami z zagranicy?*
GUBERNATOR MILLER: *Mogli spotkać się z nimi indywidualnie, ale nie jako komitet.*
PAN. KING*: Jak Komitet Otwartego Rynku tworzy swoje pomysły?*
GUBERNATOR MILLER: *Siedzą i rozmawiają o tym. Nie wiem, czyj to był pomysł. Był to wyraźnie czas, w którym działał duch współpracy.*
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: *Przedstawił pan tutaj bardzo ważne negocjacje.*
GUBERNATOR MILLER: *Powinienem raczej mówić o rozmowach.*
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: *Wydarzyło się coś o bardzo konkretnym charakterze?*
GUBERNATOR MILLER: *Tak.*
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: *Zmiana polityki ze strony całego naszego systemu finansowego, która spowodowała jedną z najbardziej niezwykłych sytuacji, jaka kiedykolwiek spotkała ten kraj finansowo (boom spekulacji giełdowej w latach 1927-1929). Wydaje mi się, że tak ważna sprawa powinna była zostać zarejestrowana w Waszyngtonie.*
GUBERNATOR MILLER: *Zgadzam się z tobą.*
SILNY PRZEDSTAWICIEL: *Czy nie byłoby dobrze, gdyby istniał kierunek, w którym uprawnienia przyznane Systemowi Rezerwy Federalnej powinny być wykorzystywane do dalszej stabilizacji siły nabywczej dolara amerykańskiego, a nie podlegać wpływom interesów Europy?*
GUBERNATOR MILLER: *Nie zgadzam się z terminem „wpływ". Poza tym nie ma czegoś takiego jak stabilizacja dolara amerykańskiego bez stabilizacji każdej innej złotej waluty. Łączy ich złoty standard. Inni wybitni ludzie, którzy tu*

przyjeżdżają, bardzo dobrze wiedzą, jak podejść do ludzi, którzy tworzą personel Zarządu Rezerwy Federalnej.
PAN. STEAGALL: *Wizyta tych zagranicznych bankierów spowodowała, że pieniądze w Nowym Jorku stały się tańsze?*
GUBERNATOR MILLER: *Tak, dokładnie.*
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: *Chciałbym umieścić w rejestrze wszystkich, którzy uczestniczyli w tym śniadaniu w Waszyngtonie.*
GUBERNATOR MILLER: *Oprócz imion, które ci podałem, obecny był także jeden z młodszych mężczyzn z Banku Francji. Myślę, że byli tam wszyscy członkowie Zarządu Rezerwy Federalnej. Był tam podsekretarz skarbu Ogden Mills, a także zastępca sekretarza skarbu pan Schuneman, dwóch lub trzech ludzi z Departamentu Stanu i pan Warren z Departamentu Zagranicznego Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku. O tak, gubernator Strong był obecny.*
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: *Ta konferencja, oczywiście, z udziałem tych wszystkich zagranicznych bankierów, nie odbyła się tak po prostu. Na czyją sugestię przybyli tu wybitni bankierzy z Niemiec, Francji i Anglii?*
GUBERN MILLER: *Powstała sytuacja, która była wyraźnie kłopotliwa dla Londynu z powodu zbliżającego się wycofania pewnej ilości złota, które zostało odzyskane przez Francję i które zostało pierwotnie wysłane i zdeponowane w Banku Anglii przez rząd francuski jako kredyt wojenny. W Europie zaczęło pojawiać się napięcie, ponieważ Francja zaczynała stawiać swój system finansowy w celu powrotu do standardu złota. Ta sytuacja wymagała jakiegoś moderującego wpływu.*
PAN. KING: *Kim był duch poruszający, który zjednoczył tych ludzi?*
GUBERNATOR MILLER: *To szczegół, którego nie znam.*
PRZEDSTAWICIEL STRONG: *Czy nie byłoby uczciwe stwierdzenie, że to ci, którzy chcieli złota, zainicjowali spotkanie?*
GUBERNATOR MILLER: *Przyjechali tutaj.*
PRZEDSTAWICIEL STRONG: *Faktem jest, że przyjechali tutaj, mieli spotkanie, bankietowali, rozmawiali, zmusili Zarząd Rezerwy Federalnej do obniżenia stopy dyskontowej i dokonania zakupów na wolnym rynku - i dostali złoto.*
PAN STEAGALL: *Czy to prawda, że działania ustabilizowały europejskie waluty i zachwiały naszymi?*
GUBERNATOR MILLER: *Tak, to było zamierzone.*
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: *Proszę pozwolić, że zwrócę uwagę na niedawną konferencję w Paryżu, na której pan Goldenweiser, dyrektor ds. badań Rady Rezerwy Federalnej i dr Burgess, asystent Agenta Rezerwy Federalnej Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, uczestniczyli w konsultacjach z przedstawicielami innych banków centralnych. Kto zwołał konferencję?*
GUBERNATOR MILLER: *Pamiętam, że został wezwany przez Bank Francji.*

GUBERN YOUNG: *Nie, to Liga Narodów zwołała ich razem".*

Tajne spotkanie prezesów Zarządu Rezerwy Federalnej i szefów europejskich banków centralnych nie było zwołane w celu ustabilizowania czegokolwiek. Odbyło się ono w celu omówienia najlepszych sposób sprowadzenia złota przechowywanego przez System w Stanach Zjednoczonych z powrotem do Europy, aby zmusić narody tego kontynentu z powrotem do standardu złota. Lidze Narodów jeszcze nie udało się osiągnąć celu, dla którego powołano ten organ po pierwsze dlatego, że Senat Stanów Zjednoczonych nie pozwolił Woodrow Wilson'owi zdradzić nas międzynarodowej władzy monetarnej. Potrzeba było do tego drugiej wojny światowej i Franklina D. Roosevelta.

Tymczasem Europa musiała mieć nasze złoto i System Rezerwy Federalnej dał im je warte pięćset milionów dolarów. Wywóz tego złota ze Stanów Zjednoczonych spowodował deflację boomu giełdowego, koniec prosperity biznesowej lat 20-tych i Wielką Depresję z lat 1929-31, najgorsze nieszczęście, jakie kiedykolwiek spotkało ten naród. Całkowicie logiczne jest stwierdzenie, że naród amerykański cierpiał na tę depresję jako karę za nieprzystąpienie do Ligi Narodów. Bankierzy wiedzieli, co się stanie, gdy złoto o wartości pięciuset milionów dolarów zostanie wysłane do Europy. Chcieli kryzysu, ponieważ w ich ręce wpadł biznes i finanse Stanów Zjednoczonych. Przesłuchania są kontynuowane:

PAN. BEEDY: „*Pan Ebersole z Departamentu Skarbu zakończył swoje uwagi podczas kolacji, w której uczestniczyliśmy wczoraj wieczorem, stwierdzeniem, że System Rezerwy Federalnej nie chce stabilizacji, i amerykańscy biznesmeni tego nie chcą. Chcą tych wahań cen, nie tylko w papierach wartościowych, ale w towarach, ogólnie w handlu, ponieważ ci, którzy teraz sprawują kontrolę finansową, czerpią zyski z tej właśnie niestabilności. Jeśli kontrola nad tymi ludźmi nie realizowana w sposób zgodny z prawem, może być próba wytworzenia tego przez ogólne wstrząsy takie, jakie charakteryzowały społeczeństwo w minionych czasach. Rewolucjom sprzyjało niezadowolenie z istniejących warunków, kontrola była w rękach nielicznych, a wielu płacących rachunki".*
PRZEWODNICZĄCY MCFADDEN: *Mam tu list od członka Zarządu Rezerwy Federalnej, który został wezwany do stawienia się tutaj. Chciałbym, żeby to zostało zapisane. List od gubernatora Cunninghama:*
„Szanowny Panie Przewodniczący! Od kilku tygodni jestem przykuty do domu z powodu choroby, a teraz przygotowuję się do spędzenia kilku tygodni poza Waszyngtonem w celu przyspieszenia rekonwalescencji. - Edward H. Cunningham"

Jest to odpowiedź na zaproszenie go do stawienia się przed naszym Komitetem. Mam też list od George'a Harrisona, zastępcy gubernatora Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku.

„Mój drogi panie kongresmanie: Gubernator Strong popłynął do Europy w zeszłym tygodniu. Nie czuł się wcale dobrze od pierwszego roku i chociaż pojawił się przed waszą komisją w marcu zeszłego roku, to niedługo potem doznał bardzo poważnego ataku półpaśca, który bardzo szarpał mu nerwy. George L. Harrison, 19 maja 1928r."
Pragnę również zamieścić w protokole oświadczenie w New York Journal of Commerce z dnia 22 maja 1928 z Waszyngtonu: „*W dobrze poinformowanych kręgach stwierdza się tutaj, że główny temat gubernatora Stronga z Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku podczas jego obecnej wizyty w Paryżu zajmuje się aranżacją kredytów stabilizacyjnych dla Francji, Rumunii i Jugosławii. Drugim ważnym problemem, jakim podejmie się pan Strong, jest ilość złota, jaką Francja ma wyciągnąć z tego kraju*".

Dalsze pytania przewodniczącego McFaddena dotyczące dziwnej choroby Benjamina Strong'a przyniosły następujące zeznanie gubernatora Charlesa S. Hamlin'a z Zarządu Rezerwy Federalnej w dniu 23 maja 1928 r.: „*Wiem tylko, że gubernator Strong był bardzo chory i ma udać się do Europy przede wszystkim, jak rozumiem, ze względów zdrowotnych. Oczywiście dobrze zna różne urzędy europejskich banków centralnych i niewątpliwie będzie do nich dzwonił*."

Gubernator Benjamin Strong zmarł kilka tygodni po powrocie z Europy, nie stawiając się przed Komitetem. Celem tych przesłuchań przed Komisją Bankową i Walutową Izby Reprezentantów w 1928r. było zbadanie konieczności uchwalenia ustawy „Strong", przedstawionej przez kongresmena Strong'a (bez związku z Benjaminem, bankierem międzynarodowym), która przewidywałaby, że System Rezerwy Federalnej będzie upoważnionym do działania na rzecz stabilizacji siły nabywczej dolara.
Była to jedna z obietnic złożonych przez Cartera Glass'a i Woodrowa Wilson'a, kiedy przedstawili ustawę o Rezerwie Federalnej przed Kongresem w 1912 r., a taki zapis został w rzeczywistości wprowadzony do ustawy przez senatora Roberta L. Owen'a, ale Komisja Kongresu Cartera Glass'a w sprawie bankowości i waluty to wykreśliła. Traderzy i spekulanci nie chcieli, aby dolar ustabilizował się, ponieważ nie byliby już w stanie osiągać zysków. Obywatele tego kraju zostali wciągnięci do hazardu na giełdzie w latach dwudziestych, ponieważ handlarze stworzyli ogólnokrajowy stan niestabilności finansowej. Ta ważna ustawa z 1928 r. została odrzucona przez Kongres.

Sytuacja finansowa w Stanach Zjednoczonych w latach dwudziestych charakteryzowała się jedynie inflacją wartości spekulacyjnych. To była sytuacja stworzona przez handel. Ceny towarów utrzymywały się na niskim poziomie, pomimo zawyżonej ceny papierów wartościowych na giełdzie. Nabywcy nie spodziewali się, że będą wypłacane dywidendy z posiadanych papierów wartościowych. Pomysł polegał na zatrzymaniu ich przez chwilę i sprzedaży z zyskiem. Musiało się to gdzieś skończyć, jak zauważył Paul Warburg w marcu 1929 roku, Wall Street nie pozwoliła tego zatrzymać, dopóki ludzie nie ulokowali swoich oszczędności w tych przecenionych papierach wartościowych.

Mieliśmy spektakl prezydenta Stanów Zjednoczonych Calvina Coolidge'a, który w 1927r. działał jako propagator operatorów giełdowych, gdy w 1927 r. zalecił Amerykanom dalsze kupowanie na rynku. Na rynku panował niepokój, i bankierzy wykazali się siłą, skłaniając prezydenta Stanów Zjednoczonych, sekretarza skarbu i przewodniczącego Rady Gubernatorów Systemu Rezerwy Federalnej do wydania oświadczeń, że kredyty dla brokerów nie były zbyt wysokie, a kondycja giełdy dobra. Irving Fisher ostrzegł nas w 1927 roku, że ciężar stabilizacji cen na całym świecie wkrótce spadnie na Stany Zjednoczone.

Jednym ze skutków II wojny światowej było utworzenie w tym celu Międzynarodowego Funduszu Walutowego. Profesor Gustav Cassel zauważył w tym samym roku, że: „*Zniżkowy ruch cen nie był spontanicznym wynikiem sił pozostających poza naszą kontrolą. Jest to wynik polityki celowo opracowanej w celu obniżenia cen i nadania wyższej wartości jednostce monetarnej.”*.

Partia Demokratyczna, po uchwaleniu Ustawy o Rezerwie Federalnej i wprowadzeniu nas w I wojnę światową, przejęła w latach dwudziestych rolę partii opozycyjnej. Znajdowali się na zewnątrz politycznego nurtu byli wspierani w tych chudych latach przez liberalne jałmużny od Bernarda Barucha - według jego biografii.
Jak daleko się znajdowali i jak małe mieli szanse w 1928 roku, pokazuje zapis oficjalnej platformy Partii Demokratycznej, przyjętej w Houston 28 czerwca 1928: „*Działania administracji Systemu Rezerwy Federalnej na korzyść akcji – spekulancji rynkowych powinny ustać. Muszą być zarządzane z korzyścią dla rolników, pracowników najemnych, kupców, producentów i innych zaangażowanych w konstruktywny biznes*”.

Ten idealizm zapewnił porażkę jego bohaterowi, Alowi Smithowi, który został nominowany przez Franklina D. Roosevelt’a. Kampania przeciwko Alowi Smith’owi była również naznaczona pijarem o nietolerancję religijną, ponieważ był on katolikiem. Bankierzy wzniecili antykatolickie nastroje w całym kraju, aby doprowadzić do wyboru swojego protegowanego z I wojny światowej, Herberta Hoover’a. Działania FED zamiast być nakierowane do promowania

stabilności finansowej kraju, jak obiecał Woodrow Wilson, kiedy ustawa została uchwalona, niestabilność finansowa była stale promowana przez Zarząd Rezerwy Federalnej. Oficjalne memorandum wydane przez Zarząd 13 marca 1939 r. stwierdzało, że: „*Rada Gubernatorów Systemu Rezerwy Federalnej sprzeciwia się każdej ustawie, która proponuje stabilny poziom cen*".

Z politycznego punktu widzenia Rada Rezerwy Federalnej została wykorzystana do przyspieszenia wyborów - kandydatów bankierskich w latach dwudziestych. „Literary Digest" z 4 sierpnia 1928r. napisał przy okazji podniesienia przez Zarząd Rezerwy Federalnej stopy procentowej do pięciu procent w roku prezydenckim (wybory): „*To odwraca politycznie pożądaną politykę taniego pieniądza z 1927r. i zapewnia łagodne warunki dla Giełdy Papierów Wartościowych*".
Gazeta została zaatakowana przez Lobby Ludowe Waszyngtonu, DC, które stwierdziło, że „*ten wzrost w czasie, gdy rolnicy potrzebowali tanich pieniędzy na sfinansowanie zbiorów, był bezpośrednim ciosem dla rolników, którzy już zaczęli stawać na nogi po kryzysie rolniczym 1920-21*". „The New York World" napisał przy tej okazji: „*Krytyka polityki Rady Rezerwy Federalnej przez wielu inwestorów nie opiera się na próbie dyskredytowania giełdy, ale na zarzucie, że sama Rada, zgodnie z ubiegłoroczną polityką, jest całkowicie odpowiedzialna za taką inflację na giełdzie, jaka istnieje*".

Porażające badanie pierwszych piętnastu lat funkcjonowania Systemu Rezerwy Federalnej pojawia się w „North American Review" z maja 1929r., autorstwa H. Parkera Willisa, profesjonalnego ekonomisty, który był jednym z autorów ustawy i I sekretarzem Zarządu w latach 1914-1920. Wyraża całkowite rozczarowanie. „*Moja pierwsza rozmowa z prezydentem-elektem Wilsonem odbyła się w 1912 roku. Nasza rozmowa dotyczyła wyłącznie reformy bankowej. Zapytałem, czy jest przekonany, że może administracja zapewnić odpowiednie prawa i jak powinniśmy je stosować i egzekwować. Odpowiedział*: „*Musimy polegać na amerykańskim idealizmie biznesowym*".
Szukał czegoś, co dałoby zaufanie, by dać szansę amerykańskiemu idealizmowi. Służyło to jednak finansowaniu wojny światowej i rewizji amerykańskich praktyk bankowych.

Element idealizmu, który przepisał nam prezydent i w który nam kazał wierzyć sprawiło, że od czasu inauguracji Ustawy o Rezerwie Federalnej doświadczyliśmy jednego z najpoważniejszych kryzysów finansowych i rewolucji, jakie kiedykolwiek były znane w naszej historii w latach 1920-21. Widzieliśmy, jak nasze rolnictwo przeszło przez długi okres cierpień, a nawet rewolucji, podczas której milion rolników opuściło swoje gospodarstwa z powodu trudności z ceną ziemi i dziwnym stanem warunków kredytowych. Przeżyliśmy najdłuższą epokę bankructw, jaką kiedykolwiek znano w tym kraju.

Cztery tysiace pięćset banków zamknęło swoje drzwi odkąd System Rezerwowy zaczął funkcjonować. W niektórych zachodnich miastach były chwile, kiedy wszystkie banki w tej społeczności upadły, a inne banki upadały raz za razem.

Istnieje niewielka różnica w odpowiedzialności za niepowodzenie między członkami i nie-członkami Systemu Rezerwy Federalnej. „Wybór pierwszych członków Zarządu Rezerwy Federalnej przez Wilsona nie był szczególnie szczęśliwy. Reprezentowali oni złożoną grupę wybraną w wyraźnym celu udobruchania tego, tamtego lub innego ważnego zainteresowanego. Nie było dziwne, że nominowani wykorzystywali swoje miejsca do spłacenia długów, kiedy Zarząd rozważał uchwałę, zgodnie z którą przyszli członkowie Systemu Rezerwy powinni być powoływani wyłącznie na podstawie zasług, a nie z powodu znanej niekompetencji części z nich.
Kontroler John Skelton Williams posunął się do skreślenia słowa „wyłącznie" i w tym został poparty przez Radę. Włączenie do Zarządu pewnych elementów (Warburga, Straussa itp.) dało możliwość zaspokojenia szczególnych interesów, które później miały się okazać katastrofalne.

„Prezydent Wilson pomylił się, jak często się zdarzało mu, sądząc, że sprawowanie ważnego urzędu przekształci urzędującego i ożywi jego patriotyzm. Zarząd Rezerwy osiągnął najniższy poziom zaufania w okresie Wilsona wraz z mianowaniem członka wybranego ze względu na jego zdolność do pozyskiwania delegatów dla kandydata Demokratów na prezydenta. Nie był to jednak poziom osiągnięty za prezydentury Hardinga. Powołał on starego kumpla, D.R. Crissingera, na gubernatora zarządu i mianował kilku innych super użytecznych polityków na innym stanowiskach. Przed śmiercią zrobił wszystko, co w jego mocy, aby zepsuć całe przedsięwzięcie. Od tego czasu system stale spada.

Banki Systemu Rezerwy ledwo przybrały swoją pierwszą formę, gdy stało się jasne, że lokalni bankierzy starali się wykorzystać je jako środek opieki nad „ulubionymi synami", czyli osobami, które za wspólną zgodą stały się swoistym generalnym obciążeniem społeczności bankowej lub na różny sposób nieefektywnymi. Kiedy mieli być wybierani dyrektorzy rezerw, bankierzy krajowi często odmawiali głosowania lub, kiedy głosowali, oddawali swoje karty do głosowania zgodnie z zaleceniami korespondentów (notabli[JKR]) miejskich.

W tych okolicznościach nie było mowy o powszechnej czy demokratycznej kontroli banków rezerwy. Rozsądną skuteczność można by zapewnić, gdyby władzę objęli uczciwi ludzie, uznając swój publiczny obowiązek. Jeśli tacy ludzie istnieli, nie weszliby do Zarządu Rezerwy Federalnej. Obecnie w jednym

banku rezerwy naczelne kierownictwo jest w rękach człowieka, który nigdy w życiu nie robił w prawdziwej bankowości, podczas gdy w innym banku rezerwy zarówno gubernator, jak i prezes są byłymi szefami nieistniejących już banków. W swoim okręgu mają oczywiście spora liczbę niepowodzeń. W większości okręgów poziom skuteczności, oceniany na podstawie dobrych standardów bankowych, jest haniebnie niski wśród urzędników zarządzających w FED.

Polityka Banku Rezerwy Federalnej w Filadelfii jest znana w Systemie jako „Bank Przyjaciół i Krewnych."(nepotyzm[JKR]) „To właśnie podczas osiągania znacznych zysków wojennych ktoś wpadł na pomysł wykorzystania tych zysków do zapewnienia sobie fenomenalnie kosztownych budynków. Dzisiaj Banki Rezerwy muszą przeznaczać cały miliard dolarów na ich utrzymanie ze swoich pieniędzy w normalnych czasach.

Najlepszą ilustracją tego, co System zrobił, a czego nie zrobił, jest doświadczenie, które kraj doznał ze spekulacji w maju 1929 roku. Trzy lata wcześniej ówczesna hossa dopiero się zaczynała. Jesienią 1926 roku grupa bankierów, w tym jeden o światowej sławie, siedziała przy stole w waszyngtońskim hotelu. Jeden z nich zadał pytanie, czy niskie stopy dyskontowe Systemu nie będą zachęcać do spekulacji. „*Tak* – odpowiedział słynny bankier – *zrobią to, ale nic na to nie poradzimy. To cena, jaką musimy zapłacić za pomoc Europie*".

Może być kwestionowane to, czy zachęcanie Rady do spekulacji było ceną, jaką płacono za pomoc Europie, czy też jest to cena, jaką płaci się za nakłonienie pewnej klasy finansistów do pomocy Europie, ale w obu przypadkach warunki europejskie nie powinny mieć nic wspólnego z polityką dyskontową Rady. Faktem jest, że Banki Rezerwy Federalnej nie wchodzą w kontakt ze społecznością. „Zwyły człowiek" od Maine do Teksasu był stopniowo zmuszany do inwestowania swoich oszczędności na giełdzie, w wyniku czego rosnąca fala spekulacji, przeprowadzana z coraz większą szybkością, przetoczyła się przez legalny biznes „W marcu 1928r. Roy A. Young, gubernator Zarządu, został wezwany przed komisję senacką. Zapytano go: „*Czy uważasz, że pożyczki pośredników są zbyt wysokie?*" *Nie jestem gotów powiedzieć, czy pożyczki brokerów są za wysokie, czy za niskie*", odpowiedział, „*ale jestem pewien, że są one udzielane bezpiecznie i z rozwagą".*

Sekretarz Skarbu Mellon w oficjalnym oświadczeniu zapewnił kraj, że nie są one zbyt wysokie, a Coolidge, korzystając z materiałów dostarczonych mu przez Zarząd Rezerwy Federalnej, złożył proste oświadczenie dla kraju, że nie są zbyt wysokie. Zarząd Rezerwy Federalnej, któremu powierzono obowiązek ochrony interesów przeciętnego człowieka, dołożył wszelkich starań, aby zapewnić przeciętnego człowieka, że nie powinien się obawiać o swoje oszczędności. Jednak Zarząd Rezerwy Federalnej wydał 2 lutego 1929r.: list skierowany do

dyrektorów Banku Rezerwy ostrzegający ich przed poważnym niebezpieczeństwem dalszych spekulacji.
„*Czego można się było spodziewać po grupie ludzi, takich jak członkowie Rady, którzy byli zainteresowani wyłącznie konformizmem, a gdy istniało jakiekolwiek niebezpieczeństwo sporów, wykazywali zwierzęcy apetyt na uznanie i pochwały, i jednocześnie byli chętni „stać u boku" „wielkich ludźi", których znają jako mistrzów amerykańskich finansów i bankowości?"* H. Parker Willis pominął wszelkie odniesienia do Lorda Montague Normana i machinacji Banku Anglii, które miały doprowadzić do krachu 1929 roku i wielkiego kryzysu.

Rozdział 12

Wielka Depresja

R.G. Hawtrey, angielski ekonomista, powiedział w „American Economic Review" z marca 1926 r.: „*Kiedy inwestycje zewnętrzne przewyższają podaż ogólnych oszczędności, rynek inwestycyjny musi udźwignąć nadwyżkę za pomocą pieniędzy pożyczonych od banków. Środkiem zaradczym jest kontrola kredytu poprzez wzrost stopy bankowej*."
Zarząd Rezerwy Federalnej zastosował tę kontrolę kredytu, ale nie w 1926r. ani jako środek zaradczy. Nie zastosowano go aż do 1929r., a następnie podniesiono stawkę jako środek karny, aby zamrozić wszystkich poza wielkimi trustami.

Profesor Cassel w czasopiśmie „Quarterly Journal of Economics" z sierpnia 1928r. napisał, że: „*Fakt, że bank centralny nie podnosi swojej stopy procentowej zgodnie z faktyczną sytuacją na rynku kapitałowym, bardzo zwiększa siłę cyklicznego ruchu handlowego, ze wszystkimi jej szkodliwymi skutkami dla ekonomii społecznej. Racjonalna regulacja stopy bankowej leży w naszych rękach i może być zrealizowana tylko wtedy, gdy dostrzeżemy jej wagę i zdecydujemy się na taką politykę. Przy takiej regulacji stopy bankowej warunki rozwoju cykli handlowych uległyby radykalnej zmianie i rzeczywiście, nasze znajome cykle handlowe należałyby do przeszłości*". Jest to najbardziej autorytatywna przesłanka, jaka została dotychczas sformułowana, mówiąca, że nasze depresje biznesowe są sztucznie wywoływane.

Wystąpienie paniki w 1907r., kryzysu rolniczego w 1920r. i wielkiego kryzysu w 1929r., wszystkie trzy w latach dobrych zbiorów i w okresach narodowej prosperity, sugeruje, że założenie takie jest wysoce prawdopodobne. Lord

Maynard Keynes zwrócił uwagę, że większość teorii cyklu koniunkturalnego nie odnosi się do adekwatnej analizy mechanizmu pieniężnego. Wszelkie badania lub badania nad kryzysem, w których nie wymieniono takich czynników, jak ruch złota i presja na waluty, byłyby bezwartościowe, a jednak amerykańscy ekonomiści zawsze unikali tego problemu.

Liga Narodów osiągnęła swój cel, jakim było przywrócenie narodom Europy do standardu złota do 1928r., ale trzy czwarte światowego złota znajdowało się we Francji i Stanach Zjednoczonych. Problem polegał na tym, jak dostarczyć to złoto do krajów, które potrzebowały go jako podstawy pieniądza i kredytu. Odpowiedzią było działanie Systemu Rezerwy Federalnej. Po tajnym posiedzeniu Rady Rezerwy Federalnej i szefów zagranicznych banków centralnych w 1927r. Banki Rezerwy Federalnej w ciągu kilku miesięcy podwoiły swoje zasoby rządowych papierów wartościowych i akceptów, co spowodowało wyeksportowanie pięciuset milionów dolarów w złocie w tymże roku. Działania rynkowe Systemu zmusiły do obniżenia stawek pieniędzy 'na wezwanie' na Giełdzie Papierów Wartościowych i zmusiły złoto do wyjazdu z kraju. Cudzoziemcy również skorzystali z tej okazji, aby dokonać dużych zakupów w rządowych papierach wartościowych ze względu na niską stawkę pieniędzy 'na wezwanie'. „*Porozumienie między Bankiem Anglii a władzami Rezerwy Federalnej w Waszyngtonie wiele miesięcy temu przewidywało, że wymusimy eksport 725 milionów w złocie, obniżając tutaj stopy bankowe, pomagając w ten sposób ustabilizować Francję i Europę oraz postawić Francję na bazie złota."*[89] (20 kwietnia 1928r.)

[89] Clarence W. Barron, „They Told Barron, Harpers", New York, 1930, s. 353

6 lutego 1929 roku Montagu Norman, gubernator Banku Anglii, przybył do Waszyngtonu i odbył konferencję z Andrew Mellonem, sekretarzem skarbu. Natychmiast po tej tajemniczej wizycie Zarząd Rezerwy Federalnej nagle zmienił swoją politykę i prowadził politykę wysokich stóp dyskontowych, porzucając politykę taniego pieniądza, którą zainaugurował w 1927r. po drugiej wizycie Normana. Krach na giełdzie i deflację struktury finansowej Amerykanów zaplanowano na marzec. Aby rozkręcić zamierzenie, Paul Warburg dał oficjalne ostrzeżenie traderom, aby wycofali się z rynku. W swoim rocznym raporcie dla akcjonariuszy jego Międzynarodowego Banku Akceptacji, w marcu 1929 roku, pan Warburg powiedział: „*Jeśli pozwoli się na rozprzestrzenianie się orgii niepohamowanej spekulacji, ostateczny upadek z pewnością dotknie nie tylko samych spekulantów, ale doprowadzić do ogólnej depresji obejmującej cały kraj*".

W ciągu trzech lat „nieskrępowanych spekulacji" pan Warburg nie uważał za stosowne wypowiadać się na temat stanu Giełdy Papierów Wartościowych. Zaprzyjaźniony organ, „The New York Times", nie tylko umieścił raport w dwóch kolumnach na swojej stronie redakcyjnej, ale także skomentował w sposób redakcyjny mądrość i głębię spostrzeżeń pana Warburga. Obawa pana Warburga była szczera, ponieważ bańka na giełdzie zaszła znacznie dalej, niż zamierzano, a bankierzy obawiali się konsekwencji, gdyby ludzie zdali sobie sprawę, co się dzieje. Kiedy ten raport w „The New York Times" rozpoczął nagłą falę wyprzedaży na giełdzie, bankierzy wpadli w panikę i postanowiono nieco złagodzić rynek. W związku z tym „National City Bank" Warburga pospieszył z dwudziestoma pięcioma milionami dolarów w gotówce dla rynku 'na wezwanie' i przesunął dzień krachu.

Ujawnienie ostatecznej decyzji Zarządu Rezerwy Federalnej o wywołaniu katastrofy z 1929r., co zdumiewające, pojawia się w „The New York Times" 20 kwietnia 1929r. Times zamieścił nagłówek: *„Tajemnicze Spotkanie Federalnej Rady Doradczej w Waszyngtonie.*

Uchwały przyjmowane były przez radę i przekazywane zarządowi, ale ich cel był pilnie strzeżony. Zarówno zarząd, jak i rada objęła przebieg obrad atmosferą głębokiej tajemnicy. Dołożono wszelkich starań, aby strzec przebiegu tej nadzwyczajnej sesji. Korespondentom prasowym udzielano wymijających odpowiedzi".

Tylko najbardziej tajna Rada - „The London Connection" wiedziała, że na tym „tajemniczym spotkaniu" postanowiono opuścić kurtynę największego spekulacyjnego boomu w historii Ameryki. Wtajemniczeni zaczęli wyprzedawać wszystkie akcje spekulacyjne i lokować swoje pieniądze w obligacjach rządowych. Ci, którzy nie mieli dostępu do tych tajnych informacji, w tym niektórzy z najbogatszych ludzi w Ameryce, nadal trzymali swoje spekulacyjne akcje i stracili wszystko, co mieli.

W książce - „FDR, mój wyzyskiwany teść", pułkownik Curtis B. Dall, który w tamtym czasie był maklerem na Wall Street, pisze o krachu: *„Właściwie było to wykalkulowane »strzyżenie« opinii publicznej przez Władzę Światowych Pieniądzy - wywołane przez planowany nagły niedobór podaży pieniądza 'na wezwanie' na rynku pieniężnym Nowego Jorku"*[90].

[90] Col. Curtis B. Dall, „F.D.R., My Exploited Father-in-Law", Liberty Lobby,Wash., D.C. 1970

Z dnia na dzień System Rezerwy Federalnej podniósł stopę 'wezwania' do dwudziestu procent. Spekulanci nie byli w stanie sprostać temu wskaźnikowi, więc jedyną alternatywą było wyskoczenie z okna. Stopa nowojorskiego Banku Rezerwy Federalnej, która dyktowała krajową stopę procentową, wzrosła do sześciu procent 1 listopada 1929r., po bankructwie inwestorów ustaliła się na półtora procenta - 8 maja 1931r.

Kongresman Wright Patman w „A Primer On Money" mówi, że podaż pieniądza spadła o osiem miliardów dolarów w latach 1929-1933, powodując, że 11 630 banków z łącznej liczby 26 401 w Stanach Zjednoczonych zbankrutowało i zamknęło swoje drzwi. Rada Rezerwy Federalnej już 6 lutego 1929 ostrzegła akcjonariuszy Banków Rezerwy Federalnej, aby wycofali się z rynku, ale nie zadała sobie trudu, by powiedzieć cokolwiek reszcie ludzi. Nikt nie wiedział, co się dzieje, z wyjątkiem bankierów z Wall Street, którzy prowadzili ten zaplanowany program.

Informacje o ruchach złotem były całkowicie zawodne. „The Quarterly Journal of Economics" zauważył, że: „*Pytanie pojawiło się nie tylko w tym kraju (USA), ale także w kilku krajach europejskich, gdzie statystyki celne dokładnie rejestrują przepływy metali szlachetnych. Ale po przeprowadzeniu dochodzenia, zaufanie do takich liczb zostało raczej osłabione niż wzmocnione. Każdy ruch między Francją a Anglią, na przykład, powinien być odnotowany w każdym kraju, ale takie porównanie pokazuje przeciętną roczną rozbieżność wynoszącą pięćdziesiąt milionów franków dla Francji i osiemdziesiąt pięć milionów franków dla Anglii. Te ogromne rozbieżności nie są uwzględniane*".

Honorowy i szanowany Reginald McKenna stwierdził, że: „*Badanie relacji między zmianami w zasobach złota a ruchami poziomów cen pokazuje, co powinno być bardzo oczywiste, ale w żaden sposób nie jest uznawane, że standard złota nie działa w żaden sposób automatycznie. Standard złota może być i jest użyteczny sposobem zarządzania i kontroli z korzyścią dla niewielkiej grupy międzynarodowych handlowców*".

W sierpniu 1929r. Zarząd Rezerwy Federalnej podniósł stawkę do sześciu procent. Bank Anglii w następnym miesiącu podniósł swoją stopę procentową z pięciu i pół procent do sześciu i pół procent. Dr Friday we wrześniowym numerze „Review of Reviews" nie mógł znaleźć powodu dla działań Rady: „*Oświadczenie Rezerwy Federalnej z 7 sierpnia 1929 roku pokazuje, że nie istnieją oznaki nieadekwatności jesiennych wymagań. Zasoby złota są znacznie większe niż rok wcześniej, a złoto nadal napływa, powodując kłopoty finansowe Niemiec i Anglii. Powodów działania Rady należy szukać gdzie indziej. Opinia publiczna otrzymała tylko wskazówkę, że „ten problem stwarza trudności ze względu na pewne szczególne warunki*".

Każdy powód, dla którego gubernator Young zaproponował w zeszłym roku obniżenie kursu bankowego, istnieje już teraz. Podwyższenie kursu oznacza, że nie tylko istnieje niebezpieczeństwo ściągania złota z zagranicy, ale trwa import żółtego metalu przez ostatnie cztery miesiące. Aby to zaakcentować, należy wziąć odpowiedzialność za doprowadzenie do światowej deflacji kredytów. W ten sposób dowiadujemy się, że nie tylko System Rezerwy Federalnej był odpowiedzialny za I wojnę światową, co umożliwił Stanom Zjednoczonym

finansowanie aliantów, ale jego polityka doprowadziła do ogólnoświatowego kryzysu lat 1929-31.

Gubernator Adolph C. Miller stwierdził w senackim dochodzeniu w sprawie Rady Rezerwy Federalnej w 1931 r., że: „*Gdybyśmy nie mieli Systemu Rezerwy Federalnej, nie sądzę, żebyśmy mieli tak złą sytuację spekulacyjną, jak na początku."*
Carter Glass odpowiedział: „*Powiedziałeś jasno, że Rada Rezerwy Federalnej zapewniła niesamowitą ekspansję kredytową dzięki tym transakcjom na otwartym rynku*".
Emmanuel Goldenweiser powiedział: „*W latach 1928-29 Zarząd Federalny był zaangażowany w próbę powstrzymania gwałtownego wzrostu pożyczek papierów wartościowych i spekulacji na giełdzie. Ciągłość tej polityki powstrzymywania została jednak przerwana przez obniżenie stóp procentowych w jesieni 1928 i lato 1929*."

Zarówno „JP Morgan", jak i „Kuhn, Loeb Co." mieli „preferowane listy" mężczyzn, do których wysyłali wcześniejsze ogłoszenia o zyskownych akcjach. Mężczyznom z tych preferowanych list pozwolono kupować te akcje po kosztach, to znaczy od 2 do 15 punktów za akcję mniej niż te, które zostały sprzedane publicznie. Ludzie na tych listach byli kolegami-bankierami, wybitnymi przemysłowcami, wpływowymi politykami miejskimi, narodowymi komitetami Partii Republikańskiej i Demokratycznej oraz władcami obcych krajów. Mężczyźni z tych list zostali powiadomieni o nadchodzącym krachu i sprzedali wszystkie oprócz tak zwanych akcji z pozłacanymi krawędziami, General Motors, Dupont itp. Ceny tych akcji również spadły do rekordowo niskich poziomów, ale wkrótce potem wzrosły.

Sposób, w jaki wielcy bankierzy działali w 1929r., ujawnia artykuł „Newsweeka" z 30 maja 1936r., kiedy nominowany przez Roosevelta Ralph W. Morrison zrezygnował z członkostwa w Zarządzie Rezerwy Federalnej: „*Konsensus opinii jest taki, że Zarząd Rezerwy Federalnej stracił zdolnego człowieka. Sprzedał swoje teksańskie akcje komunalne firmie „Insull" za dziesięć milionów dolarów, a w 1929 roku zwołał zebranie i nakazał swoim bankom zamknięcie wszystkich pożyczek zabezpieczających do 1 września. W rezultacie przeszli przez kryzys śpiewająco".*

Jak było do przewidzenia, wszyscy wielcy bankierzy przejechali przez depresję „świetnie". Ci, którzy ucierpieli, to robotnicy i rolnicy, którzy zainwestowali swoje pieniądze w wzbogacające się akcje, po tym, jak prezydent Stanów Zjednoczonych Calvin Coolidge i sekretarz skarbu Andrew Mellon przekonali ich do tego. Pojawiły się ostrzeżenia o zbliżającej się katastrofie w Anglii, której amerykańskie gazety nigdy nie widziały. „The London Statist" 25 maja 1929r.

napisał: „*Władze bankowe w Stanach Zjednoczonych najwyraźniej chcą paniki biznesowej, aby ograniczyć spekulacje*". The London Economist 11 maja 1929r. napisał: „*Wydarzenia minionego roku zapoczątkowały nową technikę, która, jeśli zostanie utrzymana i rozwinięta, może odnieść sukces w 'racjonowaniu spekulantów bez szkody dla kupca'* ".

Gubernator Charles S. Hamlin zacytował to oświadczenie na przesłuchaniach w Senacie w 1931 r., potwierdzając je: „*To było odczucie niektórych członków Rady, aby usunąć spekulantow od kredytu Rezerwy Federalnej bez szkody dla handlowca*". Gubernator Hamlin nie zadał sobie trudu, by wskazać, że „spekulantami", których zamierzał złamać, byli nauczyciele i kupcy z małych miast, którzy lokowali swoje oszczędności na giełdzie, lub że „handlowcy", których starał się chronić, to byli wielcy operatorzy z Wall Street, Bernard Baruch, Paul Warburg...

Kiedy 9 sierpnia 1929 roku Bank Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku podniósł stopę procentową do sześciu procent, zaczęły się warunki rynkowe, których kulminacją były ogromne zlecenia sprzedaży od 24 października do listopada, które zniszczyły wartość papierów wartościowych o wielkości stu sześćdziesięciu miliardów dolarów. To było sto sześćdziesiąt miliardów, które obywatele amerykańscy mieli w jednym miesiącu, a już następnego nie mieli.

Pewne pojęcie o tym nieszczęściu można sobie wyobrazić, jeśli przypomnimy sobie, że nasze ogromne nakłady pieniężne i towarowe w czasie II wojny światowej wyniosły niewiele ponad dwieście miliardów dolarów, a znaczna część z nich pozostała jako zbywalne papiery wartościowe długu publicznego.

Krach na giełdzie to największe nieszczęście, jakie kiedykolwiek spotkały Stany Zjednoczone. Akademia Nauk Politycznych Uniwersytetu Columbia na swoim dorocznym spotkaniu w styczniu 1930r. przeprowadziła dogłębną analizę katastrofy z 1929r. Wiceprezes Paul Warburg miał przewodniczyć, a dyrektor Ogden Mills miał odegrać ważną rolę w dyskusji na temat tej sprawy. Jednak ci dwaj panowie się nie pojawili. Profesor Oliver M.W. Sprague z Uniwersytetu Harvarda zauważył o krachu: „*Mamy tutaj piękny laboratoryjny przypadek spadku giełdy najwyraźniej pod wpływem własnego ciężaru*".
Wskazywano, że nie doszło do wyczerpania kredytu, jak w 1893r., ani do głodu walutowego, jak w 1907r., kiedy uciekano się do certyfikatów izby rozrachunkowej, ani załamania cen towarów, jak w 1920r. Co wtedy, spowodowało awarię?
Ludzie kupowali akcje po wysokich cenach i spodziewali się, że ceny będą nadal rosły. Ceny musiały spaść i tak się stało.

Jest oczywite, to ekonomiści i bankierzy, zebrani przy brandy i cygarach w hotelu Astor, są winni tego nieszczęścia. Z pewnością ludzie popełnili błąd kupując zawyżone papiery wartościowe, ale namówili ich na to wszyscy czołowi obywatele, począwszy od prezydenta Stanów Zjednoczonych. Każdy magazyn o zasięgu ogólnokrajowym, każda duża gazeta i każdy prominentny bankier, ekonomista i polityk, włączyli się w wielką grę zaufania polegającą na nakłanianiu ludzi do kupowania tych przecenionych papierów wartościowych.

Kiedy w sierpniu 1929 roku Bank Rezerw Federalnych w Nowym Jorku podniósł stopę procentową do sześciu procent, ludzie zaczęli wychodzić z rynku, co przerodziło się w panikę, która zepchnęła ceny papierów wartościowych znacznie poniżej ich naturalnego poziomu. Podobnie jak w poprzednich panikach, umożliwiło to zarówno Wall Street, jak i znanym zagranicznym operatorom, kupowanie „niebieskich chipów" i złoconych" papierów wartościowych za ułamek ich rzeczywistej wartości. W krachu 1929 r. powstały również gigantyczne spółki holdingowe, które przejęły te tanie obligacje i papiery wartościowe, takie jak „Marine Midland Corporation", „Lehman Corporation" i „Equity Corporation".

W 1929r. „JP Morgan Company" zorganizowała gigantyczny trust spożywczy, „Standard Brands". Dla operatorów trustów istniała niezrównana okazja do rozszerzenia i skonsolidowania swoich zasobów. Emmanuel Goldenweiser, dyrektor ds. badań w Systemie Rezerwy Federalnej, powiedział w 1947 r.: „*Z perspektywy czasu jest jasne, że Rada powinna była zignorować ekspansję spekulacyjną i pozwolić jej upaść pod własnym ciężarem*". To przyznanie się do błędu osiemnaście lat po tym wydarzeniu był małym pocieszeniem dla ludzi, którzy stracili oszczędności w krachu.

Upadek na Wall Street w 1929 roku był początkiem światowej deflacji kredytowej, która trwała do 1932r., z którego zachodnie demokracje nie podniosły się, dopóki nie zaczęły uzbrajać się do II wojny światowej.

Podczas tej depresji operatorzy trustów uzyskali dalszą kontrolę dzięki wsparciu trzech międzynarodowych oszustów - braci Van Sweringen, Samuela Insulla i Ivara Kreugera. Ci ludzie wywindowali papiery wartościowe o wartości miliardów dolarów na fantastyczne wyżyny. Bankierzy, którzy ich promowali i wprowadzali na giełdę ich akcje, mogli ich powstrzymać w każdej chwili, wzywając pożyczki do spłaty na mniej niż milion dolarów, ale pozwolili tym ludziom działać, dopóki nie włączyli wielu nieruchomości przemysłowych i finansowych do spółek holdingowych, które banki następnie przejęły za nic.

Insull zgromadził na Bliskim Zachodzie (USA) obiekty użyteczności publicznej, które banki otrzymały za ułamek ich wartości. Ivar Kreuger był

wspierany przez firmę „Lee Higginson", podobno wtedy jeden z najbardziej renomowanych domów bankowych w kraju. „The Saturday Evening Post" nazwał go „*więcej niż finansowym tytanem*", a angielski przegląd „Fortnightly" w artykule napisanym w grudniu 1931 roku pod tytułem „Rozdział w konstruktywnych finansach" napisał: „*To - jako irygator finansowy - Kreuger nabrało tak ogromnego znaczenia dla Europy.**

---

* UWAGA: Ivar Kreuger, jak możemy sobie przypomnieć, był od czasu do czasu osobistym gościem swojego starego przyjaciela, prezydenta Herberta Hoovera, w Białym Domu. Wydaje się, że Hoover utrzymywał serdeczne stosunki z wieloma najwybitniejszymi oszustami XX wieku, w tym ze swoim partnerem Emilem Francqui.
Zarządem komisarycznym wartego miliard dolarów oszustwa Kreugera zajął się Samuel Untermeyer, były doradca ds. przesłuchań w Komitecie Pujo.

„Irygator finansowy", jak pamiętamy, to tytuł nadany Jacobowi Schiffowi przez „Newsweek Magazine", kiedy opisywał, jak Schiff wykupił amerykańskie koleje za pieniądze Rotszyld'a. „The New Republic" zauważyła 25 stycznia 1933r., kiedy skomentowała fakt, że „Lee Higginson Company" obsługiwała „Kreuger and Toll Securities" na rynku amerykańskim: „*Zmarnowano trzy czwarte miliarda dolarów. Kto był w stanie podyktować francuskiej policji, aby przez kilka godzin utrzymywała w tajemnicy wiadomość o tym niezwykle ważnym samobójstwie, podczas którego ktoś sprzedawał papiery Kreugera w dużych ilościach i tym samym zniknął z rynku przed fiaskiem?"*

Zarząd Rezerwy Federalnej mógł sprawdzić ogromną ekspansję kredytową Insulla i Kreugera, badając zabezpieczenia, na których zaciągano ich pożyczki, ale gubernatorzy nigdy nie zbadali działalności tych ludzi. Nowoczesny bank z możliwościami kredytowymi, jakie daje, daje także możliwość, która wcześniej nie istniała dla takich operatorów jak Kreuger, aby za pomocą pożyczonego kapitału zaistniała w postaci obfitego kapitału. Umożliwia to spekulantowi kupowanie papierów wartościowych za pomocą papierów wartościowych. Jedynym ograniczeniem kwoty, jaką może obronić, jest kwota, do której poprą go banki, a jeśli spekulant jest promowany przez renomowany dom bankowy, tak jak Kreugera promowała firma „Lee Higginson", to jedyny sposób, w jaki możnaby go powstrzymać, to poprzez zbadanie jego rzeczywistych zasobów finansowych, które w przypadku Kreugera okazałyby się zerowe.

Przywódcą narodu amerykańskiego podczas krachu 1929r. i późniejszej depresji był Herbert Hoover.
Po pierwszym załamaniu się rynku (5 miliardów dolarów wartości papierów wartościowych, które zniknęły 24 października 1929r.) prezydent Hoover powiedział: „*Podstawowa działalność kraju, czyli produkcja i dystrybucja towarów, ma solidną i pomyślną bazę*".

Jego sekretarz skarbu, Andrew Mellon, stwierdził 25 grudnia 1929r., że: „*Działalność rządu jest w dobrym stanie*".

Jego własna firma, Aluminium Company of America, najwyraźniej nie radziła sobie tak dobrze, ponieważ obniżył płace wszystkim pracownikom o dziesięć procent. „The New York Times" doniósł 7 kwietnia 1931r.: „*Montagu Norman, gubernator Banku Anglii, konferował tu dziś z Zarządem Rezerwy Federalnej. Obecni byli Mellon, Meyer i George L. Harrison, gubernator Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku.."* London Connection wysłał Normana w tym czasie, aby upewnić się, że Wielki Kryzys postępuje zgodnie z harmonogramem.
Kongresman Louis McFadden skarżył się, jak donosił „ *New York Times" z 4 lipca 1930r.: „Ceny towarów spadają do poziomu z 1913r. Płace są obniżane przez nadwyżkę siły roboczej czterech milionów bezrobotnych. Kontrola Morgana w Systemie Rezerwy Federalnej jest sprawowana przez kontrolę Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, marną reprezentację i przyzwolenie Zarządu Rezerwy Federalnej w Waszyngtonie*".
W miarę pogłębiania się depresji umacniało się zaufanie do trustów amerykańskiej gospodarki, ale nie wskazywano palcem na strony kontrolujące system.

Rozdział 13

Lata 30. XX wieku

W 1930r. Herbert Hoover mianował do Zarządu Rezerwy Federalnej starego przyjaciela z czasów I wojny światowej, Eugene Meyera Jr., który miał długą historię służby publicznej od 1915r., kiedy to nawiązał współpracę z Bernardem Baruchem w „Alaska-Juneau"- Firmy Wydobywczej Złota. Meyer był specjalnym doradcą Rady Przemysłu Wojennego ds. Metali Nieżelaznych (złoto, srebro itp.); Specjalny Asystent Sekretarza Wojny ds. produkcji samolotów; w 1917 został powołany do Krajowego Komitetu Oszczędności Wojennych, a w latach 1918-1926 był przewodniczącym Korporacji Finansów Wojennych. Następnie został mianowany przewodniczącym Federalnej Rady Kredytów Rolniczych w latach 1927-29. Hoover umieścił go w Radzie Rezerwy

Federalnej w 1930r., a Franklin D. Roosevelt utworzył „Bank Odbudowy" dla powojennego ładu w 1946r.

Meyer musiał być człowiekiem wyjątkowo zdolnym do zajmowania tak wielu ważnych stanowisk. Jednak byli niektórzy senatorowie, którzy nie wierzyli, że powinien piastować jakiekolwiek stanowiska w rządzie, ze względu na jego rodzinne pochodzenie jako międzynarodowego handlarza złotem i jego tajemnicze operacje na rządowych papierach wartościowych o wartości miliardów dolarów podczas pierwszej wojny światowej. W związku z tym Senat przeprowadził przesłuchania w celu ustalenia, czy Meyer powinien znaleźć się w Radzie Rezerwy Federalnej.

Na tych przesłuchaniach Reprezentant Louis T. McFadden, przewodniczący Komisji Bankowej i Walutowej Izby Reprezentantów,
powiedział: „*Eugene Meyer, Jr., od początku swojego istnienia w 1917 roku, ma przy sobie własnych lobbystów w rządzie. Jego personel w „War Finance Corporation" przejął Federalny System Pożyczek Rolnych, a niemal natychmiast potem „Kansas City Joint Stock Land Bank" i „The Ohio Joint Stock Land"i bank upadł.*
REPREZENTANT RAINEY: *Pan Meyer, kiedy nominalnie zrezygnował z funkcji szefa Federalnej Rady Kredytów Rolniczych, tak naprawdę nie zaprzestał tam swojej działalności. Zostawił za sobą zdolny korpus niszczycieli. Kontynuują jego politykę i konsultują się z nim. Przed powołaniem często konsultował się z zastępcą sekretarza skarbu Dewey'em. Tuż przed jego powołaniem działały „Chicago Joint Land Stock Bank", „Dallas Joint Stock Land Bank", „Kansas City Joint Land Stock Bank" i „Des Moines Land Bank". Ich obligacje sprzedawały się po cenie nominalnej. Ówczesny komisarz ds. rolnictwa porozumiał się z sekretarzem Dewey'em, interweniując, aby nic nie zostało zrobione bez zgody i aprobaty Federalnej Rady ds. Kredytów Rolniczych.*

Kilka dni później marszałkowie federalni Stanów Zjednoczonych z pistoletami przypiętymi po bokach, a czasami z pistoletami wyciągniętymi, weszli do tych pięciu banków i zażądali, aby banki zostały im przekazane. Przez gazety rozeszły się po całych Stanach Zjednoczonych informacje o tym, co się stało, i te banki zostały zrujnowane. Doprowadziło to do zerwania ze starą Federalną Radą ds. Kredytów Rolniczych oraz do rezygnacji trzech jej członków i powołania pana Meyera na szefa tej Rady.
SENATOR CAREY: *Kto upoważnił marszałków do przejmowania banków?*
REPREZENTANT. RAINEY: *Zastępca sekretarza skarbu Dewey. „To zapoczątkowało ruinę wszystkich tych wiejskich banków, a „Giannini" wykupili je masowo".* W „World's Work" z lutego 1931 roku napisano*: „Kiedy wybuchła dla nas wojna światowa w 1917 roku, pan Eugene Meyer junior był jednym z pierwszych wezwanych do Waszyngtonu. W kwietniu 1918r. prezydent Wilson*

mianował go dyrektorem „War Finance Corporation”. Ta korporacja pożyczyła 700 milionów dolarów instytucjom bankowym i finansowym”.

Przesłuchania Senatu w sprawie Eugene Meyera Jr. kontynuowało:

PRZEDSTAWICIEL MCFADDEN: „*Lazard Freres, międzynarodowy dom bankowy z Nowego Jorku i Paryża, był domem bankowym rodziny Meyerów. Często figuruje na listach importowych i eksportowych złota, a jedna z ważnych funkcji Systemu Rezerwy Federalnej ma związek z ruchami złota w utrzymaniu własnych operacji.*

Przeglądając protokół rozprawy, którą przeprowadziliśmy w zeszły czwartek, senator Fletcher zapytał pana Meyera: „Czy ma pan jakieś powiązania z bankowością międzynarodową?”. Pan Meyer odpowiedział: „Ja? Nie osobiście”. To ostatnie pytanie i odpowiedź nie pojawiają się w transkrypcji stenograficznej. Senator Fletcher pamięta pytanie i odpowiedź. To dziwne pominięcie.

SENATOR BROOKHART*: Rozumiem, że pan Meyer przejrzał go w celu poprawy*.

REPREZENTANT MCFADDEN: *Pan Meyer jest szwagrem George'a Blumenthala, członka firmy „J.P. Morgan Company”, która reprezentuje interesy Rothschild’ów.*

Jest także urzędnikiem łącznikowym między rządem francuskim a „J.P. Morganem”. Edmund Platt, który osiem lat przed dziesięcioletnią kadencją jako gubernator Zarządu Rezerwy Federalnej, zrezygnował, by zrobić miejsce dla pana Meyera. Platt został wiceprezesem „Marine Midland Corporation” po szwagrze Meyera, Alfredzie A. Cook. Eugene Meyer, Jr. jako szef „War Finance Corporation”, zajmujący się lokowaniem dwóch miliardów dolarów w rządowe papiery wartościowe, złożył wiele z tych zamówień najpierw w domu bankowym znajdującym się obecnie przy 14 Wall Street na nazwisko Eugene Meyer Jr. Pan Meyer jest teraz dużym udziałowcem „Allied Chemical Corporation”. Zwracam waszą uwagę na raport Kongresu No. 1635, 68. Kongres, 2. sesja, który ujawnia, że co najmniej dwadzieścia cztery miliony dolarów w obligacjach zostały zduplikowane. Obligacje o wartości dziesięciu miliardów dolarów ukradkiem zniszczone. Nasza komisja ds. bankowości i waluty uznała zapisy „War Finance Corporation” za rządów Eugene'a Meyer’a Jr. za bardzo wadliwe. Podczas gdy księgi były przynoszone do naszej komisji przez ludzi, którzy byli ich opiekunami i zabierane z powrotem do Skarbu Państwa w nocy, komisja odkryła, że dokonywano zmian w stałych ewidencjach”. Historia służby publicznej nie przeszkodziła Eugene Meyerowi Jr. do dalszego służenia Amerykanom w Radzie Rezerwy Federalnej, jako przewodniczący „Reconstruction Finance Corporation” i jako szef „International Bank”. Prezydent Rand z „Marine Midland Corporation” zapytany o nagłe pragnienie skorzystania z usług Edmunda Platt’a powiedział: „Płacimy panu Plattowi 22 000 dolarów rocznie i oczywiście przejęliśmy finansowania jego sekretarza". Oznaczało to kolejne pięć tysięcy rocznie. Senator Brookhart wykazał, że

Eugene Meyer Jr. zarządzał Federalną Radą ds. Kredytów Rolniczych przeciwko interesom amerykańskiego rolnika, mówiąc: „Pan Meyer nigdy nie pożyczył więcej niż 180 milionów dolarów z kapitału akcyjnego o wysokości 500 milionów dolarów zarządu pożyczkowego gospodarstw, tak że pomagając rolnikom nie był w stanie wykorzystać nawet połowy kapitału."

PAN MEYER: *Senator Kenyon napisał do mnie list, z którego wynikało, że współpracowałem z wielką korzyścią dla mieszkańców Iowa*

SENATOR BROOKHART: „*Wyszedłeś i stanąłeś po przeciwnie stronie środowiska Wall Street. Zawsze wysyłają kogoś, żeby to zrobił. Nie znalazłem jeszcze w Pana wypowiedziach dużego zainteresowania udzielaniem pożyczek ogółowi rolników, ani żadnego rzeczywistego wysiłku, aby pomóc ich kondycji. W ciągu dwóch lat pełnienia funkcji szefa Federalnej Rady ds. Pożyczek Rolnictwu udzieliłeś bardzo niewiele pożyczek w porównaniu z Twoim kapitałem. Pożyczyłeś tylko jedną ósmą zapotrzebowania, według własnego oświadczenia*".

Pomimo potępiających dowodów odkrytych podczas tych przesłuchań w Senacie, Eugene Meyer Jr. pozostał w Radzie Rezerwy Federalnej. W tym tragicznym okresie przewodniczący Izby Louis McFadden - Komitet Bankowy i Walutowy kontynuował swoją samotną krucjatę przeciwko „London Connection", który zniszczył kraj. 10 czerwca 1932r. McFadden zwrócił się do Izby Reprezentantów: „*Niektórzy uważają, że banki Rezerwy Federalnej są instytucjami rządu Stanów Zjednoczonych. Nie są instytucjami rządowymi. Są to prywatne monopole kredytowe, które żerują na ludności Stanów Zjednoczonych z korzyścią dla siebie i swoich zagranicznych klientów. Banki Rezerwy Federalnej są agentami zagranicznych banków centralnych. Henry Ford powiedział: „Jedynym celem tych finansistów jest kontrola nad światem poprzez tworzenie niemożliwych do uiszczenia długów." Prawda jest taka, że Rada Rezerwy Federalnej uzurpowała sobie rząd nad Stanami Zjednoczonymi przez arogancki monopol kredytowy, który włada Zarządem Rezerwy Federalnej i Bankami Rezerwy Federalnej*".

13 stycznia 1932r. McFadden przedstawił rezolucję oskarżającą Radę Gubernatorów Rezerwy Federalnej o „kryminalny spisek": „*Podczas gdy oskarżam ich, solidarnieich wszystkich, o przestępstwo zdradliwego spisku i działania przeciwko pokojowi i bezpieczeństwu Stanów Zjednoczonych oraz zdradziecki spisek w celu zniszczenia rządu konstytucyjnego w Stanach Zjednoczonych. Postanowiono, że Komisja Sądownictwa jest upoważniona i kierowana jako całość lub przez podkomisję do zbadania oficjalnego postępowania Rady Rezerwy Federalnej i ich agentów w celu ustalenia, czy w opinii wspomnianej komisji, byli winni jakiegokolwiek poważnego przestępstwa lub wykroczenia, które z punktu widzenia Konstytucji wymaga wprowadzenia uprawnień konstytucyjnych Izby*."

Nie podjęto żadnych działań w sprawie tej rezolucji. McFadden powrócił 13 grudnia 1932r. z wnioskiem o wniesienie w stan oskarżenia Prezydenta Herberta Hoover'a. Tylko pięciu kongresmenów opowiedziało się za nim w tej sprawie, a rezolucja nie powiodła się. Przywódca republikańskiej większości w Kongresie zauważył: „*Louis T. McFadden jest teraz politycznie martwy*".

23 maja 1933r. McFadden przedstawił Rezolucję Izby nr. 158, Artykuły oskarżenia przeciwko Sekretarzowi Skarbu, dwóm Asystentom Sekretarza Skarbu, Radzie Gubernatorów Rezerwy Federalnej oraz funkcjonariuszom i dyrektorom Banków Rezerwy Federalnej za ich winę i zmowę w spowodowaniu Wielkiego Kryzysu.
„*Zarzucam im bezprawne odebranie 80 miliardów dolarów od rządu Stanów Zjednoczonych w roku 1928, wspomniane bezprawne odebranie polegające na bezprawnym odtwarzaniu roszczeń z tytułu przeciwko Skarbowi Stanów Zjednoczonych w wysokości ponad 80 miliardów dolarów w roku 1928 i w każdym kolejnym roku, a także przez obrabowanie rządu i ludności Stanów Zjednoczonych poprzez kradzież i sprzedaż rezerw złota Stanów Zjednoczonych*".
Rezolucja nigdy nie dotarła pod obrady Kongresu. Kampania szeptana, że McFadden był szalony, ogarnęła Waszyngton, a w następnych wyborach do Kongresu został przytłaczająco pokonany tysiącami dolarów wlanymi do jego rodzinnej dzielnicy Canton w Pensylwanii przeciwko niemu.

W 1932 roku Amerykanie wybrali Franklina D. Roosevelta na prezydenta Stanów Zjednoczonych. Okrzyknięto to jako uwolnienie narodu amerykańskiego od złych wpływów, które przyniosły Wielki Kryzys, zakończenie dominacji Wall Street i zniknięcie bankiera z Waszyngtonu. Roosevelt zawdzięczał swoją karierę polityczną przypadkowym okolicznościom. Jako asystent sekretarza marynarki wojennej podczas I wojny światowej, z powodu starych powiązań szkolnych, interweniował, aby zapobiec ściganiu dużej grupy homoseksualistów w marynarce wojennej, która obejmowała kilku jego kumpli z Grotonu i Harvardu. To przywiodło do życzliwego uznania go przez bogatą międzynarodowa grupę homoseksualną, która podróżowała tam i z powrotem między Nowym Jorkiem a Paryżem, a której przewodniczyła Bessie Marbury, z bardzo starej i prominentnej nowojorskiej rodziny. „Żoną" Bessie, która mieszkała z nią przez wiele lat, była Elsie de Wolfe, później Lady Mendl w „mariage de convenance", arbiter międzynarodowego środowiska. Zwerbowali do swojego kręgu najmłodszą córkę J.P. Morgana, Anne Morgan, i wykorzystali jej majątek na odbudowę Villi Trianon w Paryżu, która stała się ich siedzibą. W czasie I wojny światowej służyła jako szpital.
Bessie Marbury spodziewała się, że rząd francuski w nagrodę wręczy jej Legię Honorową, ale J.P. Morgan junior, który gardził nią za korumpowanie swojej

najmłodszej siostry, zażądał od rządu francuskiego wstrzymania nagrody, co się udało. Obrażona z powodu tej odmowy Bessie Marbury rzuciła się w wir polityki i stała się potęgą w Demokratycznej Partii Narodowej. Zwerbowała również Eleanor Roosevelt do swojego kręgu, a podczas wizyty w Hyde Parku Eleanor wyznała, że desperacko szuka czegoś dla „biednego Franklina", ponieważ był przykuty do wózka inwalidzkiego i był bardzo przygnębiony. „*Wiem, co zrobimy*", wykrzyknęła Bessie, „*Wybierzemy go na gubernatora Nowego Jorku!*"

Dzięki swoim możliwościom udało jej się osiągnąć ten cel, a Roosevelt został później prezydentem. Jednym z ludzi przywiezionych przez Roosevelt'a z Nowego Jorku i osadzony w jego administracji jako specjalny doradca skarbu, był Earl Bailie z „J & W Seligman Company", który stał się znany jako człowiek, który wręczył łapówkę w wysokości 415 000 dolarów Juanowi Leguia, synowi prezydenta Peru, w celu skłonienia ojca do przyjęcia pożyczki od firmy „J&W Seligman".

Ta nominacja spotkała się z dużą krytyką, a pan Roosevelt, zgodnie ze swoją nową rolą obrońcy ludu, wysłał Earla Bailie z powrotem do Nowego Jorku. Sam Franklin D. Roosevelt był międzynarodowym bankierem o złej reputacji, który w latach dwudziestych XX wieku przeprowadził w naszym kraju spore emisje zagranicznych obligacji. Te obligacje straciły ważność, a nasi obywatele straciwszy miliony dolarów, nadal chcieli Roosevelta na prezydenta.

Nowojorski katalog dyrektorów wymienia Roosevelta jako prezesa i dyrektora „United European Investors, Ltd". w latach 1923 i 1924, która wprowadziła w tym kraju wiele milionów marek niemieckich, z których wszystkie były niewypłacalne. „Poor's Directory of Directors" wymienia go jako dyrektora „The International Germanic Trust Company" w 1928 roku. Franklin D. Roosevelt był także doradcą Federalnej Międzynarodowej Korporacji Bankowej, anglo-amerykańskiej organizacji zajmującej się zagranicznymi papierami wartościowymi w Stanach Zjednoczonych.

Kancelaria prawna Roosevelt'a „Roosevelt i O'Connor" w latach dwudziestych reprezentowała wiele międzynarodowych korporacji. Jego wspólnik Basil O'Connor był dyrektorem w korporacjach: „Cuban-American Manganese Corporation", „Venezuela-Mexican Oil Corporation", „West Indies Sugar Corporation", „American Reserve Insurance Corporation", „Warm Springs Foundation". Był dyrektorem w innych korporacjach, a później szefem Amerykańskiego Czerwonego Krzyża. Kiedy Franklin D. Roosevelt objął urząd prezydenta Stanów Zjednoczonych, mianował dyrektorem ds. budżetu Jamesa Paula Warburga, (syn Paula Warburga), będącego wiceprezesem Międzynarodowego Banku Akceptacji i innych korporacji.

Roosevelt mianował sekretarzem skarbu W.H. Woodin'a, jednego z największych przemysłowców w kraju, który był dyrektorem „American Car Foundry Company" i wielu innych zakładów lokomotyw, „Remington Arms", „The Cuba Company", „Consolidated Cuba Railroads" i innych dużych korporacji. Woodin został później zastąpiony przez Henry'ego Morgenthau'a, Jr., syna operatora nieruchomości z Harlemu, który pomógł umieścić Woodrowa Wilsona w Białym Domu.

Z taką załogą jak ta, obietnice Roosevelt'a dotyczące radykalnych zmian społecznych wykazywały niewielkie prawdopodobieństwo spełnienia. Jedną z pierwszych rzeczy, które zrobił, było ogłoszenie moratorium dla bankierów, aby pomóc bankierom w uporządkowaniu ich akt.

„World's Work" pisze: „*Kongres pozostawił Charlesowi G. Dawes'owi i Eugene Meyer'owi juniorowi swobodę oceny bezpieczeństwa własnymi metodami, jakie mogą zaoferować potencjalni pożyczkobiorcy kapitału o wartości dwóch miliardów dolarów*".

Roosevelt powołał także Komisję Giełdy Papierów Wartościowych, aby dopilnować, by żadne nowe twarze nie dostały się do gangu z Wall Street, co spowodowało następujące przesłuchanie w Kongresie:

REPREZENTANT WOLCOTT: *Na przesłuchaniach przed tą komisją w 1933 roku ekonomiści pokazali nam wykresy, które dowiodły ponad wszelką wątpliwość, że towary wyceniane w dolarach podążały za poziomem cen złota. Czy to prawda?*
LEON HENDERSON: *Nie*.
REPREZENTANT GIFFORD: *Czy Joe Kennedy nie został powołany jako przewodniczący Komitetu Giełdy Papierów Wartościowych przez prezydenta Roosevelta, ponieważ sympatyzował z wielkim biznesem?*
LEON HENDERSON: *Tak myślę*.

Paul Einzig zauważył w 1935 roku, że: „*Prezydent Roosevelt był pierwszym, który otwarcie opowiedział się za polityką monetarną mającą na celu świadomie zaplanowany wzrost cen. W negatywnym sensie jego polityka była skuteczna. W latach 1933-1935 udało mu się zmniejszyć zadłużenie prywatne, ale odbywało się to kosztem wzrostu zadłużenia publicznego*". Innymi słowy, zrzucił ciężar długów z bogatych na biednych, ponieważ bogatych jest niewielu, a biednych wielu.

Senator Robert L. Owen, zeznając przed komisją Izby Bankowej i Walutowej w 1938r., powiedział: „*Wpisałem w ustawie, którą wprowadziłem w Senacie 26 czerwca 1913r., postanowienie, że uprawnienia FED-u powinny mieć na celu promowanie stabilnego poziomu cen, co oznacza dolara o stabilnej sile nabywczej i spłacie zadłużenia. Projektowane zapisy ustawowe zostały skreślone.*

Adolph C. Miller i inni mogli odbyć to tajne spotkanie 18 maja 1920r. i doprowadzić do tak gwałtownego skurczu kredytu, że wyrzuciło to z pracy pięć milionów ludzi. W 1920r. Zarząd Rezerwy celowo wywołał panikę w 1921r. Ci sami ludzie, nieskrępowani na giełdzie, rozszerzając kredyt do wielkiego nadmiaru w latach 1926-1929, podnieśli ceny akcji do fantastycznego punktu, w którym nie mogli zarobić na dywidendę, a kiedy ludzie zdali sobie z tego sprawę, próbowali się wycofać, w wyniku czego miała miejsce katastrofa z 24 października 1929r."

Senator Owen nie zastanawiał się, czy Zarząd Rezerwy Federalnej może być pociągnięty do odpowiedzialności wobec opinii publicznej. Właściwie nie mogą. Są to urzędnicy publiczni mianowani przez prezydenta, ale ich pensje wypłacają prywatni akcjonariusze Banków Rezerwy Federalnej. Gubernator W.P.G. Harding z Rady Rezerwy Federalnej zeznał w 1921r., że: „*Bank Rezerwy Federalnej jest instytucją należącą do banków członkowskich posiadających akcje. Rząd nie ma w nim akcji o wartości choćby jednego dolara*".

Jednak rząd daje Systemowi Rezerwy Federalnej wykorzystywanie miliardów dolarów kredytu, a to nadaje Rezerwie Federalnej cech banku centralnego, uprawnienia do emitowania waluty na kredyt rządowy. Nie posiadamy banknotów rządu federalnego ani certyfikatów złota jako waluty. Mamy banknoty Banku Rezerwy Federalnej, emitowane przez Banki Rezerwy Federalnej, a każdy wydrukowany przez nich dolar jest dolarem w ich kieszeni.

W. Randolph Burgess z Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku stwierdził przed Akademią Nauk Politycznych w 1930 roku, że: „*Pod względem głównych zasad działania System Rezerwy Federalnej nie różni się od innych banków emisyjnych, takich jak Bank Anglii, Bank Francji czy Reichsbank*".

Wszystkie te banki centralne mają prawo emitowania waluty w swoich krajach. Tak więc ludzie w Europie nie posiadają własnych pieniędzy, ani nie mają ich tutaj (USA). Jest drukowany prywatnie dla prywatnego zysku. Ludzie nie mają suwerenności nad swoimi pieniędzmi i w konsekwencji, nie mają suwerenności nad innymi ważnymi kwestiami politycznymi, takimi jak polityka zagraniczna.

Jako centralny bank emisyjny, System Rezerwy Federalnej ma za sobą całe ogromne bogactwo narodu amerykańskiego. Rozpoczęta działalność FED-u w 1913 roku, stwarza poważne zagrożenie dla banków centralnych zubożałych krajów Europy. Ponieważ reprezentując to wielkie bogactwo, przyciąga znacznie więcej złota niż było to pożądane w latach dwudziestych XX wieku i jest oczywiste, że wkrótce całe światowe złoto zostanie zgromadzone w tym kraju. To sprawiłoby, że standard złota byłby żartem w Europie, ponieważ nie mieliby tam złota, które mogłoby wesprzeć ich emisję pieniądza i kredytu.

Zrealizowanym celem Rezerwy Federalnej w 1927r., po tajnym spotkaniu z szefami zagranicznych banków centralnych, było odesłanie dużych ilości tego złota do Europy, a jej metody, takic jak niska stopa procentowa i duże zakupy rządowe papierów wartościowych, wykreowały ogromne sumy nowych pieniędzy, zintensyfikowały spekulacje na giełdzie i sprawiły, że krach giełdowy i wynikający z niego kryzys stał się narodową katastrofą. Ponieważ System Rezerwy Federalnej był winny spowodowania tej katastrofy, możemy przypuszczać, że próbowałby ją złagodzić. Jednak w mrocznych latach 1931 i 1932 prezesi Zarządu Rezerwy Federalnej widząc pogarszającą się sytuację Amerykanów, nie zrobili nic, by temu zaradzić. To było bardziej zbrodnicze niż wcześniejszy spisek z czasów Wielkiego Kryzysu. Każdy, kto przeżył te lata w tym kraju, pamięta powszechne bezrobocie, nędzę i głód naszego narodu. W dowolnym momencie w ciągu tych lat Zarząd Rezerwy Federalnej mógł podjąć działania, aby złagodzić tę sytuację poprzez powrót choćby części pieniędzy do obiegu.

Wall Street wessał tak wiele pieniędzy, które normalnie były wydawane na czynsz i rachunki za żywność, że nie było środków na prowadzenie działalności życiowej. W wielu rejonach ludzie drukowali własne pieniądze na drewnie i papierze do użytku w swoich społecznościach, i te pieniądze były dobre, ponieważ przedstawiały wzajemne zobowiązania, które ludzie wypełniali.

System Rezerwy Federalnej był i jest centralnym bankiem emisyjnym. Miał możliwość wyemitowania milionów dolarów i emitował - kiedy odpowiadało to jego właścicielom - emitował miliony dolarów. Dlaczego nie zrobił tego w 1931 i 1932 roku?

Bankierzy z Wall Street skończyli z Herbertem Hooverem i chcieli, aby Franklin D. Roosevelt pojawił się na fali chwały jako zbawca narodu. Dlatego Amerykanie musieli głodować i cierpieć aż do marca 1933 roku, kiedy 'Biały Rycerz' wjechał ze swoją załogą przekupców z Wall Street i wprowadził do obiegu trochę pieniędzy. To było wszystko. Gdy tylko Roosevelt objął urząd, Rezerwa Federalna zaczęła kupować rządowe papiery wartościowe po dziesięć milionów dolarów tygodniowo przez dziesięć tygodni i stworzyła sto milionów dolarów w nowych pieniądzach, co złagodziło krytyczny głód pieniądza i kredytu i fabryki znów zaczęły zatrudniać ludzi.

Za administracji Roosevelta w Zarządzie Rezerwy Federalnej, jeśli chodzi o opinię publiczną, był odpowiedzialny Marriner Eccles, emulator i wielbiciel „szefa". Eccles był bankierem z Utah, prezesem „First Securities Corporation", rodzinnego funduszu inwestycyjnego składającego się z kilku banków, które Eccles kupił tanio podczas kryzysu rolniczego w latach 1920-21. Eccles był również dyrektorem takich korporacji jak „Pet Milk Company", „Mountain States Implement Company" i „Amalgamated Sugar". Jako wielki bankier Eccles dobrze pasował do grupy wpływowych ludzi, którzy 'operowali'

Roosevelt'em. W Kongresie odbyła się dyskusja na temat tego, czy Eccles powinien zasiadać w Radzie Rezerwy Federalnej w tym samym czasie, w którym posiadał wszystkie te banki w Utah, ale zeznał, że miał bardzo niewiele wspólnego z „First Securities Corporation" poza tym, że był prezesem a i tak został zatwierdzony na stanowisko Prezesa Zarządu.

Eugene Meyer, Jr. zrezygnował teraz z zarządu, aby poświęcić więcej czasu na pożyczanie kapitału „Reconstruction Finance Corporation" w wysokości dwóch miliardów dolarów i ustalanie wartości zabezpieczenia „własnymi metodami". Ustawa o bankowości z 1935 r., która znacznie zwiększyła władzę Roosevelt'a nad finansami kraju, była integralną częścią ustawodawstwa, na mocy którego zaproponował rozszerzenie swojego władztwa w Stanach Zjednoczonych. Nie sprzeciwił się temu lud - ustawie o odbudowie narodowej, ponieważ nie była tak nagim naruszeniem ich wolności. Była to jednak ważna miara, bowiem przede wszystkim przedłużyła kadencję Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej do czternastu lat, czyli trzy i pół długości kadencji prezydenckiej. Oznaczało to, że prezydent USA obejmujący urząd, który mógłby być wrogo nastawiony do Zarządu, nie mógł wyznaczyć w nim większości, która byłaby dla niego korzystna. W ten sposób polityka monetarna zainicjowana przed wejściem prezydenta do Białego Domu byłaby kontynuowana niezależnie od jego życzeń.

Ustawa - Prawo bankowe z 1935r. uchyliła również klauzulę ustawy o bankowości Glass-Steagall'a z 1933r., która stanowiła, że dom bankowy nie może działać na giełdzie i zajmować się również bankowością inwestycyjną. Klauzula ta była dobra, ponieważ uniemożliwiała domowi bankowemu pożyczanie pieniędzy korporacji, której był właścicielem. Należy jednak pamiętać, że klauzula ta przykryła niektóre inne zapisy tej ustawy, takie jak utworzenie Federalnej Korporacji Ubezpieczeń Depozytów, zapewniającej pieniądze ubezpieczeniowe do kwoty 150 mln dolarów, gwarantującej depozyty o wartości piętnastu miliardów dolarów. Zwiększyło to władzę wielkich bankierów nad małymi bankami i dało im kolejną wymówkę (sposób), by je kontrolować.

Ustawa Bankowa z 1933r. stanowiła również, że wszystkie dochody banków Rezerwy Federalnej muszą zgodnie z prawem trafiać do samych banków. Wreszcie zlikwidowano zapis w ustawie mówiący o udziale Rządu w zyskach. Nigdy tego nie zaobserwowano, a wzrost aktywów Banków Rezerwy Federalnej z 143 milionów dolarów w 1913 do 45 miliardów dolarów w 1949 trafił w całości do prywatnych akcjonariuszy banków.
W ten sposób jedyne konstruktywne postanowienie ustawy o bankowości z 1933r. zostało uchylone w 1935r., a Banki Rezerwy Federalnej mogły teraz udzielać pożyczek bezpośrednio przemysłowi, konkurując z bankami

członkowskimi, które nie mogły mieć nadziei na dorównanie swoimi zdolnościami w organizowaniu dużych kredytów.

Kiedy w 1935r. uchylono przepis, że banki nie mogą zajmować się bankowością inwestycyjną i działać na giełdzie, Carter Glass, pomysłodawca tego przepisu, został zapytany przez reporterów: „Czy to oznacza, że JP Morgan może wrócić do bankowości inwestycyjnej? " "*Czemu nie?"* odpowiedział senator Glass. „*W całym kraju pojawiły się głosy, że banki nie będą udzielać pożyczek. Teraz Morganowie mogą wrócić do gwarantowania emisji*".

Ponieważ przepis ten był dotychczas dla nich niekorzystny, bankierzy po prostu ograniczali udzielanie pożyczek, dopóki nie został on uchylony.

Newsweek z 14 marca 1936r. odnotował, że*: „Rada Rezerwy Federalnej zwolniła dziewięciu prezesów Banków Rezerwy, wyjaśniając, że „zamierzała uczynić przewodnictwo w Bankach Rezerwy głównie w niepełnym wymiarze godzin, na zasadzie honoru*".

Był to kolejny przykład centralizacji kontroli w Systemie Rezerwy Federalnej. System okręgów regionalnych nigdy nie był ważnym czynnikiem w administrowaniu polityką monetarną, a Rada nie ograniczała liczby swoich urzędników poza Waszyngtonem. Przewodniczący senackiej Komisji Bankowości i Walut zapytał podczas przesłuchań w sprawie rezerwy złota w 1934r.: *„Czy to nieprawda, gubernatorze Young, że sekretarz skarbu przez ostatnie dwanaście lat zdominował politykę banków Rezerwy Federalnej i Zarząd Rezerwy Federalnej w odniesieniu do zakupu obligacji Stanów Zjednoczonych?"*

Gubernator Young temu zaprzeczył, ale już powiedziano, że podczas obu swoich pospiesznych podróży do tego kraju (USA) w 1927 i 1929r., by dyktować politykę Rezerwy Federalnej, gubernator Montagu Norman z Banku Anglii udał się bezpośrednio do Andrew Mellona, sekretarza Skarbu, aby nakłonić go do zakupu rządowych papierów wartościowych na wolnym rynku i rozpoczęcia przepływu złota z USA z powrotem do Europy.

Przesłuchania w sprawie Rezerwy Złota przyciągnęły również inne osoby, które były bardziej niż przelotnie zainteresowane operacjami Systemu Rezerwy Federalnej. James Paul Warburg, właśnie wrócił z London Economic Conference z profesorem O.M.W.. Sprague i Henry L. Stimson przybyli, aby oświadczyć, że ich zdaniem powinniśmy zmodernizować standard złota. Frank Vanderlip zasugerował, abyśmy zlikwidowali Zarząd Rezerwy Federalnej i utworzyli Federalny Urząd Monetarny.

Nie miałoby to żadnego znaczenia dla bankierów z Nowego Jorku, którzy i tak wybraliby personel. A senator Robert L. Owen, długoletni krytyk systemu, wygłosił następujące oświadczenie: „*Ludzie nie wiedzieli, że Banki Rezerwy Federalnej zostały zorganizowane w celu osiągnięcia zysku. Miały one na celu ustabilizowanie podaży kredytu i waluty w kraju. Ten cel nie został osiągnięty.*

Rzeczywiście, odkąd system zaczął obowiązywać, nastąpiła najbardziej niezwykła zmienność siły nabywczej pieniądza. Ludzie Rezerwy Federalnej są wybierani przez wielkie banki w drodze dyskretnych, małych kampanii i naturalnie podążają za ideałami. które są im przedstawiane jako najzdrowsze z finansowego punktu widzenia".

Benjamin Anderson, ekonomista „Chase National Bank of New York", powiedział: „*W tej chwili, w 1934r., mamy nadwyżkę rezerw w wysokości 900 milionów dolarów. W 1924 roku, przy zwiększonych rezerwach o 300 milionów, bardzo szybko uzyskało się około trzech lub czterech miliardów ekspansji kredytowej banków. Te dodatkowe pieniądze zostały wydane przez Banki Rezerwy Federalnej w 1924r. poprzez kupowanie rządowych papierów wartościowych i były przyczyną gwałtownej ekspansji kredytu bankowego. Banki w dalszym ciągu uzyskiwały nadwyżki rezerw, ponieważ napływało więcej złota, a za każdym razem, gdy dochodziło do osłabienia, ludzie Rezerwy Federalnej wypuszczali trochę więcej pieniędzy. Wstrzymywali się trochę w 1926r. W tamtym roku sytuacja trochę się poprawiła. A potem, w 1927 roku, wyłożyli mniej niż 300 milionów dodatkowych rezerw, wprawili w ruch dziki rynek akcji i to doprowadziło nas do zapaści 1929r.".*
Dr Anderson stwierdził również, że: „*Pieniądze Banków Rezerwy Federalnej to pieniądze, które sami stworzyli. Kiedy kupują rządowe papiery wartościowe, tworzą rezerwy. Płacą za rządowe papiery wartościowe, wystawiając na siebie czeki, a te czeki trafiają do banków komercyjnych i są przez nich zdeponowane w Bankach Rezerwy Federalnej, a następnie kreują pieniądze, które wcześniej nie istniały*".

SENATOR BULKLEY: *W ogóle nie zwiększa krążącego medium?* ANDERSON: *Nie.*

To jest wyjaśnienie sposobu, w jaki Banki Rezerwy Federalnej zwiększyły swoje aktywa ze 143 milionów dolarów do 45 miliardów dolarów w ciągu 35 lat. Niczego nie produkowali, byli przedsiębiorstwami nieproduktywnymi, a jednak mieli ten ogromny zysk, po prostu tworząc pieniądze, z czego 95 procent w formie kredytu, który nie wzbogacał krążącego medium.

Nie były rozdzielane między ludność w formie płac, ani nie zwiększały siły nabywczej rolników i robotników. Był to pieniądz kredytowy stworzony przez bankierów na użytek i zysk bankierów, którzy w ciągu kilku lat zwiększyli swoje bogactwo o ponad czterdzieści miliardów dolarów, ponieważ przejęli kontrolę nad kredytem rządowym w 1913r., uchwalając Ustawę o Rezerwie Federalnej.

Marriner Eccles miał również wiele do powiedzenia na temat tworzenia pieniądza. Uważał się za ekonomistę i został wprowadzony do służby rządowej przez Stuarta Chase i Rexforda Guya Tugwella, dwóch pierwszych zaufanych mózgów Roosevelt'a. Eccles był jedynym z otoczenia tego prezydenta, który pozostał na stanowisku przez cały okres jego administracji. Przed Komitetem Bankowym i Walutowym Kongresu 24 czerwca 1941r. gubernator Eccles powiedział: „*Pieniądze są tworzone z prawa do emisji pieniądza kredytowego*".

Przekazanie kredytu rządowego prywatnym bankierom w 1913 roku dało im nieograniczone możliwości tworzenia pieniądza. System Rezerwy Federalnej może również niszczyć pieniądze w dużych ilościach poprzez operacje otwartego rynku.

Eccles powiedział na Srebrnych (25-lecie) Przesłuchaniach w 1939r.: „*Kiedy sprzedajesz obligacje na wolnym rynku, wygaszasz rezerwy*". Wygaszenie rezerw oznacza unicestwienie podstawy emisji pieniądza i kredytu lub zacieśnienie pieniądza i kredytu, który to warunek zwykle jest nawet korzystniejszy dla bankierów niż kreacja pieniądza. Wzywanie lub niszczenie pieniędzy daje bankierowi natychmiastową i nieograniczoną kontrolę nad sytuacją finansową, ponieważ jako jedyny ma pieniądze i tylko on może emitować pieniądze w czasie braku pieniędzy. Paniki pieniężne z lat 1873, 1893, 1920-21 i 1929-31 charakteryzowały się wciąganiem krążącego finansowego medium. Z ekonomicznego punktu widzenia nie brzmi to tak strasznie, ale kiedy oznacza to, że ludzie nie mają pieniędzy na opłacenie czynszu lub zakup żywności, i kiedy oznacza to, że pracodawca musi zwolnić trzy czwarte swoich pracowników, ponieważ nie może pożyczyć pieniądzy, aby im zapłacić, ogromna wina bankierów i długa historia cierpienia i nędzy, za które są odpowiedzialni, sugerowałyby, że żadna kara nie może być zbyt surowa za ich zbrodnie przeciwko bliźnim.

30 września 1940 r. gubernator Eccles powiedział: „***Gdyby w naszym systemie pieniężnym nie było długów, nie byłoby pieniędzy***".
To jest dokładne stwierdzenie o naszym systemie pieniężnym. Pieniądze nie są tworzone przez produkcję ludzi, roczny wzrost towarów i usług, ale tworzą je bankierzy z długów ludzi. Ponieważ jest niewystarczający, podlega dużym wahaniom i jest w zasadzie niestabilny. Te wahania są również źródłem wielkich zysków. Z tego powodu Zarząd Rezerwy Federalnej konsekwentnie sprzeciwia się wszelkim ustawom, które próbują ustabilizować system monetarny. Jej stanowisko zostało ostatecznie określone w liście przewodniczącego Ecclesa do senatora Wagnera z 9 marca 1939r. oraz w memorandum wydanym przez Zarząd 13 marca 1939r. Przewodniczący Eccles napisał, że: *„…poinformowano pana, że Zarząd Gubernatorów Systemu Rezerwy Federalnej nie popiera uchwalenia Senackiej Ustawy nr 31, ustawy o*

zmianie Ustawy o Rezerwie Federalnej ani żadnego innego ustawodawstwa o tym ogólnym charakterze."

Zarząd stwierdził w swoim „Memorandum w sprawie propozycji utrzymania cen na stałych poziomach": „*Rada Gubernatorów sprzeciwia się wszelkim ustawom proponującym stabilny poziom cen, ponieważ ceny nie zależą głównie od ceny lub kosztu pieniędzy; że kontrola Rady nad pieniędzmi nie może być pełna; i że stałe średnie ceny, nawet jeśli można je uzyskać w drodze oficjalnego działania, nie zapewniłyby trwałego dobrobytu*".

Jednak William McChesney Martin, przewodniczący Rady Gubernatorów w 1952r. powiedział przed Podkomisją ds. Kontroli Długów, Komitetem Patmana, 10 marca 1952r., że „*Jednym z podstawowych celów Ustawy o Rezerwie Federalnej jest ochrona wartości dolara."*
Senator Flanders zapytał go: „*Czy to zostało wyraźnie określone w pierwotnym ustawodawstwie stanawiającym System Rezerwy Federalnej*?"
"Nie," odpowiedział pan Martin, *"ale jest to nieodłączne od całej historii legislacyjnej i otaczających ją okoliczności".*

Senator Robert L. Owen opowiedział nam, w jaki sposób zostały usunięte wbrew jego woli zapisy z pierwotnego ustawodawstwa oprotestowane przez FED. Najwyraźniej pan Martin o tym nie wie. Rzeczywiście, stałe średnie ceny są niemożliwe tak długo, jak spekulanci na giełdzie podnoszą i obniżają ceny, aby samemu czerpać zyski. Pomimo nalegań gubernatora Ecclesa, że stabilne średnie ceny nie zapewnią trwałego dobrobytu, mogą zrobić wiele, aby doprowadzić do dostatku.
Mężczyzna zarabiający rocznie 2500 dolarów nie będzie lepiej prosperował, jeśli cena chleba wzrośnie w ciągu roku o pięć centów za bochenek. W 1935r. Eccles powiedział przed Komisją Bankową i Walutową Izby Reprezentantów: „*Rząd kontroluje rezerwy złota, to znaczy uprawnienia do emisji pieniądza i kredytu, w ten sposób w dużej mierze reguluje strukturę cen*".

Jest to niemal bezpośrednia sprzeczność ze stwierdzeniem Ecclesa z 1939r., że ceny nie zależą przede wszystkim od ceny lub kosztu pieniądza. W 1935r. gubernator Eccles oświadczył przed komisją Izby: „*Zarząd Rezerwy Federalnej ma władzę w zakresie operacji otwartego rynku. Operacje otwartego rynku są najważniejszym pojedynczym instrumentem kontroli wielkości i kosztu kredytu w tym kraju. Kredyt" w tym kontekście, mam na myśli pieniądze, ponieważ zdecydowanie największa część pieniędzy używanych przez ludzi w tym kraju ma postać kredytu bankowego lub depozytów bankowych. Kiedy Banki Rezerwy Federalnej kupują banknoty lub papiery wartościowe na wolnym rynku, zwiększają ilość pieniądza ludzi i obniżają jego koszt; a kiedy sprzedają na wolnym rynku, zmniejszają ilość pieniądza i zwiększają jego koszt. Władza nad*

tymi operacjami, które wpływają na dobrobyt całego narodu, musi być zainwestowana w organ reprezentujący interes narodowy."

Zeznanie gubernatora Ecclesa ujawnia serce machiny pieniężnej, którą Paul Warburg ujawnił swoim niedowierzającym kolegom bankierom na Wyspie Jekyll w 1910 roku. Większość Amerykanów nie może zrozumieć, jak działa System Rezerwy Federalnej. Pozostaje poza zrozumieniem, nie dlatego, że jest złożony, ale dlatego, że jest tak prosty. Jeśli podejdzie do ciebie zaufany człowiek i zaoferuje zademonstrowanie swojej cudownej maszyny do zarabiania pieniędzy, patrzysz, jak wkłada czystą kartkę papieru i wyciąga 100-dolarowy banknot. To jest System Rezerwy Federalnej. Następnie proponujesz kupić tę cudowną maszynę do zarabiania pieniędzy, ale nie możesz. Jest własnością akcjonariuszy prywatnych Banków Rezerwy Federalnej, których tożsamość można częściowo, ale nie całkowicie, przypisać „Związkowi Londyńskiemu" (London Connection). Na przesłuchaniach przed komisją bankową i walutową 6 czerwca 1960r. kongresman Wright Patman, przewodniczący, przesłuchał Carla E. Allena, prezesa Banku Rezerwy Federalnej w Chicago. (s. 4).

PATMAN: „*Teraz panie Allen, kiedy Komitet Otwartego Rynku Rezerwy Federalnej kupuje obligacje za milion dolarów, tworzysz pieniądze na kredyt narodu, aby zapłacić za tę obligację, prawda?"*
ALLEN: *Zgadza się.*
PATMAN: *I w takim razie kredyt Narodu jest reprezentowany przez banknoty Rezerwy Federalnej, prawda? Jeśli banki chcą rzeczywistych pieniędzy, dajesz banknoty Rezerwy Federalnej jako zapłatę, prawda?*
ALLEN: *Można to zrobić, ale nikt nie chce banknotów Rezerwy Federalnej.*
PATMAN: *Nikt ich nie chce, ponieważ banki wolałyby mieć kredyt jako rezerwę. To jest najbardziej niesamowita część operacji Rezerwy Federalnej i jest trudna do zrozumienia dla każdego. Jak każdy obywatel amerykański może pojąć koncepcję, że w tym kraju są ludzie, którzy mają prawo dokonać wpisu do księgi, że rząd Stanów Zjednoczonych jest im winien miliard dolarów, i zebrać z tego tytułu kapitał i odsetki?- pożyczka"?*

Kongresman Wright Patman radzi nam w „The Primer of Money", (s. 38) aby pójść do Banku Rezerwy Federalnej i poprosić o obejrzenie swoich obligacji, od których Amerykanie płacą odsetki. Po pokazaniu obligacji poprosić o pokazanie ich gotówki, ale okaże się, że mają tylko kilka ksiąg i czeków in blanco. Patman mówi: „*Pieniądze w rzeczywistości nie istnieją i nigdy nie istniały. To, co nazywamy rezerwami gotówkowymi, to po prostu kredyty księgowe zapisywane w księgach banków Rezerwy Federalnej. Kredyty są tworzone przez Banki Rezerwy Federalnej, a następnie przekazywane poprzez system bankowy*."

Peter L. Bernstein w książce „A Primer On Money, Banking and Gold" mówi: „*Sztuczka w banknotach Rezerwy Federalnej polega na tym, że banki Rezerwy Federalnej nie tracą gotówki, gdy wypłacają tę walutę bankom członkowskim. Banknoty Rezerwy Federalnej nie są wymienialne we wszystkim, z wyjątkiem tego, co rząd nazywa „prawnym środkiem płatniczym" – to znaczy pieniędzy, które wierzyciel musi być skłonny przyjąć od dłużnika w celu zapłaty należnych mu kwot. Ale ponieważ wszystkie banknoty Rezerwy Federalnej same w sobie są legalne, są one naprawdę umarzane tylko same w sobie … są nieuleczalnym zobowiązaniem wydanym przez Banki Rezerwy Federalnej"*[91].

[91] Peter L. Bernstein, „A Primer On Money, Banking and Gold" , Vintage Books, New York, 1965, s. 104

Jak to ujął kongresman Patman: „*Dolar reprezentuje jednodolarowy dług wobec Systemu Rezerwy Federalnej. Banki Rezerwy Federalnej tworzą pieniądze z powietrza, aby kupować obligacje rządowe od Skarbu Stanów Zjednoczonych, pożyczając mu pieniądze do obiegu na procent, poprzez zapisy księgowe kredytu w książeczce czekowej dla Skarbu Państwa Stanów Zjednoczonych. Skarb Państwa zapisuje oprocentowaną obligację na miliard dolarów. Rezerwa Federalna udziela Skarbowi Państwa kredytu w wysokości miliarda dolarów na tę obligację i stworza z niczego dług w wysokości miliarda dolarów, który Amerykanie są zobowiązani do płacenia z odsetkami".* (Money Facts, House Banking and Currency Committee, 1964, s. 9)

Patman kontynuuje: *„Skąd system Rezerwy Federalnej otrzymuje pieniądze na tworzenie rezerw bankowych? Odpowiedź. Nie dostaje pieniędzy, on je tworzy. Kiedy Rezerwa Federalna wystawia czek, tworzy pieniądze. Rezerwa Federalna jest totalną maszyną do robienia pieniędzy. Może emitować pieniądze lub czeki".*

W 1951 roku Bank Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku opublikował broszurę „*Dzień pracy w Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku*". Na stronie 22 stwierdzamy, że: „*Poza przechowywaniem pieniędzy istnieje jeszcze jeden i ważniejszy element interesu publicznego w działalności banków; banki mogą »tworzyć« pieniądz. Jednym z najważniejszych czynników, o których należy pamiętać w tym kontekście jest to, że podaż pieniądza wpływa na ogólny poziom cen – koszty utrzymania. Wskaźnik Kosztów Utrzymania i podaż pieniądza są równoległe".*

Decyzje Rady Rezerwy Federalnej, a raczej decyzje, które mają podejmować „nieznane partie", wpływają na codzienne życie każdego Amerykanina poprzez wpływ tych decyzji na ceny. Podnoszenie stopy procentowej lub powodowanie, że pieniądz staje się „droższy", działa w kierunku ograniczenia ilości pieniądza dostępnego na rynku, podobnie jak podnoszenie wymaganej rezerwy przez System Rezerwy Federalnej.

Sprzedaż obligacji przez Komitet Otwartego Rynku również wygasza i obniża podaż pieniądza. Kupowanie rządowych papierów wartościowych na otwartym rynku „tworzy" więcej pieniędzy, podobnie jak obniżanie stopy procentowej i zarabianie mniej („taniej").

To aksjomatyczne, że wzrost podaży pieniądza przynosi dobrobyt, a spadek podaży pieniądza powoduje depresję. Dramatyczny wzrost pieniądza, który przewyższa podaż towarów, powoduje inflację, czyli „zbyt dużo pieniędzy w pogoni za zbyt małą ilością towarów".

Bardziej ezoterycznym opisem systemu monetarnego jest „szybkość obiegu", która brzmi znacznie bardziej technicznie niż jest. To jest prędkość, z jaką pieniądze zmieniają właściciela - jeśli jest to złoto zakopane w chłopskim ogródku, to prędkość obiegu jest powolna spowodowana brakiem zaufania do gospodarki lub narodu. Bardzo szybka cyrkulacja, taka jak boom giełdowy końca lat 20., oznacza szybki obrót, wydawanie i inwestowanie pieniędzy, a wynika to z zaufania, czyli nadmiernej pewności co do gospodarki. Przy dużej prędkości obiegu pieniądza wśród wielu ludzi i towarów - mniejsza podaż. Przeciwnie - większa podaż pieniądza krążyłaby z mniejszą prędkością.

Wspominamy o tym, ponieważ na prędkość obiegu, czyli zaufanie do gospodarki, duży wpływ mają również działania Rezerwy Federalnej. Milton Friedman komentuje w Newsweeku z 2 maja 1983r. tak: „*Główną funkcją Rezerwy Federalnej jest określanie podaży pieniądza. Ma ona moc zwiększania lub zmniejszania podaży pieniądza w dowolnym tempie*".

Jest to ogromna siła, ponieważ zwiększenie podaży pieniądza może spowodować ponowny wybór administracji, a jej zmniejszenie może spowodować jej pokonanie (wpływając na politykę[JKR]). Friedman dalej krytykuje Rezerwę Federalną: „*Jak to się dzieje, że instytucja, która ma tak słabe wyniki, ma jednak tak wysoką reputację publiczną, a nawet jest wiarygodna w swoich prognozach?"*

Wszystkie transakcje otwartego rynku, które wpływają na podaż pieniądza, są przeprowadzane na jednym koncie Systemu przez Bank Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku w imieniu wszystkich Banków Rezerwy Federalnej i nadzorowane przez urzędnika Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku. Konferencje, na których Komitet Otwartego Rynku podejmuje decyzje o kupnie lub sprzedaży papierów wartościowych, pozostają zamknięte dla publiczności, a obrady również pozostają tajemnicą. 8 maja 1928r. „The New York Times" doniósł, że Adolph C. Miller, gubernator Rady Rezerwy Federalnej, zeznając przed Komitetem Bankowości i Walutowej Izby Reprezentantów, stwierdził, że zakupy na otwartym rynku i stopy redyskontowe zostały ustalone w drodze „rozmów". W tym czasie zakupy na wolnym rynku wynosiły siedemdziesiąt lub osiemdziesiąt milionów dolarów dziennie, a dziś byłyby dziesięć razy wyższe.

Są to ogromne sumy, którymi można manipulować na podstawie zwykłych „rozmów", ale to jest tyle informacji, ile możemy uzyskać. Z powodu tych tajemniczych transakcji, które wpływają na życie, wolność i szczęście każdego obywatela amerykańskiego, pojawiły się liczne propozycje, takie jak Dokument Senatu nr 23, przedstawiony przez pana Logana 24 stycznia 1939r., że „*Rząd powinien stworzyć, wydać i rozpowszechniać wszystkie waluty i kredyty potrzebne do zaspokojenia siły nabywczej rządu i siły nabywczej konsumentów. Przywilej tworzenia i emitowania pieniędzy jest nie tylko najwyższym przywilejem rządu, ale jest to największa twórcza możliwość rządu*".

21 marca 1960 roku kongresman Wright Patman użył prostej ilustracji w „Congressional Record", jak banki „tworzą pieniądze". „*Jeśli zdeponuję 100 dolarów w moim banku, a wymagane rezerwy nałożone przez Bank Rezerwy Federalnej wynoszą 20%, to bank może udzielić pożyczki Johnowi Doe w wysokości do 80 dolarów. Skąd się bierze 80 dolarów? depozyt w wysokości 100$?; przeciwnie, bank po prostu kredytuje konto Johna Doe 80 $. Bank może nabyć zobowiązania rządowe według tej samej procedury, po prostu tworząc depozyty na kredyt rządowy. Tworzenie pieniądza jest władzą banków komercyjnych. (...) Od 1917 roku Rezerwa Federalna przekazała bankom prywatnym czterdzieści sześć miliardów dolarów rezerw".*
Jak to się robi, najlepiej ujawnił gubernator Eccles na przesłuchaniach przed Komisją Bankową i Walutową w dniu 24 czerwca 1941r.:"
ECCLES: „*System bankowy jako całość tworzy i likwiduje depozyty, gdy udzielają pożyczek i inwestycji, niezależnie od tego, czy kupują obligacje rządowe, czy kupują obligacje użyteczności publicznej, czy też udzielają pożyczek rolnikom.*
PAN. PATMAN: *Całkowicie zgadzam się z tym, co mówisz, gubernatorze, ale faktem jest, że oni stworzyli pieniądze, czyż nie?*
ECCLES: *Cóż, banki tworzą pieniądze, kiedy udzielają pożyczek i inwestycji".*

30 września 1941r., przed tym samym komitetem, gubernator Eccles został zapytany przez przedstawiciela Patmana: „*Jak zdobyłeś pieniądze na zakup tych dwóch miliardów dolarów? Rządowe papiery wartościowe w 1933 roku?*
ECCLES: *Stworzyliśmy to.*
PAN. PATMAN: *Z czego?*
ECCLES: *Z prawa do wydawania pieniędzy kredytowych.*
PAN. PATMAN: *I nie ma za tym nic poza kredytem naszego rządu?*
ECCLES: *Taki jest nasz system pieniężny. Gdyby w naszym systemie pieniężnym nie było długów, nie byłoby żadnych pieniędzy".*

17 czerwca 1942r. gubernator Eccles został przesłuchany przez pana Deweya.

ECCLES: „*Mam na myśli Rezerwę Federalną, kiedy przeprowadza operację otwartego rynku, to znaczy, jeśli kupuje rządowe papiery wartościowe na otwartym rynku, oddaje nowe pieniądze w ręce banków, które tworzą bezczynne depozyty”.*
DEWEY: *Nie ma nadwyżek rezerw do wykorzystania na ten cel?*
ECCLES: *Ilekroć System Rezerwy Federalnej kupuje rządowe papiery wartościowe na wolnym rynku lub kupuje je bezpośrednio od Skarbu Państwa, tak właśnie robi.*
DEWEY: *Za co zamierzasz je kupić? Zamierzasz stworzyć kredyt?*
ECCLES: *To wszystko, co kiedykolwiek zrobiliśmy. W ten sposób działa System Rezerwy Federalnej. System Rezerwy Federalnej tworzy pieniądze. Jest to bank emisyjny”.*

Na przesłuchaniu w 1947r. Kolburn zapytał pana Ecclesa:
„*Co rozumiesz przez monetyzację długu publicznego*?
ECCLES: *Mam na myśli bank tworzący pieniądze poprzez zakup rządowych papierów wartościowych. Wszystko jest tworzone przez dług – prywatny lub publiczny*.
FLETCHER: *Przewodniczący Eccles, jak sądzisz, kiedy istnieje możliwość powrotu na wolny i otwarty rynek, zamiast na ten sztucznie kontrolowany rynek finansowy, który mamy teraz?*
ECCLES: *Nigdy. Nie w twoim życiu ani w moim”.*

Kongresman Jerry VOORHIS jest cytowany w „U.S. News”, 31 sierpnia 1959r., pytając sekretarza skarbu Andersona: „*Czy masz na myśli, że banki, kupując rządowe papiery wartościowe, nie pożyczają depozytów swoich klientów? Że tworzą pieniądze, których używają na zakup papierów wartościowych?*
ANDERSON: *Zgadza się. Banki różnią się od innych instytucji pożyczkowych. Kiedy kasa oszczędnościowa, towarzystwo ubezpieczeniowe lub kasa pożyczkowa udziela pożyczki, pożycza tego samego dolara, którego wcześniej wpłacili jego klienci. Ale kiedy bank udziela pożyczki, po prostu dodaje do rachunku depozytowego pożyczkobiorcy w banku kwotę pożyczki. Pieniądze nie są nikomu odbierane. Są to nowe pieniądze, utworzone przez bank na użytek pożyczkobiorców”.*

O dziwo, nigdy nie odbył się proces sądowy w sprawie legalności lub konstytucyjności ustawy o Rezerwie Federalnej. National Recovery Act lub NRA, który został zakwestionowany w sprawie Schechter Poultry przeciwko Stanom Zjednoczonym Ameryki, 29 US 495, 55 US 837.842 (1935), NRA organ został uznany za niekonstytucyjny przez Sąd Najwyższy na tej podstawie, że: „*Kongres nie może abdykować ani przekazywać innym swoje prawnie uzasadnione funkcje. Kongres nie może konstytucyjnie delegować swojej władzy*

ustawodawczej stowarzyszeniom lub grupom handlowym lub przemysłowym w celu upoważnienia ich do tworzenia prawa”. Artykuł 1, ustęp 8 Konstytucji stanowi, że*: „Kongres ma prawo pożyczać pieniądze na kredyt Państwa Stanów Zjednoczonych . . . i „bicia” Pieniądza (monetowy), regulowania jego wartości i monet zagranicznych oraz ustalania Standardu Miar i Wag*”.

Zgodnie z decyzją NRA Kongres nie może delegować tej władzy na System Rezerwy Federalnej, ani nie może przekazać swojej władzy ustawodawczej Systemowi Rezerwy Federalnej, aby umożliwić tej korporacji ustalanie stopy rezerw bankowych, stopy redyskontowej lub wartości pieniądza.. Wszystko to jest jednak „ustanawiane” przez Radę Rezerwy Federalnej, która zbiera się na sesjach ustawodawczych w celu ustalenia tych spraw i emisji „prawa" lub przepisy je naprawiające.

Druga wojna światowa dała wielkim bankierom, którzy byli właścicielami Systemu Rezerwy Federalnej, szansę upłynnieniania w kraju miliardów dolarów wydrukowanych na początku 1930 roku, w ramach największej operacji fałszerstwa w historii, zalegalizowanej oczywiście przez rząd Roosevelt’a.

Henry Hazlitt pisze w numerze „Newsweek’a” z 4 stycznia 1943r.: „*Pieniądze, które zaczęły pojawiać się w obiegu tydzień temu, 21 grudnia 1942r., były w rzeczywistości drukowaniem pieniędzy ‘gazetowych’ w dosłownym znaczeniu tego terminu, to znaczy pieniądze, które nie mają za sobą żadnego zabezpieczenia. Oświadczenie Rezerwy Federalnej, że „Rada Gubernatorów, po konsultacji z Departamentem Skarbu, upoważniła banki Rezerwy Federalnej do wykorzystania w tym czasie istniejących zapasów waluty wydrukowanych na początku lat trzydziestych, znanych jako „Banknoty Rezerwy Federalnej”. Powtarzamy, że te banknoty nie mają za sobą absolutnie żadnego zabezpieczenia”*.

Gubernator ECCLES zeznał również w kilku innych interesujących sprawach dotyczących Rezerwy Federalnej i finansów wojennych na przesłuchaniach Senatu w sprawie Urzędu Administracji Cen w 1944r.: „*Waluta w obiegu wzrosła z siedmiu miliardów dolarów w ciągu czterech lat do dwudziestu jeden i pół miliarda. W okresie wojny tracimy znaczne ilości złota. Ponieważ nasz eksport się wyczerpał, głównie na zasadzie pożyczki-leasingu, przejęliśmy import, na podstawie którego przekazaliśmy salda w dolarach. Kraje te ściągają teraz te salda dolarowe w postaci złota.*

PAN. SMITH: *Gubernatorze Eccles, jaki jest cel zagranicznych rządów w tym przewidywanym programie, w ramach którego wpłacamy złoto do międzynarodowego funduszu?*

GUBERNATOR ECCLES: *Chciałbym omówić OPA i zostawić fundusz stabilizacyjny na czas, kiedy będzie gotów.*

PAN SMITH *Chwileczkę. Uważam, że ten fundusz jest bardzo adekwatny do tego, o czym dzisiaj rozmawiamy.*

PAN. FORD: *Uważam, że fundusz stabilizacyjny jest całkowicie wyłączony z OPA i dlatego powinniśmy trzymać się tego, co mamy pod ręką."*

Kongresmeni nigdy nie rozmawiali o Funduszu Stabilizacyjnym, kolejnej konfiguracji, dzięki której oddamy zubożałym krajom Europy złoto, które zostało wysłane tutaj. W 1945 r. Henry Hazlitt, komentując w „Newsweek'u" z 22 stycznia roczny komunikat budżetowy Roosevelt'a dla Kongresu, zacytował wypowiedź prezydenta: *„Później zalecę legislację zmniejszającą obecne wysokie rezerwy złota w Bankach Rezerwy Federalnej"*.

Hazlitt wskazał, że wymagane rezerwy nie są wysokie, po prostu takie, jakie były przez ostatnie trzydzieści lat. Celem Roosevelt'a było uwolnienie większej ilości złota z Systemu Rezerwy Federalnej i udostępnienie go Funduszowi Stabilizacyjnemu, nazwanego później Międzynarodowym Funduszem Walutowym, częścią Światowego Banku Odbudowy i Rozwoju, odpowiednikiem Komitetu Finansowego Ligii, który połknąłby materialną suwerenność Stanów Zjednoczonych, gdyby Senat pozwolił nam do niej dołączyć.

Rozdział 14

Expose Kongresu

„*Polityka pana Volckera jest czymś w rodzaju zagadki*" –„The New York Times"

Od 1933 roku, kiedy Eugene Meyer zrezygnował z funkcji członka Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej, żaden członek międzynarodowych rodzin bankowych nie zasiadał osobiście w Radzie Gubernatorów. Zdecydowali się pracować za kulisami przez starannie wybranych prezesów Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku i innych pracowników. Obecnym przewodniczącym Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej jest Paul Volcker. Jego nominację

powitał jeden ze znanych ekonomistów z następującą prognozą: „*Wybór Volckera był zdecydowanie najgorszy. Carter postawił Draculę na czele banku krwi. Dla nas oznacza to krach i depresję w latach 80. co jest pewniejsze niż kiedykolwiek*".

Raport z badań pułkownika E.C. Harwooda z 6 sierpnia 1979r. przedstawiał mniej więcej ten sam pogląd.
„*Paul Volcker wywodzi się z tej samej 'gliny', co niezdrowi ludzie od pieniędzy, którzy przez ostatnie pięć dekad błędnie kierowali działaniami monetarnymi tego narodu. Wynik prawdopodobnie będzie równie katastrofalny dla dolara, jak i dla gospodarki USA*".
Pomimo tych ponurych poglądów, relacja „The New York Times'a" o wyborze Volcker'a była pozytywnie ekstatyczna.

26 lipca 1979r. The Times skomentował, że o „biznesie" Volcker'a dowiedział się od Roberta Roosy, obecnie partnera „Brown Brothers Harriman", i że Volcker był częścią „Roosa Brain Trust" w Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, a później, w Ministerstwie Skarbu w administracji Kennedy'ego.
„*David Rockefeller, przewodniczący Chase, i pan Roosa mieli silny wpływ na decyzję pana Cartera w sprawie mianowaniu pana Volckera na stanowisko przewodniczącego Rady Rezerwy*".

„New York Times" nie wskazał, że David Rockefeller i Robert Roosa wcześniej wybrali pana Cartera, członka Komisji Trójstronnej, na kandydata Partii Demokratycznej na prezydenta, i że pan Carter nie odmówiłby wybrania Paula Volcker'a na nowego przewodniczącego Rady Rezerwy Federalnej.
Nie wadzi też sprawie, aby przypomnieć, że ten sposób wyboru Przewodniczącego Rady Gubernatorów bezpośrednio wpisuje się w linię królewskich prerogatyw, sięgających od początkowej umowy George'a Peabody'ego z N.M. Rothschildem, do spotkania na Wyspie Jekyll i do uchwalenie ustawy o Rezerwie Federalnej.
The Times zauważył, że „*wybór Volckera został zatwierdzony przez europejskie banki w Bonn, Frankfurcie i Zurychu*". Zacytowano Williama Simona, byłego sekretarza skarbu, który powiedział „*wspaniały wybór*".
The Times zauważył ponadto, że Index rynekowy (Dow) wzrósł po nominacji Volckera, odnotowując największe zyski od trzech tygodni, co oznacza wzrost o 9,73 punktu, a dolar gwałtownie wzrósł na rynku walutowym w kraju i za granicą.
Kim był Volcker, że jego nominacja mogła mieć taki wpływ na giełdę i wartość dolara w walutach obcych? A no dlatego, że reprezentował najpotężniejszy dom bankowy „London Connection" - „Brown Brothers Harriman" i londyńskie domy, które kierowały imperium Rockefeller'ów. 29 lipca 1979r. The Times powiedział o Volckerze: „*Nowy człowiek wyznaczy swój własny kurs*".

Zaplecze Volckera pokazuje, że to nonsens. Jego kurs był zawsze wyznaczany dla niego przez jego 'szefów' w Londynie.

Uczęszczał do Princeton, uzyskał tytuł magistra na Harvardzie i poszedł do London School of Economics w latach 1951-52, szkoły podyplomowej dla bankierów. Następnie przeszedł do Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku jako ekonomista w latach 1952-57, ekonomista w „Chase Manhattan Bank", w latach 1957-61, w Departamencie Skarbu w latach 1961-65, jako zastępca podsekretarza ds. monetarnych, w latach 1963-65 oraz podsekretarz do spraw monetarnych, 1969-74. Następnie został prezesem Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku w latach 1975-79, kiedy Carter, na polecenie Roberta Roosa'y i Davida Rockefeller'a, mianował go przewodniczącym Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej.
Jego następcą na stanowisku prezesa Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku został dr Anthony Solomon z Harvardu. który wywodził się z OPA w latach 1941-42 i z rządową misją finansową do Iranu w latach 1942-46. W latach 1951-61 prowadził firmę konserw mięsnych w Meksyku, w latach 1969-72 był prezesem „International Investment Corp." dla Jugosławii (kraju komunistycznego), w latach 1977-80 podsekretarzem spraw monetarnych w Ministerstwie Skarbu.
Krótko mówiąc, pochodzenie Solomona było prawie takie samo jak Paula Volckera. „New York Times" stwierdził 2 grudnia 1981r.: „*Przez lata Rezerwa Federalna była drugą lub trzecią najbardziej tajną instytucją w mieście. 'Sunshine Act' z 1976 roku nieznacznie tylko przebił zasłonę. Zarząd organizuje teraz publiczne posiedzenie raz w tygodniu w środę o 10 rano, ale nie w celu omawiania polityki pieniężnej, która nadal jest uważana za ściśle tajną i nie można jej omawiać publicznie*".
The Times wspomniał, że podczas spotkań Komitetu Otwartego Rynku Solomon i Volcker siedzą razem u szczytu stołu i przekazują instrukcje, które otrzymali z zagranicy.

Za Volckerem i Solomonem stoi Robert Roosa, sekretarz skarbu w gabinecie cieni Cartera, reprezentujący „Brown Brothers Harriman", Komisję Trójstronną, Radę Stosunków Międzynarodowych, Bilderberger'sów i Królewski Instytut Ekonomiczny. Jest powiernikiem Fundacji Rockefeller'a* (* zobacz rozdz. 5) oraz dyrektorem firm „Texaco" i „American Express".

Dr Martin Larson wskazuje, że „*Międzynarodowe konsorcjum finansistów znane jako Bilderberger'owie, którzy spotykają się co roku w głębokiej tajemnicy, aby określić przeznaczenie świata zachodniego, jest tworem sojuszu Rockefeller-Rothschild i że odbyło się jego trzecie spotkanie na wyspie St. Simons, w niewielkiej odległości od wyspy Jekyll*."

Larson stwierdza również, że „*interesy Rockefeller'a działają w bliskim sojuszu z Rotszyld'ami i innymi bankami centralnymi".*** (** zobacz rozdz. 1)

18 czerwca 1983 r. prezydent Ronald Reagan zakończył miesiące spekulacji, ogłaszając, że ponownie mianuje Paula Volcker'a na prezesa Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej na kolejną czteroletnią kadencję, chociaż kadencja Volckera trwała do 6 sierpnia 1983r. Ponowne mianowanie przez Reagana nominowanego Volcker'a przez Cartera zaskoczyło niektórych obserwatorów politycznych, ale najwyraźniej uległ znacznej presji, jak wskazuje główny artykuł wstępny w „The Washington Post", z 10 czerwca 1983, *„Nikt nie dorównuje Volckerowi zarówno pod względem pozycji politycznej, jak i zrozumienia zawiłych sieci, które tworzą światowy system finansowy".*

Anonimowy pisarz nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających wyniesienie Volcker'a do pozycji największego finansisty świata, a jeśli chodzi o jego pozycję polityczną, „The New York Times" skomentował 19 czerwca 1983r. nastepująco: „*Polityka pana Volckera jest czymś w rodzaju zagadki".* Jego „niepolityczna" postawa jest zgodna z utrzymywaną od wielu lat waszyngtońską tradycją „*politycznej niezależności FED*". Jednak problem jej uzależnienia od „połączenia londyńskiego" nigdy nie był dyskutowany w Waszyngtonie. W rzeczywistości Volcker jest bardziej politykiem niż ekonomistą. Po ukończeniu „London School of Economics" i dowiedzeniu się, kto wydaje rozkazy międzynarodowej społeczności finansowej, Volcker od tamtej pory grał w tę grę. Nie raz wykonywał rozkazy „London Connection".

Czy to naprawdę możliwe, że „The London Connection" istnieje i że ludzie tacy jak Volcker i Solomon otrzymują instrukcje od zagranicznych bankierów, nawet w tajemniczy lub pośredni sposób? Przyjrzyjmy się dowodom, oczywiście poszlakowym, ale świadczącym o znaczeniu, które często posyłało ludzi do więzienia lub na krzesło elektryczne.

John Moody zwrócił uwagę w 1911 roku, że siedmiu mężczyzn z ekipy Morgana, sprzymierzonej z grupą „Standard Oil" „Kuhn Loeb", rządziło Stanami Zjednoczonymi. Jakie są dzisiaj te grupy w przestrzeni finansowej? „US News" opublikował 11 kwietnia 1983r. listę największych holdingów bankowych w Stanach Zjednoczonych według stanu na dzień 31 grudnia 1982r.:
Numer 1 to „Citicorp" w stanie Nowy Jork z aktywami o wartości 130 miliardów dolarów. To pierwszy „Narodowy Bank Nowego Jorku" Bakera i Morgana, połączony z „National City Bank" w 1955 roku, dwaj z największych nabywców akcji Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku.

Numer 3 to „Chase Manhattan" w stanie Nowy Jork, z aktywami o wartości 80,9 miliarda dolarów. Ten bank powstał z połączenia Chase i Bank of

Manhattan, grupa Rockefeller'a i „Kuhn Loeb", również nabywca akcji Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku w 1914 roku.
Numer 4 to „Manufacturers Hanover" z Nowego Jorku o wartości 64 miliardów dolarów, także nabywca akcji Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku w 1914 roku.
Numer 5 to „JP Morgan Company" z Nowego Jorku, aktywa o wartości 58,6 miliardów dolarów i posiadacz znacznych akcji Banku Rezerwy Federalnej.
Numer 6 to „Chemical Bank of New York", który za 48,3 miliarda dolarów również nabył akcje Rezerwy Federalnej w 1914 roku.
A numer 11, „First Chicago Corporation", „First National Bank of Chicago", który był głównym współpracownikiem banku „Morgan-Baker" w Nowym Jorku i który dostarczył pierwszych dwóch przewodniczących Federalnej Rady Doradczej.

Bezpośrednią linię, która prowadzi od uczestników konferencji na Wyspie Jekyll w 1910 roku do dnia dzisiejszego, ilustruje fragment z „Elementarza o pieniądzu": Komisja Bankowości i Waluty, Izba Reprezentantów USA, 88. Kongres, II sesja, sierpień 5, 1964, s. 75: *„Praktycznym efektem wymagania, aby wszystkie zakupy były dokonywane na otwartym rynku, polega na wzięciu pieniędzy od podatnika i oddaniu ich dealerom. Zmusza to rząd do uiszczenia opłaty za pożyczanie pieniędzy. Jest sześciu dealerów „bankowych". : „First National City Bank of New York"; „Chemical Crop. Exchange Bank" z Nowego Yorku, „Morgan Guaranty Trust Co. of New York", „Bankers Trust of New York", „First National Bank of Chicago" i „Continental Illinois Bank of Chicago."*
Tak więc banki, które otrzymują „myto" od wszystkich pieniędzy pożyczonych przez rząd Stanów Zjednoczonych, są tymi samymi bankami, które zaplanowały Ustawę o Rezerwie Federalnej z 1913 roku.

Istnieje wiele dowodów na obecną przewagę tych samych banków, które utworzyły Federalny System Rezerwy w 1914 roku. Na przykład Warren Brookes pisze na stronie redakcyjnej „The Washington Post", 6 czerwca 1983: *„Citicorp" (National City Bank i First National Bank of New York, połączone w 1955) właśnie odnotował 18,6% zwrotu z kapitału własnego, „JP Morgan", 17%, „Chemical Bank and Bankers Trust", prawie 16%, wyjątkową stopę zwrotu."*
Są to banki, które kupiły pierwszą emisję akcji Banku Rezerwy Federalnej w 1914 roku i które posiadały pakiet kontrolny w Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, który ustala stopę procentową i jest bankiem dla wszystkich operacji otwartego rynku. Banki te stale zyskują również na niewytłumaczalnych wahaniach wzrostu monetarnego i stóp procentowych.

W. Brookes dalej komentuje: *„rzeczywiste stopy wzrostu pieniądza na przemian wahały się od 0 do 17% w kolejnych sześciomiesięcznych okresach przez trzy lata nękane recesją. Dwie najbardziej podziwiane przez Miltona Friedmana miary wzrostu pieniądza, M2 i M3, w rzeczywistości wykazały niewielką zmianę w rok do roku w okresie 1972-82."*

Mamy więc stopy wzrostu pieniądza wahające się od 0 do 17%, ale nie ma rzeczywistych zmian z roku na rok, co rodzi pytanie, dlaczego nie możemy mieć stabilności wzrostu monetarnego przez cały rok. Odpowiedź brzmi, że te ruchy generują wielkie zyski, a następne pytanie brzmi: kto wprawia te działania w ruch? Odpowiedź brzmi: „Połączenie z Londynem" (London connection). Aby odwrócić uwagę od ciągłej kontroli bankierów i ich spadkobierców, którzy uzyskali rządowy monopol na narodowy pieniądz i kredyt w 1913 roku, opłacani propagandyści kontrolowanego monopolu mediów i środowisk akademickich nieustannie wymyślają nowe i bardziej egzotyczne teorie ekonomiczne.

W ten sposób James Burnham, jeden z propagandystów „National Review", zdobył sławę dzięki śmiesznej teorii „menedżerów". Postulował, żeby dawni arbitrzy bogactwa, JP Morgan'owie, Warburg'owie i Rotszyld'owie do 1950 roku zniknęli ze sceny, zastąpieni przez nową klasę „menedżerów". Ta teoria, w rzeczywistości nie mająca podstaw, służyła zaciemnieniu faktu, że ci sami ludzie nadal kontrolowali system monetarny świata. „Menedżerowie" byli po prostu tymi dyrektorami, takimi jak Volcker, którzy byli liderami, opłacanymi pracownikami, którzy otrzymywali pensje nadal tylko tak długo, jak długo wykonywali instrukcje swoich pracodawców.

Burnham pozostaje dobrze opłacanym propagandystą w „National Review", którą wielu prominentnych przywódców, w tym prezydent Reagan, uważa za „konserwatywną" gazetę.

Od 1914 do 1982 roku, w którym wiele tysięcy amerykańskich banków zbankrutowało, pierwotni nabywcy akcji Banku Rezerwy Federalnej nie tylko przetrwali, ale umocnili swoją władzę.

A co z „londyńskim połączeniem"? Czy nadal istnieje i czy nadal dyktuje gospodarcze przeznaczenie Stanów Zjednoczonych? „The Washington Post" z 19 maja 1983r. zamieścił artykuł z Nairobi w Kenii, odnotowując spotkanie Afrykańskiego Banku Rozwoju. *„Brytyjski bank handlowy" Morgan Grenfell" i syndykat Stanów Zjednoczonych: „Kuhn Loeb", „Lehman Brothers International", francuski „Lazard Freres" i brytyjski „Warburg" dyskretnie działają jako doradcy finansowi dla około dziesięciu zadłużonych państw afrykańskich*".

Są to te same nazwiska, z którymi spotkaliśmy się w 1914 roku, wciąż zarządzające finansami świata, z zyskami dla siebie, ale z katastrofalnymi skutkami dla wszystkich innych.

Być może jest nadzieja, aby szukać ulgi w obecnej administracji prezydenta Reagana. Niestety, zanim do niego dotrzemy, musimy przebiec długa listę jego głównego sztabu, składającego się z ludzi z „J. Henry Schroder", „Brown Brothers Harriman" i innych czołowych elementów „The London Connection".

Lopez Portillo, prezydent Meksyku, przemawiając na Meksykańskim Kongresie Narodowym we wrześniu 1982 roku, nazwał światowy boom kredytowy ostatniej dekady finansową zarazą podobną do czarnej śmierci, która przetoczyła się przez Europę w XIV wieku. *„Podobnie jak w średniowieczu, kraj po kraju pustoszeje. Zaraza jest przenoszona przez 'szczury' i powoduje bezrobocie i nędzę, bankructwo przemysłowe i wzbogacanie przez spekulacje. Lekarstwem przepisanym przez uzdrowicieli jest przymusowa bezczynność i pozbawienie pacjenta pożywienia".*
Magazyn „Forbes" stwierdził 11 października 1982 r.: „*Świat ledwo dyszy, nie dlatego, że podaż pieniądza się skurczyła, ale dlatego, że obecnie zbyt duża jego część przeznaczana jest na spłatę starych długów, a nie na finansowanie nowych, produktywnych inwestycji*".

Polityka wysokich stóp procentowych i 'trudnych' pieniędzy była katastrofalna dla Stanów Zjednoczonych. Na początku 1983r. niewielkie złagodzenie pieniądza i kredytu obiecuje pewną ulgę, ale dopóki system Rezerwy Federalnej i jej niewidzialni manipulatorzy będą nadal kontrolować podaż pieniądza, możemy spodziewać się dalszych problemów.

„The Nation" z 11 grudnia 1982r., komentując problemy gospodarcze, stwierdził: *„Wina za to wszystko leży u drzwi Systemu Rezerwy Federalnej, działającego jak zwykle w imieniu międzynarodowego systemu bankowego".*

Dowód na to, jak System Rezerwy Federalnej działa w imieniu międzynarodowego systemu bankowego, ilustruje seria wykresów sporządzonych przez pracowników Komisji Bankowości, Walut i Mieszkalnictwa Izby Reprezentantów, 94. Kongresu, II sesja, Sierpień 1976, „FEDERAL RESERVE DIRECTORS: STUDIUM WPŁYWÓW KORPORACYJNYCH I BANKOWYCH".*

---

* Odsyłam (JKR) do orgnału wspomnianych wyżej publikacji, aby graficznie zobaczyć powiązaia między funkcjonariuszami i dyrektorami dwunastu Banków Rezerwy Federalnej w 1976 r. a firmami wymienionymi w tej książce.
# „Trzej dyrektorzy klasy C są mianowani przez Radę Gubernatorów jako przedstawiciele interesu publicznego jako całości". P. 34, Congressional Study, 1976.

To 120-stronicowe studium Kongresu szczegółowo opisuje funkcje polityki publicznej banków Rezerwy Federalnej, sposób wyboru dyrektorów, kto jest

wybierany, czynnik lobbingu w zakresie public relations, dominację banków i badanie banków oraz powiązania korporacyjne z bankami Rezerwy. Wykresy zostały wykorzystane do zilustrowania dyrektorów klasy A, klasy B i klasy C każdego banku okręgowego. Dla każdego banku oddziału opracowano tabelę zawierającą informacje dotyczące dyrektorów mianowanych przez banki oraz dyrektorów mianowanych przez Radę Gubernatorów Systemu Rezerwy Federalnej.

W przedmowie do badania przewodniczący Henry S. Reuss (D-Wis) napisał: „*Komitet ten przez wiele lat obserwował wpływ prywatnych interesów na zasadniczo publiczne obowiązki Systemu Rezerwy Federalnej. Jak wynika z badania, trudno wyobrazić sobie zarząd agencji publicznej o węższej strukturze niż zebrany razem dla dwunastu banków Systemu Rezerwy Federalnej. Tylko dwa segmenty amerykańskiego społeczeństwa – bankowość i wielki biznes – mają jakąkolwiek znaczącą reprezentację na zarządy, a często nawet te łączą się poprzez zazębiające się dyrekcje…*
Nie ma drobnych rolników. Mały biznes jest ledwo widoczny. W zarządach oddziałów nie ma kobiet, a wśród zarządów fili tylko sześć. W całym systemie – łącznie z zarządami okręgów i oddziałów – pojawia się tylko trzynastu członków z grup mniejszościowych. Badanie stawia zasadnicze pytanie wobec wielokrotnie powtarzanego twierdzenia Rezerwy Federalnej o „niezależność". Ktoś mógłby zapytać, niezależnie od czego? Na pewno nie od bankowości ani wielkiego biznesu, jeśli mamy sądzić z ogromnych powiązań ujawnionych w tej analizie zarządów oddziałów. Dominacja wielkiego biznesu i bankowości w Systemie Rezerwy Federalnej, przytoczona w tym raporcie, można po części przypisać pierwotnej Ustawie o Rezerwie Federalnej, która dawała członkom banków komercyjnych prawo wyboru dwóch trzecich dyrektorów każdego banku okręgowego. Ale Rada Gubernatorów w Waszyngtonie musi dzielić odpowiedzialność za ten brak równowagi. Mianują tak zwanych „publicznych" członków zarządów każdego banku okręgowego, nominacje, które w dużej mierze odzwierciedlają te same wąskie interesy członków wybieranych przez banki. . . .
Dopóki nie wprowadzimy podstawowych reform, System Rezerwy Federalnej będzie utrudniony w wykonywaniu swoich obowiązków publicznych jako agencja stabilizacji gospodarczej i bankowa agencja regulacyjna. Mandat Systemu jest zbyt istotny dla dobrobytu narodu, aby pozostawić tak wielką maszynerię pod kontrolą wąskich prywatnych interesów. Koncentracja władzy gospodarczej i finansowej w Stanach Zjednoczonych poszła za daleko".

W części tekstu zatytułowanej „*System klubowy" Komitet zauważył: „To „klubowe" podejście prowadzi Rezerwę Federalną do konsekwentnego zanurzania się w tych 'samych' — te same firmy, te same uniwersytety, te same holdingi bankowe — aby objąć stanowiska dyrektorskie".*

Badanie przeprowadzone przez Kongres kończy się następująco: „*Wiele firm ujętych w tych tabelach, jak wspomniano wcześniej, ma wiele powiązań z Systemem Rezerwy Federalnej. Systemy pierwszego banku; Korporacja Bankowa Południowo-Wschodnia; sfederowane domy towarowe; Westinghouse Electric Corporation; Proctor & Gamble; Alcoa; Honeywell, Inc.; miedź Kennecotta; włókno szklane Owens-Corning; wszyscy mają co najmniej dwa powiązania dyrektorskie z bankami okręgowymi lub oddziałami.*

Podsumowując: dyrektorzy Rezerwy Federalnej są najwyraźniej przedstawicielami wąskiej elitarnej grupy, która dominuje w życiu gospodarczym tego kraju”,

KONIEC SPRAWOZDANIA KONGRESU.

UZUPEŁNIENIE

Na dzień we wtorek 26 lipca 1983 r. godz. 11:05 lista banków członkowskich posiadających akcje Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku obejmuje dwadzieścia siedem banków z Nowego Jorku. Poniżej wymieniono liczbę akcji posiadanych przez dziesięć z tych banków, stanowiącą 66% ogólnej liczby akcji, tj. 7.005.700:

	Akcje	Procent
Bankers Trust Company	438,831	(6%)
Bank of New York	141,482	(2%)
Chase Manhattan Bank	1,011,862	(14%)
Chemical Bank	544,962	(8%)
Citibank	1,090,813	(15%)
European American Bank & Trust	127,800	(2%)
J. Henry Schroder Bank & Trust	37,493	(0.5%)
Manufacturers Hanover	509,852	(7%)
Morgan Guaranty Trust	655,443	(9%)
National Bank of North America	105,600	(2%)

Ogromna liczba posiadanych dziś akcji w porównaniu z pierwotnymi zakupami w 1914 r. wynika z rozdziału 5 pierwotnej Ustawy o Rezerwie Federalnej, która wzywała bank członkowski do kupowania i utrzymywania akcji w okręgowym Banku Rezerwy Federalnej w wysokości 6% jego kapitału i wyżej. Obecnie akcje posiadane przez pięć z wyżej wymienionych banków stanowią 53% łącznych akcji Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku. Analiza głównych akcjonariuszy nowojorskich banków pokazuje wyraźnie, że

kilka rodzin, spokrewnionych więzami krwi lub interesami biznesowymi, nadal kontroluje nowojorskie banki, które z kolei posiadają pakiet kontrolny Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku.

Warto zwrócić uwagę, że trzy z banków posiadających akcje Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, w ilości 270.893 akcji, są spółkami zależnymi banków zagranicznych. „J. Henry Schroder Bank and Trust" jest notowany przez „Standard and Poors" jako spółka zależna banku „Schroders Ltd." z Londynu. „National Bank of North America" jest spółką zależną „National Westminster Bank", jednego z londyńskiej „Wielkiej Piątki". „European American Bank" jest spółką zależną „European American Bank, Bahamas, LTD". Warto zauważyć, że dyrektorami European American Bank & Trust są Milton F. Rosenthal, prezes i dyrektor operacyjny międzynarodowej firmy złota, „Engelhard Minerals and Chemical"; Hamilton F. Potter, partner w „Sullivan i Cromwell" (prawnicy „J. Henry Schroder Bank & Trust"); Edward H. Tuck, partner „Shearman and Sterling' (adwokaci „Citibank"); F.H. Ulrich i Hans Liebkutsch, dyrektorzy zarządzający giganta „Midland Bank of London", jednego z „Wielkiej Piątki"; oraz Roger Alloo, Paul-Emmanuel Janssen i Maurice Laure z „Societe Generale de Banque" (Bruksela, Belgia).

Informacje te, pochodzące z ostatniego wydania tabeli udostępnionej przez Radę Gubernatorów Systemu Rezerwy Federalnej, są cytowane jako aktualne dowody wskazujące, że pakiet kontrolny w Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, który ustala tempo i skalę operacji, ponieważ cały System Rezerwy Federalnej jest pod silnym wpływem banków bezpośrednio kontrolowanych przez „The London Connection", to jest kontrolowany przez Rotszyld'ów – „Bank Anglii".

DODATEK I

E.C. Knuth, w „Imperium miasta", druk pryw, 1946, s. 27, odnosi się do „*Banku Anglii, pełnego partnera administracji amerykańskiej w prowadzeniu spraw finansowych całego świata"* i cytuje „Encyclopaedię Americana", wydanie z 1943 roku. Barron cytuje Lorda Swaythling'a (8 kwietnia 1923 r.): „Lord Swaythling powiedział: *„Wymiana może być prowadzona tylko z*

Londynu. To jest centrum Giełdy". (Tak oni powiedzieli Barronowi. Clarence W. Barron, założyciel „Baron's Weekly" , Harpers, Nowy Jork, 1930, s. 27.)

Wymiana w międzynarodowym świecie finansowym oznacza transakcje na pieniądzach lub papierach wartościowych, lub po prostu „wymianę" wartości tych papierów. Konieczne jest, aby ta „wymiana" miała miejsce tam, gdzie można ustalić wartości, a tym miejscem jest „City" w Londynie.

Londyn stał się głównym ośrodkiem wymiany ze względu na „Konsole" Banku Anglii, obligacje, których nigdy nie można było wykupić, ale które przynosiły stabilną stopę zwrotu. Henry Clews pisze w „The Wall Street View", Silver Burdett Co. 1900, s. 255, „*Ustawa skonsolidowana z 1757r. skonsolidowała długi narodu Anglii na poziomie 3%, które były utrzymywane na koncie w Banku Anglii i są wielkim bastionem jego depozytów"*. Po bitwie pod Waterloo ostentacyjnie „wyrzucając" „konsole" na londyńską giełdę, w udawanej panice, Nathan Meyer Rothschild potajemnie wykupił po niskiej cenie konsole sprzedane w panice przez innych posiadaczy i stał się największym posiadaczem Konsoli i tym samym przejął kontrolę nad Bankiem Anglii w 1815 roku.

12% dywidendy.

Chociaż rząd Partii Pracy znacjonalizował Bank Anglii w 1946 roku, Wielka Encyklopedia Radziecka wskazuje (tom I, s. 490c), że Bank Anglii nadal wypłaca 12% dywidendy rocznie, tak jak robił to wcześniej do nacjonalizacji. Gubernatora powołuje rząd, w sytuacji podobnej do tej w Stanach Zjednoczonych, gdzie gubernatorów Systemu Rezerwy Federalnej mianuje prezydent. Jednak, jak wskazano w „Encyclopaedia Americana', t. 13, s. 272, „*W praktyce prezesi Banku Anglii nie wahali się publicznie krytykować i wywierać nacisku na rząd"*.

Stopa bankowa

czyli stopa procentowa ustalana przez „Bank of England" jest znana jako „stopa bankowa" i jest czynnikiem kontrolującym stopy procentowe na całym świecie, chociaż stopy procentowe w innych krajach mogą być wyższe lub niższe niż ta „stopa bankowa".

Bank Anglii zarządza długiem rządowym i jest wezwany do arbitrażu w sprawach politycznych. Służył jako pośrednik z irańskimi rewolucjonistami w negocjacjach dotyczących powrotu amerykańskich zakładników – co jest

dobitnym przykładem. Nie powinno nas dziwić, że obecny gubernator „Banku Anglii", Sir Gordon Richardson, jest wybitną międzynarodową postacią finansową, która pojawia się gdzie indziej na tych stronach ze względu na jego powiązania z „J. Henry Schroder & Wagg" w Londynie w latach 1962-1972, kiedy został gubernatorem „Banku Anglii". Był także dyrektorem „J. Henry Schroder Co., New York" i „Schroder Banking Corp., New York". Pełni również funkcję dyrektora „Rolls Royce" i „Lloyd's Bank".

Chociaż mieszka w Londynie, ma dom w Nowym Jorku i jest wymieniony w aktualnym spisie na Manhattanie po prostu jako „G. Richardson, 45 Sutton Place S.", jednak wcześniejszy wpis wskazywał na 4 Sutton Place. Sutton Place został wykeowany jako modny adres dla międzynarodowego srodowiska przez Bessie Marbury, którą cytowaliśmy wcześniej ze względu na jej związek z rodziną Morgan'ów i Roosevelt'ami.

Obecni dyrektorzy Banku Anglii (1982) to Leopold de Rothschild z „N.M. Rothschild & Sons", Sir Robert Clark, prezes „Hill Samuel Bank", najbardziej wpływowego banku po Rotszyld'ach, John Clay z „Hambros Bank" i David Scholey z „Warburg Bank" i współprezes „SC Warburg Co."

Anthony Sampson pisze w „Zmieniającej się anatomii Wielkiej Brytanii", Random House, Nowy Jork, 1982, s. 279, „*Bardziej kosmopolityczne banki z zagranicznymi ekspertami i dyrektorami, takimi jak Warburg'owie, Montagu'owie, Rothschild'owie i Kleinwort'owie, również odkryły ogromne nowe źródło zysków na rynku eurodolarów, które rozpoczęło się pod koniec lat pięćdziesiątych i zwielokrotniło przez lata sześćdziesiąte. Sami brytyjscy bankierzy kontrolowali stosunkowo niewielkie fundusze, ale wiedzieli, jak zarabiać na pieniądzach innych ludzi".*

Rynek eurodolarowy, nowy rozwój „wykreowanego pieniądza", jest zmonopolizowany przez powyższe firmy.

Imperium eurodolarowe

„Dzisiaj, wraz z sojusznikami na wyspie Manhattan (najważniejsza nieruchomość Wielkiej Brytanii), Imperium Brytyjskie kontroluje cały rynek finansowy eurodolarowy o wartości 1,5 biliona dolarów, kolejne 300-500 miliardów dolarów na Kajmanach, Bahamach i 50 - 100 miliardów dolarów na „rynku dolara azjatyckiego" w Hongkongu, Singapurze... Rozważmy rynek eurodolarów o wartości 1,5 biliona dolarów jako „rynek wyjęty spod prawa" w

dolarach amerykańskich, nad którym ten naród nie ma kontroli. Tutaj kontrola i zyski są w przeważającej mierze w rękach londyńskich banków, które ustalają warunki udzielania pożyczek i oprocentowanie tej masy dolarów amerykańskich w stosunku do londyńskiej stopy kredytu międzybankowego…

LIBOR. . .

”*Amerykańskie banki, takie jak Citibank (Nowy Jork), w którego zarządzie zasiada potężny brytyjski finansista Lord Aldington, otwarcie współpracują na tym rynku. W tym samym czasie banki brytyjskie, w tym znany bank centralny zajmujący się światowym handlem narkotykami, Hongkong i Shanghai Bank, napływają do Ameryki, by pożreć banki amerykańskie. W 1978 roku Hongshang (red. Hongkong i Shanghai Bank) przejął nowojorski Marine Midland Bank, jedenasty co do wielkości bank komercyjny stanu. . . Brytyjczycy kontrolują również tworzenie dolarów amerykańskich. Podczas gdy przewodniczący Rady Rezerwy Federalnej, Paul Volcker, ogranicza kredytowanie krajowej gospodarki, kontrolowane przez Brytyjczyków banki na Kajmanach (takie jak „European American Bank” – przyp. red.) należą do brytyjskich posiadłości 200 mil od Florydy, na Bermudach i w kilkunastu innych Terminale komputerowe „wolnej bankowości” generują setki miliardów dolarów amerykańskich. Jak to się robi? Nie ma współczynników rezerw ani innych ograniczeń dotyczących tworzenia kredytów denominowanych w dolarach w bankowości „wolnej przedsiębiorczości” Imperium. 1 milion dolarów kredytu w dobrej wierze pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych może zostać zamienione na 20 do 100 milionów dolarów w kredytach denominowanych w dolarach, gdy przechodzi przez system brytyjski bez współczynników rezerw.** (* Harpers Magazine, Feb. 1980)

Nie tylko władza finansowa, ale także moc prawna pozostała na miejscu w Wielkiej Brytanii. „The Washington Post” skomentował 18 czerwca 1983r., że po rewolucji amerykańskiej wszystkie stare prawa pozostały w mocy w nowych Stanach Zjednoczonych: Niektóre z tych praw „angielskiego prawa zwyczajowego” pochodzą z 1278 roku, na długo przed odkryciem Ameryki. Ta ogromna siła finansowa „City” ujawnia się w wielu obszarach.

Dean Acheson stwierdza w "Present at the Creation” (Obecnie przy stworzeniu), 1969, W.W. Norton, New York, s. 779, „*Zatrzymaliśmy się w rezydencji ambasady, starej rezydencji J.P. Morgana, 14 Prince's Gate, naprzeciwko Hyde Parku*”.

Ilu Amerykanów zdaje sobie sprawę, że rezydencja ambasady USA w Londynie to dom J.P. Morgana lub że Dean Acheson, były pracownik Morgana, określił się jako sekretarz stanu na s. 505, „*Moja własna postawa od dawna była i jest znana jako probrytyjska*". Nikt nie skomentował otwartego nastawienia amerykańskiego sekretarza stanu na korzyść Anglii.

Pieniądze Rezerwy Federalnej „stworzone" nie są wykorzystywane tylko do spraw finansowych - pieniądze te są również wykorzystywane do utrzymania kontroli bankierów nad każdym aspektem życia politycznego, gospodarczego i społecznego. Służy do sfinansowania ogromnych wydatków kandydatów politycznych, rozdętych budżetów uniwersytetów, ogromnych nakładów wymaganych do uruchomienia gazet i czasopism oraz szerokiego wachlarza fundacji, „think-tanków" i innych instrumentów kontroli umysłu.

Wojna psychologiczna

Niewielu Amerykanów wie, że prawie każdy rozwój psychologii w Stanach Zjednoczonych w ciągu ostatnich sześćdziesięciu pięciu lat był kierowany przez „Biuro Wojny Psychologicznej" Armii Brytyjskiej. Niedawno, piszący tę książkę, poznał nową nazwę, „The Tavistock Institute of London", znany również jako „Tavistock Institute of Human Relations". „Relacje międzyludzkie" obejmują każdy aspekt ludzkiego zachowania, a skromnym celem Instytutu Tavistock jest uzyskanie i sprawowanie kontroli nad każdym aspektem ludzkiego zachowania obywateli amerykańskich.

Z powodu intensywnych ostrzałów artyleryjskich podczas I wojny światowej wielu żołnierzy zostało trwale uszkodzonych przez pociski. W 1921 roku Marquees of Tavistock, 11. książę Bedford, podarował budynek grupie, która planowała prowadzić programy rehabilitacyjne dla porażonych pociskami żołnierzy brytyjskich. Grupa przyjęła nazwę "Instytut Tavistock" po swoim dobroczyńcy.

Markiz Tavistock, 12. książę Bedford, z którym Rudolf Hess poleciał do Anglii, aby skontaktować się w sprawie zakończenia II wojny światowej.

Sztab Generalny Armii Brytyjskiej uznał, że kluczowe znaczenie ma określenie punktu krytycznego żołnierza w warunkach bojowych. Instytut Tavistock został przejęty przez Sir Johna Rawlingsa Reese, szefa Biura ds. Wojny Psychologicznej Armii Brytyjskiej. W całkowitej tajemnicy stworzono kadrę

wysoko wykwalifikowanych specjalistów od wojny psychologicznej. W ciągu pięćdziesięciu lat nazwa „Instytut Tavistock" pojawia się tylko dwukrotnie w Indeksie „New York Timesa", jednak grupa ta, według LaRouche i innych autorytetów, zorganizowała i wyszkoliła całe sztabowe Biuro Usług Strategicznych (OSS), „Strategic Bombing Survey" (Badania Strategicznych Bombardowań), Naczelną Kwaterę Główną alianckich sił ekspedycyjnych i inne kluczowe amerykańskie grupy wojskowe podczas II wojny światowej.

Podczas II wojny światowej „Instytut Tavistock" połączył się z wydziałem nauk medycznych „Fundacji Rockefeller'a" w celu ezoterycznych eksperymentów z lekami zmieniającymi umysł. Obecna kultura narkotykowa w Stanach Zjednoczonych w całości wywodzi się z tego Instytutu, który nadzorował programy szkoleniowe „Centralnej Agencji Wywiadowczej" (CIA). „Kontrkultura LSD" powstała, gdy „Sandoz AG", szwajcarski dom farmaceutyczny należący do „S.G. Warburg & Co.", opracował nowy lek z kwasu lizergowego, zwany LSD.

James Paul Warburg (syn Paula Warburga, który w 1910 roku napisał Ustawę o Rezerwie Federalnej), sfinansował oddział „Instytutu Tavistock" w Stanach Zjednoczonych o nazwie „Institute for Policy Studies" (Instytut Studiów Politycznych), którego dyrektor Marcus Raskin został powołany do Rady Bezpieczeństwa Narodowego.

James Paul Warburg ustanowił program CIA mający na celu eksperymentowanie z LSD na agentach CIA, z których niektórzy popełnili później samobójstwo.

Program ten, „MK-Ultra", nadzorowany przez dr Gottlieba, zaowocował ogromnymi procesami sądowymi przeciwko rządowi Stanów Zjednoczonych przez rodziny ofiar.

Instytut Studiów Politycznych utworzył filię kampusową „Students for Democratic Society" (SDS) (Studenci dla Społeczeństwa Demokratycznego), zajmującą się narkotykami i rewolucją.

Zamiast samemu finansować SDS, Warburg wykorzystał fundusze CIA, około dwudziestu milionów dolarów, aby promować zamieszki na kampusach w latach sześćdziesiątych.

Angielski „Instytut Tavistock" nie ograniczył swojej działalności do grup lewicowych, ale kierował również programami takich rzekomo

„konserwatywnych" amerykańskich think-tanków, jak „Instytut Herberta Hoovera" na Uniwersytecie Stanforda, „Heritage Foundation", „Wharton", „Hudson", „Massachusetts Institute of Technology" i „Rand".

Psychologowie z „Tavistock Institute" opracowali i wdrożyli programy „treningu wrażliwości" i „spotkań seksualnych" najbardziej radykalnych grup kalifornijskich, takich jak „Instytut Esalen" i jego wielu naśladowców.

Jedna z rzadkich pozycji dotyczących Instytutu Tavistock pojawia się w „Business Week", 26 października 1963 r., wraz ze zdjęciem jego budynku w najdroższej dzielnicy biur medycznych w Londynie.

Artykuł wspomina o „freudowskim uprzedzeniu" Instytutu i komentuje, że jest on w dużej mierze finansowany przez brytyjskie korporacje „blue-chip", w tym „Unilever", „British Petroleum" i „Baldwin Steel".

Według „Business Week", programy testów psychologicznych i programy szkoleniowe Instytutu dotyczące relacji grupowych zostały wdrożone w Stanach Zjednoczonych przez „University of Michigan" i „University of California", które są siedliskiem radykalizmu i sieci narkotykowej.

W 1942 roku Tavistock był wart 40 milionów dolarów. W 1945 roku jego żona popełniła samobójstwo, przedawkując tabletki.

BIOGRAFIE

NELSON ALDRICH (1841-1915)

Senator z Rhode Island; szef Krajowej Komisji Monetarnej; jego córka Abby Aldrich poślubiła Johna D. Rockefeller'a Jr.; został dziadkiem swojego imiennika. Nelson Aldrich Rockefeller, a także obecny David Rockefeller i Laurence Rockefeller.

WILLIAM JENNINGS BRYAN (1860-1925)

Sekretarz stanu Woodrowa Wilsona, trzykrotnie przegrywający jako kandydat Partii Demokratycznej na prezydenta w latach 1896, 1900 i 1908 oraz szef Partii Demokratycznej.

ALFRED OWEN CROZIER (1863-1939)

Crozier, wybitny prawnik w Grand Rapids, Cincinnati i Nowym Jorku, napisał osiem książek o problemach prawnych i monetarnych, koncentrując się na

swoim sprzeciwie wobec zastąpienia pieniędzy konstytucyjnych walutą korporacyjną drukowaną przez prywatne firmy dla ich zysku.

CLARENCE DILLON (1882-1979)

Urodzony w San Antonio w Teksasie, syn Samuela Dillona i Berthy Lapowitz. Harvard, 1905. Żonaty Anne Douglass z Milwaukee. Jego syn, C. Douglas Dillon (późniejszy sekretarz skarbu, 1961-65) urodził się w Genewie w Szwajcarii w 1909 roku, kiedy byli za granicą. Dillon poznał Williama A. Reada, założyciela „Williama A. Reada and Company", maklera obligacji z Wall Street, dzięki przedstawieniu go przez kolegę z Harvardu, Williama A. Phillipsa w 1912 roku, a Dillon dołączył do biura Reada w Chicago w tym roku. Przeniósł się do Nowego Jorku w 1914. Read zmarł w 1916, a Dillon kupił większość udziałów w firmie. Podczas I wojny światowej Bernard Baruch, przewodniczący Zarządu Przemysłu Wojennego (znany jako car przemysłu amerykańskiego) zaprosił Dillona na stanowisko zastępcy przewodniczącego Zarządu Przemysłu Wojennego. W 1920 roku nazwa William A. Read & Company została zmieniona na Dillon, Read & Company. Dillon był dyrektorem Amerykańskiej Zagranicznej Korporacji Papierów Wartościowych, którą założył w 1915r. w celu finansowania zakupów amunicji przez rząd francuski w Stanach Zjednoczonych.

Jego prawa ręka w „Dillon Read", James Forrestal, został sekretarzem marynarki wojennej, później sekretarzem obrony i zmarł w tajemniczych okolicznościach w szpitalu federalnym.

W 1957 roku magazyn „Fortune" wymienił Dillona jako jednego z najbogatszych ludzi w Stanach Zjednoczonych z fortuną szacowaną wówczas na od 150 do 200 milionów dolarów.

ALAN GREENSPAN (1926-)

Mianowany przez prezydenta Reagana na następcę Paula Volckera na stanowisko przewodniczącego Rady Gubernatorów Systemu Rezerwy Federalnej w 1987 roku. Greenspan zastąpił Herberta Steina na stanowisku przewodniczącego Rady Doradców Ekonomicznych Prezydenta w 1974 roku.

Był protegowanym byłego przewodniczącego Rady Gubernatorów Arthura Burnsa z Austrii (Bernstein). Burns był monetarystą reprezentującym wiedeńską szkołę ekonomiczną Rotszylda, która zamanifestowała swoje wpływy w Anglii poprzez Królewskie Towarzystwo Kolonialne, przykrywkę dla Rotszyld'ów i innych angielskich bankierów, którzy ukryli swoje zyski ze światowego handlu narkotykami w „Hong Kong Shanghai Bank".

Ekonomistą sztabowym Królewskiego Towarzystwa Kolonialnego był Alfred Marshall, wynalazca teorii monetarystycznej, który jako szef Grupy Oksfordzkiej został patronem Wesleya Claira Mitchella, który założył Narodowe Biuro Badań Ekonomicznych Rockefeller'ów w Stanach Zjednoczonych.

Z kolei Mitchell został patronem Arthura Burnsa i Miltona Friedmana, których teorie są teraz technikami władzy Greenspana w Radzie Rezerwy Federalnej.
Greenspan jest także protegowanym Ayn Rand, dziwaczki, która w swoich sprawach seksualnych używała gardłowych komend dla własnej satysfakcji
Rand była także patronem propagandysty CIA Williama Buckeleya i „National Review".
Greenspan był dyrektorem głównych firm z Wall Street, takich jak „JP Morgan Co.", „Morgan Guaranty Trust" (amerykański bank dla Sowietów po rewolucji bolszewickiej w 1917 r.), „Brookings Institution", „Bowery Savings Bank", „Dreyfus Fund", „General Foods i Time. Inc".
Najbardziej imponującym osiągnięciem Greenspana było stanowisko przewodniczącego Krajowej Komisji ds. Zabezpieczenia Społecznego w latach 1981-1983. Żonglował liczbami, aby przekonać opinię publiczną, że Ubezpieczenia Społeczne zbankrutowały, podczas gdy w rzeczywistości miały ogromną nadwyżkę. Liczby te zostały następnie wykorzystane do ogromnej podwyżki podatku potrącanego na ubezpieczenie społeczne amerykańskich pracowników. Odwoływał się przy tym do ekonomicznego twierdzenia Davida Ricardo o żelaznym prawie płac, że pracownicy mogą otrzymywać jedynie pensję na utrzymanie, a wszelkie fundusze poza tym muszą być wyłudzone od nich siłą poprzez podwyżki podatków.
Jako partner „JP Morgan Co." od 1977 r., Greenspan reprezentował nieprzerwaną linię kontroli Systemu Rezerwy Federalnej przez firmy reprezentowane na tajnym spotkaniu na Wyspie Jekyll w 1910 r., gdzie Henry P. Davison, prawa ręka JP Morgana, był kluczową postacią w projektowaniu Ustawy o Rezerwie Federalnej.
W ciągu kilku dni od objęcia funkcji prezesa Zarządu Rezerwy Federalnej, Greenspan natychmiast podniósł stopę procentową 4 września 1987 r., pierwszy taki wzrost od trzech lat ogólnego dobrobytu, i przyspieszył krach na giełdzie w październiku 1987 r., w czarny poniedziałek, kiedy średnia „Dow Jones'a" spadła o 508 punktów.
Pod kierownictwem Greenspana Zarząd Rezerwy Federalnej stale popychał Stany Zjednoczone w coraz głębszą recesję, bez słowa realnej krytyki ze strony narzekających członków Kongresu.

COLONEL EDWARD MANDELL HOUSE (1858-1938)

Syn agenta Rotszylda w Teksasie. Udało mu się wybrać pięciu kolejnych gubernatorów Teksasu; został doradcą Woodrowa Wilsona w 1912 roku. Współpracował z Paulem Warburgiem, aby w 1913 Kongres uchwalił ustawę o Rezerwie Federalnej.

ROBERT MARION LAFOLLETTE (1855-1925)

Służył w Senacie z Wisconsin 1905-25. Kierował reformatorami rolnymi w sprzeciwianiu się wschodnim bankierom i ich planom dotyczącym Ustawy o

Rezerwie Federalnej. Kandydował na prezydenta w 1924 roku z mandatu postępowo-socjalistycznym.

CHARLES AUGUSTUS LINDBERGH, SR. (1860-1924)

Kongresman z Minnesoty (1907-1917), który prowadził walkę z uchwaleniem ustawy o Rezerwie Federalnej w 1913 roku. Służył do 1917r., kiedy zrezygnował na rzecz kandydowania na gubernatora Minnesoty. Prowadził dobrą kampanię pomimo niekorzystnych ataków prasowych prowadzonych przez „The New York Times". Jego kampania ucierpiała, gdy agenci federalni spalili jego książki, w tym „Dlaczego twój kraj jest w stanie wojny?" oraz dokumenty i zawartość jego domowego biura w Little Falls w Minnesocie.

LOUIS T. McFADDEN (1876-1936)

Kongresman i przewodniczący Komisji Bankowej i Walutowej Izby Reprezentantów, w latach 1927-33; odważnie sprzeciwiał się manipulatorom Systemu Rezerwy Federalnej w latach dwudziestych i trzydziestych. Wprowadził projekty ustaw, aby oskarżyć Radę Gubernatorów Rezerwy Federalnej i sojuszniczych urzędników. Po trzech zamachach na jego życie zmarł w tajemniczych okolicznościach.

JOHN PIERPONT MORGAN (1837-1913)

Uważany za dominującego amerykańskiego finansistę przełomu wieków. Who's Who w 1912 roku stwierdził, że „*kontroluje ponad 50 000 mil linii kolejowych w Stanach Zjednoczonych*". Zorganizował Korporację Stalową Stanów Zjednoczonych. Został przedstawicielem House of Rothschild (dom Rothschild'a) przez swojego ojca, Juniusa S. Morgana, który został londyńskim partnerem „George Peabody & Company", później „Junius S. Morgan Company", agentem Rotszylda. John Pierpont Morgan, Jr. zastąpił swojego ojca jako głowa imperium Morgana.

DAVID MULLINS (1946- 2018)

Mianowany gubernatorem Rady Rezerwy Federalnej 21 maja 1990 roku, kadencja Davida Mullinsa trwa do 31 stycznia 1996 roku.

Niedawno został nominowany do pełnienia funkcji wiceprzewodniczącego Rady Rezerwy Federalnej i pełnił funkcję asystenta sekretarza skarbu ds. finansów krajowych w latach 1988-90, otrzymując najwyższą nagrodę departamentu, Nagrodę im. Aleksandra Hamiltona, za zasługi w takich programach, jak paliwa syntetyczne. , finanse federalne, Farm Credit Assistance Board oraz autor Prezydenckiego planu ratowania instytucji oszczędnościowo-pożyczkowych.

Jest dalekim kuzynem autora, potomkiem Johna Mullinsa, pierwszego zarejestrowanego osadnika w zachodniej części Wirginii, bohatera bitwy pod King's Mountain i odbiorcy 200-hektarowego grantu ziemi za służbę w rewolucji amerykańskiej.

WRIGHT PATMAN (1893-1976)

Kongresman i przewodniczący Komisji Bankowej i Walutowej 1963-74. Prowadził walkę w Kongresie o powstrzymanie manipulatorów Systemu Rezerwy Federalnej od 1937 roku do śmierci w 1976 roku.

CONGRESSMAN ARSENE PUJO

Służył w Kongresie 1903-1913. Demokrata z Luizjany. Przewodniczący Komisji Bankowości Domowej i Walut. Przewodniczący podkomisji „Pujo Hearings", 1912.

SIR GORDON RICHARDSON (1915- 2010)

Szef Banku Anglii od 1973 r. Przewodniczący „J. Henry Schroder Wagg", Londyn, 1962-72; dyrektor „J. Henry Schroder Banking Corporation", Nowy Jork;; „Lloyd's Bank", Londyn; „Rolls Royce'a".

JACOB SCHIFF (1847-1920)

Urodził się w domu Rothschildów we Frankfurcie w Niemczech. Wyemigrował do Stanów Zjednoczonych, poślubił Theresę Loeb, córkę Solomona Loeba, założyciela „Kuhn, Loeb and Co." Schiff został starszym partnerem „Kuhn, Loeb and Co". i jako przedstawiciel interesów Rotszylda przejął kontrolę nad większością linii kolejowych w Stanach Zjednoczonych.

BARON KURT VON SCHRODER (1889-1966)

Osobisty bankier Adolfa Hitlera, finansował dojście Hitlera do władzy w Niemczech w 1933 r.; niemiecki przedstawiciel londyńskich i nowojorskich oddziałów „J. Henry Schroder Banking Corporation"; Senior Gruppenführer SS; dyrektor wszystkich niemieckich spółek zależnych „I.T.T"; członek Koła Przyjaciół Himmlera; doradca rady dyrektorów „Deutsche Reichsbank" (niemiecki bank centralny).

ANTHONY MORTON SOLOMON (1919-2008)

Wykształcony na Harvardzie, ekonomista „Office of Price", 1941-42; misja finansowa do Iranu, 1942-46;

Agencja Rozwoju Międzynarodowego Ameryki Południowej, 1965-69; prezes Międzynarodowej Korporacji Inwestycyjnej dla Jugosławii 1969-72; doradca przewodniczącego Komisji Środków i Środków Izby Reprezentantów, 1972-73; Podsekretarz ds. Monetarnych, Departament Skarbu USA, 1977-80; prezes Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, 1980-1984

SAMUEL UNTERMYER (1858-1940)

Partner kancelarii prawnej Guggenheimer i Untermyer z Nowego Jorku, która w 1912 roku przeprowadziła „Pujo Hearings" Komisji Bankowej i Walutowej Kongresu. Adwokat Rogers'a i Rockefeller'a w wielu dużych procesach

przeciwko F. Augustusowi Heinze, Thomasowi W Lawsonowi i inni. Zarobił jednorazową opłatę w wysokości 775 000 USD za obsługę fuzji Utah Copper Company. Ogłoszony w „The New York Times" 26 maja 1924 jako wzywający do natychmiastowego uznania Rosji Sowieckiej na spotkaniu w Carnegie Hall. O prestiżu i władzy Untermyera świadczy fakt, że ten nekrolog na pierwszej stronie „The New York Times" obejmował sześć kolumn. Jego notowanie w Who's Who było najdłuższe od trzynastu lat.

FRANK VANDERLIP (1864-1937)

Zastępca sekretarza skarbu 1897-1901; zdobył prestiż w finansowaniu wojny hiszpańsko-amerykańskiej, sprzedając 200.000.000 dolarów w obligacjach podczas swojej kadencji jako prezes „National City Bank" 1909-19, znany jako „Wojna National City Bank", jedna z pierwszych grup z Wyspy Jekyll, która napisała Ustawę o Rezerwie Federalnej w listopadzie 1910. W obszernym nekrologu w „The New York Times" z 30 czerwca 1937 nie ma żadnej wzmianki o tym ważnym fakcie.

GEORGE SYLVESTER VIERECK (1884-1962)

Autor definitywnego studium „Najdziwniejsza przyjaźń w historii, Woodrow Wilson i płk House", Liveright, 1932. Czołowy poeta początku XX wieku, recenzowany na pierwszej stronie „The New York Times Book Review" i znany jako czołowy niemiecko - amerykański obywatel Stanów Zjednoczonych.

PAUL VOLCKER (1927- 2019)

Przewodniczący Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej od 1979 r., mianowany przez prezydenta Cartera, ponownie mianowany przez prezydenta Reagana na kolejną czteroletnią kadencję, rozpoczynającą się 6 sierpnia 1983 r. Kształcił się w Princeton, Harvardzie i London School of Economics; zatrudniony przez Bank Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, 1952-57; Chase Manhattan Bank, 1957-61; Departament Skarbu, 1961-74; prezes Banku Rezerwy Federalnej w Nowym Jorku, 1975-79.

PAUL WARBURG (1868-1932)

Przyznał się do bycia faktycznym autorem planu naszego banku centralnego, Systemu Rezerwy Federalnej, przez dobrze poinformowane władze. Wyemigrował do Stanów Zjednoczonych z Niemiec 1904; partner, bankierów „Kuhn Loeb and Company", Nowy Jork; naturalizowany 1911. Członek pierwotnego Zarządu Rezerwy Federalnej Gubernatorów 1914-1918; przewodniczącypierwotnej Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej, 1918-1928. Brat Maxa Warburga, który był szefem niemieckich tajnych służb podczas I wojny światowej i reprezentował Niemcy na Konferencji Pokojowej w latach 1918-1919, podczas gdy Paul był przewodniczącym Systemu Rezerwy Federalnej.

SIR WILLIAM WISEMAN (1885-1962)

Partner Kuhn, Loeb and Company; szef brytyjskich tajnych służb w czasie I wojny światowej. Ściśle współpracował z pułkownikiem Housem, b. ważną postacią w Stanach Zjednoczonych i Anglii.

BIBLIOGRAFIA

Gazety

New York Times 1858-1983
Washington Post 1933-1983

Periodyki:

Barron's Weekly 1921-1983
Business Week 1929-1983
Forbes Magazine 1917-1983
Fortune 1930-1983
Harper's 1850-1983
National Review 1955-1983
Newsweek 1933-1983
The Nation 1865-1983
The New Republic 1914-1983
Time 1923-1983

Książki

- Current Biography 1940-1983 H.W. Wilson Co., N.Y.
- Dictionary of National Biography, Scribners, N.Y. 1934-1965
- Directory of Directors, London 1896-1983
- Directory of Directors In The City of New York 1898-1918
- The Concise Dictionary of National Biography, 1903-1979, Oxford University Press
- Congressional Record 1910-1983
- International Index to Periodicals 1920-1965, H.W. Wilson Co., N.Y.
- Poole's Index to Periodical Literature 1802-1906, Wm. T Poole, Chicago
- Readers Guide to Periodicals 1900-1983
- Rand McNally's Bankers Guide 1904-1928
- Moody's Banking and Finance 1928-1968
- Who's Who in America 1890-1983, A.N. Marquis Co.

- Who's Who, Great Britain 1921-1983
- Who Was Who In America 1607-1906, A.N. Marquis Co.
- Who's Who in the World 1972-1983, A.N. Marquis Co.
- Who's Who in Finance and Industry 1936-1969, A.N. Marquis Co.
- Standard and Poor's Register of Directors 1928-1983
- Senate Committee Hearings on Federal Reserve Act, 1913
- House Committee Hearings on Federal Reserve Act, 1913
- House Committee Hearings on the Money Trust (Pujo Committee) 1913
- House Investigation of Federal Reserve System, 1928
- Senate Investigation of Fitness of Eugene Meyer to be a Governor of the Federal Reserve Board, 1930
- Senate Hearings on Thomas B. McCabe to be a Governor of the Federal Reserve System, 1948
- House Committee Hearings on Extension of Public Debt, 1945
- Federal Reserve Directors: A Study of Corporate and Banking Influence.
- Staff Report, Committee on Banking, Currency and Housing, House of The Representatives, 94th Congress, 2d Session, August, 1976.
- Federal Reserve System, Purposes and Functions, Board of Governors, 1963
- A History of Monetary Crimes, Alexander Del Mar, the Del Mar Society, 1899
- Fiat Money Inflation in France, Andrew Dickson White, Foundation for Economic Education, N.Y. 1959
- The War on Gold, Antony C. Sutton, 76 Press, California, 1977
- Wall Street and the Rise of Hitler, Antony C. Sutton, 76 Press, California, 1976
- Collected Speeches of Louis T McFadden, Congressional Record
- The Truth About Rockefeller, E.M. Josephson, Chedney Press, N.Y. 1964
- The Strange Death of Franklin D. Roosevelt, E.M. Josephson, Chedney Press, N.Y. 1948
- Behind the Throne, Paul Emden, Hoddard Stoughton, London, 1934
- The Money Power of Europe, Paul Emden, Hoddard Stoughton, London
- The Robber Barons, Mathew Josephson, Harcourt Brace, N.Y. 1934
- The Rothschilds, Frederic Morton, Curtis Publishing Co., 1961
- The Magnificent Rothschilds, Cecil Roth, Robert Hale Co., 1939
- Pawns In The Game, William Guy Carr, (privately printed), 1956
- Tearing Away the Veils, Francois Coty, Paris, 1940
- Writers on English Monetary History, 1626-1730, London, 1896
- The Federal Reserve System After Fifty Years, Committee on Banking and Currency, Jan., Feb. 1964
- The Bankers' Conspiracy, Arthur Kitson, 1933
- Laws Of The United States Relating to Currency, Finance and Banking From 1789 to 1891, Charles F. Dunbar, Ginn & Co., Boston, 1893
- Monetary Policy of Plenty Instead of Scarcity, Committee on Banking and Currency, 1937-1938

- The Strangest Friendship In History, Woodrow Wilson and Col. House, George Sylvester Viereck, Liveright, N.Y. 1932
- Federal Reserve Policy Making, G.L. Bach, Knapf, N.Y. 1950
- Collected Speeches of Louis T McFadden, Congressional Record
- Federal Reserve Policy Making, G.L. Bach, Knapf, N.Y. 1950
- Rulers of America, A Study of Finance Capital, Anna Rockester, International Publishers, N.Y. 1936
- Banking in the United States Before the Civil War, National Monetary Commission, 1911
- National Banking System, National Monetary Commission, 1911
- The Federal Reserve System, Paul Warburg, Macmillan, N.Y. 1930
- Roosevelt, Wilson and the Federal Reserve Law, Col. Elisha Garrison, Christopher Publishing House, Boston, 1931
- Men Who Run America, Arthur D. Howden Smith, Bobbs Merrill, N.Y., 1935
- Financial Giants of America, George E Redmond, Stratford, Boston, 1922
- The Great Soviet Encyclopaedia, Macmillan, London, 1973
- Encyclopaedia Britannica, 1979
- Encyclopaedia Americana, 1982
- Dope, Inc., Goldman, Steinberg et at, New Benjamin Franklin House Publishing Company, N.Y. 1978
- Banking and Currency and the Money Trust, Charles A. Lindbergh, Sr. 1913
- The Strange Career of Mr. Hoover Under Two Flags, John Hamill, William Faro, N.Y. 1931
- The Federal Reserve System, H. Parker Willis, Ronald Co., 1923
- A.B.C. of the Federal Reserve System, E.W. Kemmerer, Princeton Univ., 1919
- Adventures in Constructive Finance, Carter Glass, Doubleday, N.Y. 1927
- Banking Reform in the United States, Paul Warburg, Columbia Univ., 1914
- U.S. Money vs. Corporation Currency, Alfred Crozier, Cleveland, 1912
- Philip Dru, Administrator, E.M. House, B.W. Huebsch, N.Y. 1912
- The Intimate Papers of Col. House, edited by Charles Seymour, 4 v. 1926- 1928, Houghton Mifflin Co.
- The Great Conspiracy of the House of Morgan, H.W. Loucks, 1916
- Capital City, McRae and Cairncross, Eyre Methuen, London, 1963
- Aggression, Otto Lehmann-Russbeldt, Hutchinson, London, 1934
- The Empire of High Finance, Victor Perlo, International Pub., 1957
- Memoirs of Max Warburg, Berlin, 1936
- Letters and Friendships of Sir Cecil Spring-Rice
- Tragedy and Hope, Carroll Quigley, Macmillan, N.Y.
- The Politics of Money, Brian Johnson, McGraw Hill, N.Y. 1970
- A Primer on Money, House Banking and Currency Committee, 1964
- Pierpont Morgan and Friends, The Anatomy of A Myth, George Wheeler, Prentice Hall, N.J., 1973
- Pierpont Morgan, Herbert Satterleee, Macmillan, N.Y., 1940

- Morgan the Magnificent, John K. Winkler, Vanguard, N.Y., 1930
- Wilson, Arthur Link (5 vol.) Princeton University Press, Princeton, N.J.
- Historical Beginning… The Federal Reserve, Roger T Johnson, Federal Reserve Bank of Boston, 1977 (7 printings, 1977-1982, totaling 92,000 copies.) [Warto zauważyć, że ta 64-stronicowa broszura autorstwa Paula Warburga nie wspomina o Wyspie Jekyll, ani o źródle funduszy Federalnej w promocyjnych, które doprowadziły do uchwalenia Ustawy o Rezerwie w grudniu 23, 1913.]
- The Federal Reserve and Our Manipulated Dollar, Martin A. Larson, Devin Adair Co., Old Greenwich, Conn., 1975
- Chain Banking, Stockholder and Loan Links of 200 Largest Member Banks, House Banking and Currency Committee, Jan. 3, 1963
- International Banking, Staff Report, Committee on Banking Currency and Housing, May 1976
- Audit of the Federal Reserve System, Hearings Before the House Banking And Currency Committee, 1975.

Pytania i Odpowiedzi

Wykładając w wielu krajach i występując gościnnie w programach radiowych i telewizyjnych, autorowi często zadawane są pytania dotyczące Systemu Rezerwy Federalnej. Najczęściej zadawane pytania i odpowiedzi są następujące:

Pytanie: Czym jest System Rezerwy Federalnej?

Odpowiedź: System Rezerwy Federalnej nie jest federalny; nie ma rezerw; i nie jest to system, ale raczej syndykat przestępczy. Jest produktem kryminalnej działalności syndykalistycznej międzynarodowego konsorcjum rodzin dynastycznych, składającego się z tego, co autor nazywa „Porządkiem Świata" (zob. „PORZĄDEK ŚWIATA" i „KLĄTWA KANANU", oba autorstwa Eustace Mullinsa). System Rezerwy Federalnej to bank centralny działający w Stanach Zjednoczonych. Chociaż student nie znajdzie takiej definicji banku centralnego w podręcznikach jakiejkowiek uczelni, autor zdefiniował bank centralny w następujący sposób: Jest to dominująca siła finansowa kraju, która

go utrzymuje. Jest w całości własnością prywatną, chociaż ma sprawiać wrażenie instytucji rządowej. Ma prawo do drukowania i emitowania pieniędzy, co jest tradycyjnym przywilejem monarchów. Została powołana do finansowania wojen. Funkcjonuje jako monopol pieniężny mający całkowitą władzę nad wszystkimi pieniędzmi i kredytami ludzi.

Pytanie: Kiedy Kongres uchwalił Ustawę o Rezerwie Federalnej 23 grudnia 1913r., czy kongresmeni wiedzieli, że tworzą bank centralny?

Odpowiedź: Członkowie 63. Kongresu nie mieli wiedzy o banku centralnym ani o jego działalności monopolistycznej. Wielu z tych, którzy głosowali za ustawą, zostało oszukanych; inni zostali przekupieni; jeszcze inni byli zastraszani. Przedmowa do Ustawy o Rezerwie Federalnej brzmi: „*Ustawa przewidująca ustanowienie banków rezerwy federalnej, zapewnienie elastycznej waluty, zapewnienie środków redyskontowania papierów komercyjnych, ustanowienie bardziej efektywnego nadzoru bankowego w Stanach Zjednoczonych oraz inne cele*." Niesprecyzowane „*inne cele*" polegały na zapewnieniu międzynarodowym spiskowcom monopolu na wszystkie pieniądze i kredyty ludności Stanów Zjednoczonych; finansować I wojnę światową przez ten nowy bank centralny, aby zdać amerykańskich robotników na łaskę agencji windykacyjnej systemu Rezerwy Federalnej, „Internal Revenue Service" (Urząd Skarbowy), i pozwolić monopolistom przejąć aktywa ich konkurentów i wyrzucić ich z biznesu.

Pytanie: Czy system Rezerwy Federalnej jest agencją rządową?

Odpowiedź: Nawet obecny przewodniczący Komisji Bankowej Izby Reprezentantów twierdzi, że Rezerwa Federalna jest agencją rządową a nie jest własnością prywatną. Faktem jest, że rząd nigdy nie posiadał ani jednej akcji Banku Rezerwy Federalnej.
Ta szarada wynika z faktu, że prezydent Stanów Zjednoczonych mianuje gubernatorów Rady Rezerwy Federalnej, których następnie zatwierdza Senat. Tajny autor ustawy, bankier Paul Warburg, przedstawiciel banku Rothschild'ów, z niczego wymyślił nazwę „Federal" dla ustawy, którą napisał, aby zrealizować dwa swoje ulubione aspiracje, „elastyczną walutę", czytaj elastyczna kontrola, oraz w celu ułatwienia handlu akceptami, międzynarodowymi kredytami handlowymi. Warburg był założycielem i prezesem Międzynarodowej Korporacji Akceptacji i zarobił miliardy na handlu tymi komercyjnymi papierami. Ust. 7 Ustawy o Rezerwie Federalnej stanowi, że „*Banki Rezerwy Federalnej, w tym ich kapitał i nadwyżki oraz dochody z nich uzyskane, są zwolnione z podatków federalnych, stanowych i lokalnych, z wyjątkiem podatków od nieruchomości*". Budynki rządowe nie płacą podatku od nieruchomości.

Pytanie: Czy nasze banknoty dolarowe oznaczone etykietą „Banknoty Rezerwy Federalnej" są pieniędzmi rządowymi?

Odp.: Banknoty Rezerwy Federalnej to w rzeczywistości weksle, obietnice zapłaty, a nie to, co tradycyjnie uważamy za pieniądze. Są to oprocentowane obligacje wyemitowane w zamian za oprocentowane obligacje rządowe, papiery wyemitowane wyłącznie z papierowym zabezpieczeniem, które jest znane jako pieniądz fiducjarny, ponieważ do gwarancji tych banknotów ma tylko zapewnienie emitenta. Ustawa o Rezerwie Federalnej zezwala na emisję tych banknotów „*w celu dokonywania zaliczek na rzecz banków Rezerwy Federalnej… Wymienione banknoty będą zobowiązaniami Stanów Zjednoczonych. Na żądanie zostaną wykupione w złocie w Departamencie Skarbu Stanów Zjednoczonych w Dystrykcie Kolumbii*". Turyści odwiedzający „Bureau of Printing and Engraving" (Biuro Druku i Grawerowania) w Waszyngtonie D.C. oglądają druk banknotów Rezerwy Federalnej w tej agencji rządowej na podstawie umowy z Systemem Rezerwy Federalnej na kwotę nominalną 0,00260 każdy w jednostkach po 1000, w tej samej cenie niezależnie od nominału. Te banknoty, wydrukowane dla prywatnego banku, stają się następnie płatnościami i zobowiązaniami rządu Stanów Zjednoczonych i są dodawane do naszego obecnego zadłużenia w wysokości 4 bilionów dolarów. Rząd nie miał żadnych długów, gdy w 1913 r. uchwalono Ustawę o Rezerwie Federalnej.

Pytanie: Kto jest właścicielem akcji Banków Rezerwy Federalnej?

Odp.: Rodziny dynastyczne rządzącego Porządku Świata, internacjonaliści, którzy nie są lojalni wobec żadnej rasy, religii ani narodu. Są to rodziny takie jak Rotszyld'owie, Warburg'owie, Schiff'owie, Rockefeller'owie, Harriman'owie, Morgan'owie i inni znani jako elita lub „wielcy bogacze".

Pytanie: Czy mogę kupić te akcje?

Odp.: Nie. Ustawa o Rezerwie Federalnej stanowi, że akcje Banków Rezerwy Federalnej nie mogą być kupowane ani sprzedawane na żadnej giełdzie. Jest on przekazywany w drodze dziedziczenia jako majątek „wielkich bogatych". Prawie połowa właścicieli akcji Banku Rezerwy Federalnej to nie Amerykanie.

Pytanie: Czy Urząd Skarbowy jest agencją rządową?

Odp.: Chociaż „IRS" jest wymieniony jako część Departamentu Skarbu, w rzeczywistości jest prywatną agencją windykacyjną Systemu Rezerwy Federalnej. Powstała jako Czarna Ręka w średniowiecznych Włoszech -

poborcy długów wymuszali siłą dla rządzących włoskich rodzin mafijnych. Wszystkie podatki dochodowe od osób fizycznych pobierane przez IRS są prawnie wymagane aby zdeponować w najbliższym Banku Rezerwy Federalnej, zgodnie z ust. 15 Ustawy o Rezerwie Federalnej: „*Pieniądze przechowywane w ogólnym funduszu Skarbu Państwa mogą być deponowane w bankach Rezerwy Federalnej, które to banki, na żądanie Sekretarza Skarbu, działają jako agenci fiskalni Stanów Zjednoczonych”*.

Pytanie: Czy Zarząd Rezerwy Federalnej kontroluje dzienną cenę i ilość pieniędzy?

Odp.: Rada Gubernatorów Rezerwy Federalnej, spotykająca się na osobności jako Federalny Komitet Otwartego Rynku z prezesami Banków Rezerwy Federalnej, kontroluje wszelką działalność gospodarczą w Stanach Zjednoczonych, wydając rozkazy zakupu obligacji rządowych na otwartym rynku, tworząc pieniądze z niczego i wywołując presję inflacyjną lub odwrotnie, sprzedając obligacje rządowe na wolnym rynku i wygaszając dług, tworząc presję deflacyjną i powodując spadek na giełdzie.

Pytanie: Czy Kongres może znieść System Rezerwy Federalnej?

Odp.: Ostatni przepis Ustawy o Rezerwie Federalnej z 1913 r., rozdz. 30, stanowi: „*Prawo do zmiany lub uchylenia niniejszej ustawy jest wyraźnie zastrzeżone”*. Ten język oznacza, że Kongres może w dowolnym momencie zlikwidować System Rezerwy Federalnej, odkupić akcje i uczynić je częścią Departamentu Skarbu lub złożyć system na ołtarzu własnego uznania. Nigdy tego nie zrobił.

Pytanie: Czy poza tobą jest wielu krytyków Rezerwy Federalnej?

Odp.: Kiedy zacząłem badania w 1948 roku, FED miał tylko trzydzieści cztery lata. Nigdy o tym nie wspomniano w prasie. Dziś w prasie i na stronach finansowych otwarcie dyskutuje się o FED. W kongresie są projekty ustaw, które mają przeprowadzić kontrolę FED przez „Government Accounting Office”. Z powodu mojego ujawnienia nie jest już świętą krową, chociaż kandydaci Wielkiej Trójki na prezydenta w 1992 roku, Bush, Clinton i Perot, jednogłośnie opowiedzieli się podczas debat, że nie będą dotykać FED.

Pytanie: Czy poniosłeś jakieś osobiste konsekwencje z powodu ujawnienia Fedu?

Odp: Zostałem zwolniony z personelu Biblioteki Kongresu po tym, jak opublikowałem to oświadczenie w 1952 roku - jedyna osoba kiedykolwiek

zwolniona z personelu z powodów politycznych. Kiedy pozwałem, sąd odmówił rozpoznania sprawy. Całe niemieckie wydanie tej książki spłonęło w 1955 roku - jedyna książka spalona w Europie

Koniec

Tłumaczenie *JKR*